

OŠ LEDINA, KOMENSKEGA 19, LJUBLJANA

Ledina piše

ŠOLSKO GLASILO

Maj 2013

LETNIK LIII, št. 1

Glasilo Ledina piše so ustvarjali:

Julia Bratuša, 7. a
Ana Jana Špiletič, 7. a
Manca Škulj, 7. a
Karin Merlak, 7. a
Eva Brvar, 7. b
Ajda Rudolf, 7. b
Domen Pinter, 7. a
Ana Berič, 8. b
Iza Hul, 8. a
Pia Kokelj, 8. a
Sara Caharijas, 8. a
Tea Perme, 7. a
Zarja Mörec, 7. a

Aleša Šajna, 9. b
Ira Stojanović, 9. a
Zala Otoničar, 9. a
Nina Danaja Kestner, 9. b
Fatime Islami, 9. a
Maša Škufca, 9. b
Eva Pavlin, 9. a
Ana Novak, 9. a
Jasna Bahovec, 9. a
Barbara Krulc, 9. b
Tara Stermšek, 9. a
Jure Žigon, 7. a

Naslovnica: Katarina Podobnik

Mentorica naslovnice: Barbara Tacar

Lektorici: Katarina Rigler Šilc, Bojana Polak

Urednica glasila: Katarina Rigler Šilc

UVODNIK

Vsi ledinski učenci že nestrpno pričakujemo prihajajoče poletne počitnice. Približujejo se dnevi lenarjenja in plavanja v toplém morju. Nekateri bodo odšli tudi kam v bolj oddaljene kraje in nam tako naslednje leto zaupali svoje zanimive dogodivščine v spisu, ki bo, če nam boste zaupali, objavljen v naslednjem glasilu. Samo še nekaj testov moramo odpisati in konec šole bo kmalu tu.

Kot dobrodošlico počitnicam pa smo novinarji osnovne šole Ledina z mentorico Katarino Rigler Šilc ustvarili zanimivo šolsko glasilo *Ledina piše*.

Vsak petek 7. šolsko uro, ko že skoraj vsi šolarji odložijo v kot šolske torbe, se je nekaj najbolj ustvarjalnih novinarjev zbralo pri novinarskem krožku v računalniški učilnici. Začelo se je snovanje glasila. Vsi učenci Ledine smo ustvarjali pestre spise, pravljice, intervjuje z učitelji šole ali pa z znanimi osebami. Pri delu smo uživali in se zabavali. V tem šolskem letu smo se še posebej potrudili, da bi bil v glasilu prispevek prav vsakega učenca na razredni stopnji. Upamo, da nam je uspelo. V času počitnic pa boste imeli dovolj časa, da preizkusite tudi katerega od ledinskih kuharskih receptov. Če bo vam ali vašim staršem zmanjkalo idej, kam na počitnice, pa boste tu zagotovo našli pravo zakladnico odličnih destinacij, ki so jih za vas pripravili ledinski popotniki. Vse od Amsterdama, Rima, Dubaja, Londona, Afrike ... pa tja do Filipinov ... Pa srečno!

Želim vam prijetno branje.

Karin Merlak, 7. a

KULTURNE DROBTINICE NA OŠ LEDINA

Tri mednarodne literarne nagrade podeljene

V Schwanenstadt v Avstriji so 22. 9. 2012 slovesno podelili mednarodne literarne nagrade za najboljšo otroško in mladinsko knjigo. Podelitve sta se udeležili Marjeta Žorž, mentorica učencem lanskega 2. a, in Ljubica Kosmač, somentorica učencem, avtorica in vodja Unesco projekta Dobre vesti.

Na 10. mednarodnem natečaju za najboljšo otroško in mladinsko knjigo »Na krilih metulja in laboda« so ustvarjalci OŠ Ledina prejeli naslednje nagrade:

- ❖ **3. nagrada ex aequo:** »Skrivnost v številskem gradu«, avtorji učenci 2. b, mentorici Natalija Rožnik in Ljubica Kosmač, prevod v nemščino Natalija Lampič, oblikoval Ciril Horjak;
 - ❖ **Specialna nagrada žirije:** »Kocka na obisku – Oh, kakšna zmeda!«, avtorji učenci 2. a, mentorici Marjeta Žorž in Ljubica Kosmač, oblikoval Ciril Horjak;
 - ❖ **Specialna nagrada žirije:** »Kocka Sanja v svetu števil«, avtorica Ljubica Kosmač, v sodelovanju z Natalijo Lampič in Cirilom Horjakom.
- Knjige so nastale v Unesco projektu Dobre vesti iz naše šole in našega mesta.

Mirovniški festival v Slovenj Gradcu – Osvobodimo energijo

V petek in soboto, 21. in 22. 9. 2012, je na Prvi osnovni šoli v Slovenj Gradcu potekal Mirovniški festival z naslovom Osvobodimo energijo. Na festivalu je sodelovalo 14 UNESCO šol iz Slovenije in 4 pobratene šole iz tujine. Našo osnovo šolo Ledina so zastopali: učenca sedmih razredov Rebeka Dobravec ter Domen Pintar in mentorica Tatjana Klančar. V petek smo sodelovali na skupnem plesnem spektaklu na mestnem trgu v Slovenj Gradcu »mestu miru«, kjer smo MAVRIČNIKI tudi razstavljali ledinske solarne pečice. V popoldanskem času so se učenci družili ob plesu, ustvarjali v energijski noči in noč preživeli kar na šoli. V soboto pa so spoznali energijo v različnih ustvarjalnih in raziskovalnih delavnicah in se med seboj družili, spoznavali in sklepali nova prijateljstva.

Mentorica: Tatjana Klančar

UNESCO projekt Meja v Kobaridu

4. oktobra 2012 sva z Evo Brvar – pod mentorstvom gospe Natalije Lampič – odpotovali v Kobarid na UNESCO dan. V kulturnem domu smo si ogledali zanimivo prireditev z naslovom »Iskra pod pepelom«, posvečeno 300-letnici tolminskega punta. Na odru se je zvrstilo kar nekaj pomembnih ljudi: županja, ravnateljica

kobariške šole in direktorica UNESCO urada v Sloveniji, gospa Hafner. Po nekaj govorih in pevskih nastopih smo se sprehodili skozi mesto do osnovne šole in se razporedili v delavnice. Bilo je zelo zanimivo.

Pia Kokelj, 8. a

Teden otroka: Medgeneracijsko druženje, ustvarjanje (literarno in likovno) in športne igre v OPB

Učenci od 1. do 5. razreda so v času podaljšanega bivanja obeležili teden otroka z aktivnostmi na treh delavnicah: literarni, likovni in športni. Učenci so v sproščenem medgeneracijskem druženju ter ustvarjalnem in športnem sodelovanju obeležili teden otroka. Delavnice so pripravili: Tatjana Užnik (literarni del), Tina Žvab (likovni del) in Janez Podgoršek ter Hana Debevec (športni del).

Male sive celice

V torek, 16. 10. 2012, so sedmošolci sodelovali v oddaji Male sive celice. Našo šolo so zastopali Rebeka Dobravec, Domen Pinter in Matic Zavادلal iz 7. a razreda ter vsi sedmošolci kot navijači. Pomerili so se z učenci OŠ Petrovče. Vsi trije tekmovalci so pokazali veliko znanja, a se jim žal ni uspelo uvrstiti naprej.

V 3. b se dogaja

Tudi v letošnjem šolskem letu se učenci 3. b razreda v jesenskih dneh z mentorico Natalijo Rožnik srečujejo ob toplem čajčku in zanimivih knjigah. Otroci pripovedujejo pravljice, pesmice in se sprehajajo po svetu domišljije.

Učenci 3. b so si ogledali fotografsko razstavo National Geographica v parku Tivoli. Otroke so navdušili prizori iz narave, ujeti v fotografski objektiv. Učenci so se z učiteljicama Natalijo Rožnik in Tino Žvab odpravili na opazovalni sprehod na Ljubljanski grad. Ogledali pa so si tudi centralno pošto v Ljubljani. Z zanimanjem so prisluhnili gospodu Bizjaku, ko jim je pripovedoval in demonstriral, kako potuje pošta od naslovnika do prejemnika. Napisali so svojo razglednico, kupili znamko in jo oddali v nabiralnik. Le koga bodo razveselili z razglednico?

Nacionalni projekt »Rastem s knjigo 2012«

V mesecu oktobru smo z učenci 7. a in 7. b razreda obiskali Mestno knjižnico Ljubljana v okviru nacionalnega projekta »Rastem s knjigo«, ki poteka v šolskem letu 2012/2013 že sedmič. V šoli smo pri pouku slovenščine najprej razložili pomen projekta, nato pa smo si ogledali še kratek film o knjigi Zlati zob, ki so jo prejeli v dar letošnji sedmošolci. V filmu nastopata avtor knjige Tadej Golob in ilustrator knjige Ciril Horjak.

V knjižnici Otona Župančiča je bil učencem prikazan animirani film z naslovom »Knjiga te čaka. Poišči jo!«, ki govori o postavitvi knjižničnega gradiva za otroke in mladino. Predstavljene so jim bile tudi knjižne novosti in nekatere knjižne uspešnice za njihovo starostno stopnjo, na koncu pa je vsak učenec prejel še knjigo z naslovom Zlati zob.

Katarina Podobnik, šolska knjižničarka

Projekt Simbioz@

Na naši šoli je potekal vseslovenski prostovoljski projekt Simbioz@, ki je povezal dve generaciji. V tednu od 15. do 19. oktobra 2012 so mladi prostovoljci na delavnicah, ki so potekale v knjižnicah, šolah in domovih za starejše po vsej Sloveniji, učili starejše računalniških veščin. Na Osnovni šoli Ledina so kot prostovoljci sodelovali tudi učenci naše šole. Takšno medgeneracijsko sodelovanje je bila priložnost, vredna doživetja, in izkušnja, vredna spomina.

Tina Žvab, lokalna koordinatorica projekta Simbioza na OŠ Ledina

Postani voditelj prihodnosti!

TV Lab je razpisal natečaj z naslovom Postani voditelj. Med precejšnjo konkurenco sta se odlično odrezala Domen Pinter iz 7. a in Gaja Filač iz 9.a. Oba mlada voditelja sta prepričala žirijo in prišla v ožji izbor. S prepričljivim nastopom sta si prislužila izobraževanje in usposabljanje za javni nastop.

So poplave posledica vpliva podnebnih sprememb?

V 5. b razredu je tema o poplavah močno načela pričetek pouka po jesenskih počitnicah. Iz oddaje Infodrom so nas pozvali k sodelovanju v obliki vprašanj. Učenci 5. b razreda so napisali zanimiva vprašanja, na katera so odgovorili v oddaji Infodrom. Odgovarjali so pravi strokovnjaki, kot npr. dr. Gorazd Novak iz Hidroinštituta in Brane Gregorčič, meteorolog, iz Agencije za okolje.

Vladka Mladenović, razredničarka 5. b

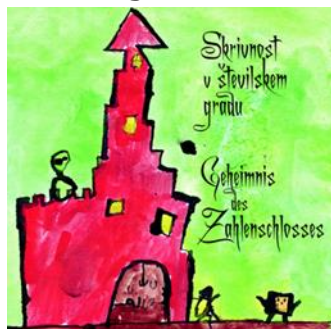
Podelitev naziva UNESCO glasnik Rebeki in Domnu

Na prireditvi ob svetovnem dnevu strpnosti sta v ljubljanski Mestni hiši Slovenska nacionalna komisija za Unesco in Zavod Ypsilon razglasila UNESCO glasnike 2012. Med nominiranci sta bila tudi naša učenca 7. razreda Rebeka Dobravec in Domen Pinter. Nominacije je pregledala posebna ocenjevalna skupina in izmed več nominirancev iz vse Slovenije po predhodnih kriterijih izbrala 12 UNESCO glasnikov. Med UNESCO glasnike sta imenovana tudi oba naša nominiranca. Plaketo jima je podelil predsednik Slovenske nacionalne komisije, prof. dr. Pejovnik, rektor Univerze v Ljubljani. Rebeka Dobravec in Domen Pinter sta se s svojim aktivnim delom na šoli že dokazala in bosta kot UNESCO glasnika gotovo uspešno širila ideje UNESCA.

Slovenska modrost in pravica v jezikih sveta

Učenci 7. a razreda so se odzvali povabilu Javnega sklada Republike Slovenije za kulturne dejavnosti Območja izpostave Ivančna Gorica in Združenja Slovenske izseljenske matice in se 3. 12. 2012 udeležili razstave plakatov osmih prevodov Jurčičeve Kozlovske sodbe v Višnji gori. Po kratkem nagovoru gospoda Sergija Pelhana, predsednika Slovenske izseljenske matice, je sledil še pozdrav direktorja Javnega sklada Republike Slovenije za kulturne dejavnosti, gospoda Igorja Teršarja. Sledil je ogled plakatov in Jurčičevih knjig v osmih jezikih. Na otvoritvi so bili tudi nekateri prevajalci in ilustratorji.

Predstavitev nove slikanice ledinskih učencev, nagrajene v Avstriji

V torek, 15. 1. 2013, so učenci 3. b svojim staršem ponosno predstavili svojo slikanico Skrivnost v številskem gradu, ki je bila na 10. mednarodnem natečaju v Schwanenstadtu v Avstriji nagrajena s 3. nagrado ex aequo. Predstavitev so popestrili z glasbenimi vložki in se v sproščenem vzdušju z mentorico Natalijo Rožnik in vodjo projekta Dobre vesti Ljubico Kosmač ter staršev veselili svojega velikega uspeha, tiskane izdaje. Še posebej ponosno so poudarili, da bodo slikanico lahko prebirali tudi obiskovalci Narodne in univerzitetne knjižnice v Ljubljani.

Šolsko tekmovanje v znanju klekljanja za priznanje Ivanke Ferjančič

Vsako leto radi poprimemo za kleklje in se preizkusimo, komu tečejo hitreje pod rokami. Tudi letos je bilo tako. Letošnji papirc (vzorec), ki ga je bilo potrebno sklekljati, je bil preprost trak, kjer so tekmovalci morali pokazati znanje: nasnutka, izdelave risa, zank, dvo- ter trizančnega kvačkanja in pravilnega zategovanja klekljev. Vedno je potrebno slediti vzorcu, saj šteje tudi estetski videz čipke. Pomembna je tudi količina sklekljane čipke. Letos je Jasni Bahovec iz 9. a uspelo sklekljati celoten vzorec. Pravilno in zelo lepo. Zato je osvojila vse točke in si priklekljala 1. mesto. Najbolj spretni so bili kos vsem zahtevam in osvojili bronasta priznanja.

Prvi trije udeleženci tekmovanja so učenci, ki že tretje leto uspešno

vrtiljo kleklje, zato jim je uspelo doseči zahtevano število točk za uvrstitev na državno tekmovanje, ki bo 16. junija 2013 v času Čipkarskega festivala v Idriji. Želimo jim mirne ter spretne roke in lepo doživetje druženja s klekljarji iz cele Slovenije.

Ines Štular, učiteljica izbirnega predmeta klekljanje

Ledinski ustvarjalci na otroški strani Večerko

V četrtek, 24. 1. 2013, so bile na otroški strani Večera objavljene imenitne slike lisic in prikupna pesmica, ki so jih pod mentorstvom učiteljice Tatjane Klančar ustvarili učenci in učenke 3. a naše šole. Najboljša risba in pesmica sta bili nagrajeni z originalno risbo priznanega slovenskega risarja in striparja dr. Horowitza: Gal Ključevšek (nagrada za najboljšo risbo) in Krenare Shabani (nagrada za pesmico Lisica zvitorepka). V časopisu so objavljene še risbe Andree Paunović, Pie Kreže, Tea Cvara in Nika Hrovata; ostale tudi zelo dobre risbe in pesmice pa so objavljene na facebook strani Večerko, stran Za Otroke.

Humanitarna prireditev v počastitev slovenskega kulturnega praznika

V torek, 5. februarja 2013, so Ledinci in Ledinke v dvorani Dijaškega doma Tabor pripravili tradicionalno humanitarno prireditev, ki je bila posvečena slovenskemu kulturnemu prazniku. Po odpeti himni je obiskovalce nagovorila ravnateljica, gospa Marija Valenčak. Nato je sledil bogat kulturni program. Učenci in učenke razredne in predmetne stopnje so se predstavili s petjem, s plesom, z recitacijami in z dramatizacijami. Razgiban program je navdušil obiskovalce. Prireditev sta odlično vodila simpatična Rebeka Dobravec in Domen Pinter. Humanitarno prireditev je sklenil osrednji gost večera, Peter Vode, finalist šova Slovenija ima talent. Na koncu se je gospa ravnateljica zahvalila gospe Zdenki Ožinger Hrovat in gospe Dalili Beus za odlično pripravljen program.

Zdenka Ožinger Hrovat, mentorica prireditve

Pustno rajanje na osnovni šoli Ledina

Na naši šoli smo pripravili kulturni dan na temo Pustni običaji. Pripravili smo 11 delavnic, v katere so bili vključeni učenci od 6. do 9. razreda. Delavnice so bile raznolike, saj so učenci v njih izdelovali različne maske, pekli krofe in flancate, raziskovali pustne običaje, spoznavali praznovanje pusta v Angliji in prepevali pustne pesmi. Pestrost doživljanja pusta pa je ujela tudi kamera oddaje Dobro jutro.

Prireditve v MKL ob mednarodnem dnevu knjig za otroke

2. april, mednarodni dan knjig za otroke, je vsako leto obeležen z rojstvom pravljicarja Hansa Christiana Andersena. Ker je bil letošnji praznik v znamenju poezije, je potekala v Mestni knjižnici Ljubljana pesniška matineja z naslovom »S knjigosrečo okoli sveta«. Na tej prireditvi so sodelovali tudi učenci naše OŠ Ledina. Predstavili so nekaj pesmi iz pesniške zbirke z naslovom

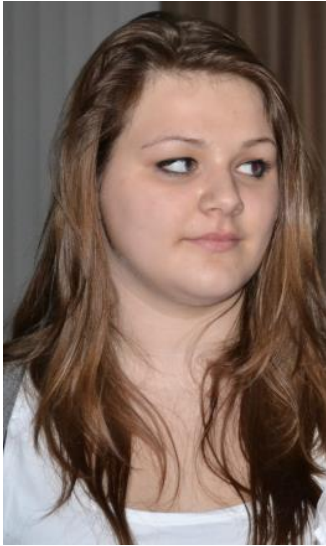

»Vsako prijateljstvo je pesem«, ki smo jo izdali leta 2011. Učenci so prebrali svoje pesmi ali pesmi svojih sošolcev. Delo so odlično opravili. Nekaj učencev pa je dalo tudi izjavo za radio in televizijo. Prireditve so se udeležili tudi znani slovenski literarni ustvarjalci: Milan Dekleva, Ervin Fritz, Aksinja Kermauner, Jana Kolarič, Vida Mokrin Pauer in Matej Krajnc. Naši nastopajoči učenci so bili: Kany Michel Obenga in Peter Rovtar iz 6. b, Eva Julija Novak iz 8. b, Gaja Filač in Eva Pavlin iz 9. a ter Iris Jerant in Tschimy Aliage Obenga iz 9. b. Pri mladinskem pevskem zboru Glasbene matice Ljubljana pa je pela tudi Manca Turk iz 9. b razreda. Še enkrat čestitke nastopajočim.

Šolska knjižničarka: Katarina Podobnik

Eva Pavlin – ena najperspektivnejših igralk

V petek, 12. aprila 2013, so učenci gledališkega kluba odšli na podelitev nagrad za najboljše igralce in predstave iz Slovenije, zamejstva in Makedonije. Slavnostna podelitev je bila v Mladinskem gledališču. Eva Pavlin je prejela priznanje in nagrado za eno najperspektivnejših igralk na letošnjem festivalu. Veseli smo, da je njen izjemen talent strokovna komisija (med več kot 600 igralci) opazila in nagradila. Komisijo so sestavljali: Rajko Stupar (predsednik žirije), akademski igralec, režiser in gledališki pedagog; Vesna Andjelković, diplomirana igralka, diplomirana gledališka in radio producentka, in Staša Bračič, študentka dramaturgije na AGRFT.

Sledila je podelitev ostalih nagrad, med katerimi pa žal ni bilo naše predstave. Prireditelj je popestrila odlična mlada skupina Blooming, ki je izvajala lastne skladbe. Na koncu smo se posladkali z mafini, naše druženje pa končali na že tradicionalnem sladoledu.

Karin Merlak, 7. a

ŠOLSKA KNJIŽNICA OŠ LEDINA Z NOVIMI OMARAMI IN S POSLIKAVAMI

V šolski knjižnici OŠ Ledina smo v januarju leta 2013 zaključili z delno prenovo šolske knjižnice. Dokupili smo nove omare in mize ter z motivom pomladi poslikali dve steni. V poslikavo smo vključili tudi metulja, ki je v našem logotipu šole. Knjižnica je tako dobila novo podobo, s katero smo zadovoljni vsi. Poslikavo so izvedli učenci likovnega krožka pod mentorstvom učiteljice likovne vzgoje Barbare Tacar.

Kako je potekala poslikava, si lahko ogledate na spodnjih fotografijah.

Učenci, ki so sodelovali pri poslikavi, so bili:

- Sara Caharijas, 8. a
- Zala Stopar, 8. a
- Pia Kokelj, 8. a
- Katarina Velkov, 8. b
- Jasna Bahovec, 9. a
- Luka Korošec, 9. a
- Eva Pavlin, 9. a
- Tamara Merjasec, 9. b
- Aleša Šajna, 9. b

Ja, kako pa izgleda končna poslikava šolske knjižnice?

Poslikavo lahko sicer vidite tudi na naslovnici našega časopisa Ledina piše. Najbolje pa je, da pridete v knjižnico in sami presodite, ali je le-ta uspela ali ne. Jaz vam zagotavljam, da je.

Šolska knjižničarka: Katarina Podobnik

KAJ MI JE VŠEČ V ŠOLI?

Najbolj mi je všeč v šoli, ker imamo glasbo in lahko plešemo.

Živa Bregar, 1. b

Všeč mi je, da telovadimo.

Aleksandar Ljubojević, 1. b

Všeč mi je, ker se lahko učimo in igramo šah.

Leon Bogovčič, 1. b

Všeč mi je, da pojemo. Rada imam šolo.

Asja Drinovec, 1. b

Všeč mi je, ker se v šoli igramo in učimo.

Anja Lenarčič, 1. b

V šoli mi je všeč, ker lahko vprašamo učiteljice, če lahko igramo predstave. Imamo dobre učiteljice.

Brina Šalamon, 1. b

Rada imam matematične teste.

Lucija Ivanc, 1. b

Rad imam likovno vzgojo, ker lepo barvamo, slikamo in tako nastane lepa slika.

Erik Filip Vrlič, 1. b

Všeč mi je, ko se učimo, ker se tako veliko naučim. Telovadba mi je všeč, ker se razgibamo in se zabavamo.

Stela Sotler, 1. b

Rada imam matematiko zato, ker rada računam. Všeč mi je tudi angleščina, ker se tam veliko naučim.

Zarja Anželj, 1. b

Všeč mi je, ko se učimo. Ko se ne učimo, se igramo.

Nia Petar, 1. b

Všeč mi je, da imam nove prijatelje in da se z mano igrajo, mi pomagajo. V šoli tudi razviješ možgane.

Iva Bernik, 1. b

Jaz se rada igram. Všeč mi je tudi, da se z mano družijo prijatelji in da se igram z njimi.

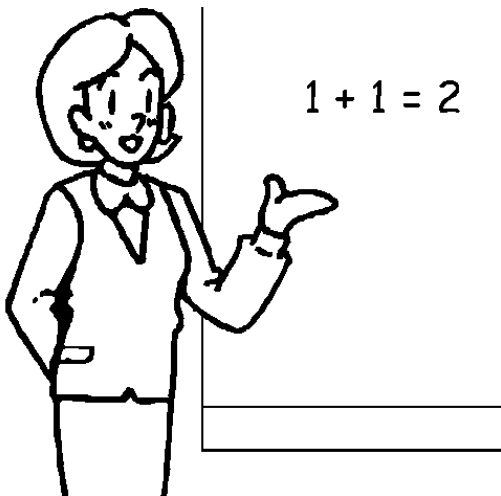
Zala Begić Lamut, 1. b

Rad imam šport in rad delam naloge.

Matej Košič, 1. b

Všeč mi je, ko s fanti igramo nogomet in ko delamo naloge. Rad hodim na igre z žogo. Všeč mi je, da treniram judo.

Martin Lapanja, 1. b

Všeč mi je, ker računamo in se učimo.

Blaž Kristan, 1. b

Meni je všeč, ko se učimo v matematičnem zvezku.

Jaša Kovič, 1. b

Rada se učim. Všeč mi je naš razred in naši zvezki.

Všeč mi je telovadba z učiteljem Janezom.

Izabela Puc, 1. b

Srečna sem zato, ker se učimo črke in matematiko Računanje je igra.

Larisa Stanko Varcar, 1. b

PRVOŠOLCI USTVARJAJO

TRAVNIŠKA ZABAVA

V vasici je bil travnik. Na njem so bile rože. Na rožah so bili metulji in čebela. Nekoč se je čebela domislila, da bi lahko priredila zabavo. Za pomoč je prosila metulja. Metulj je vzel svojo mizo. Osa je spekla torto. Na zabavo so prišli vsi povabljeni.

Iza Napotnik, 1. a

BIBA

Biba leze, biba gre.

V šolo hodi, zabava se.

Veliko jé in veliko prijateljic ima.

Šola ji je všeč in lepo je oblečena.

Athena Kuhelj Bugarič, 1. a

EN, DVA

En, dva, mama sama.

Tri, štiri, tiho bere.

Pet, šest, gremo jest!

Sedem, osem, kiklo nos'm.

Devet, deset, gremo pét!

Athena Kuhelj Bugarič, 1. a

PRINCESKA IN MAVRICA

Živela je princeska. Zelo je imela rada barve. Neka prijateljica ji je rekla, da je videla nek mavričen polkrog. Bil je na nebu. Bil je čez celo mesto. Spominjal jo je na mavrični tobogan. V sanjah bi se spuščala po njem. Princeska je rekla, da bo poiskala ta mavrični polkrog. In že je ni bilo več. Tudi ona je videla to, kar je videla njena prijateljica. Zdaj morata dati še ime. Prijateljici sta razmišljali in razmišljali. Princeska se je domislila. Lahko bi mu bilo ime Mavrica. Zdaj vsak, ki vidi mavričen polkrog, reče: »To je mavrica!«

Iza Napotnik, 1. a

ZIMA

Ana in Jan sta komaj čakala zimo. V njuni sobi je stala jelka. Odšla sta spat. Ponoči se je zunaj dogajalo nekaj čudnega. Danes je hodil dedek Mraz. Pogledal je, kje živita Ana in Jan. Videl je jelko. Položil je darilo za Jana, nato pa še za Ano. Zjutraj sta Jan in Ana pogledala darila.

Iza Napotnik, 1. a

ČRKE RAZIGRANKE

Ena, dva čofota,
dete sladko aja,
mamica uspava ga.
Ena, dva čofota.
Oče in deček igrata nogomet.
Deček zadane gol.
Oče vzklikne: Deček, gol!
ZARA ČATER, 1. a

Ena, dva boben igra.
Pet, šest stisni pest!
Sedem, osem lepo te prosim!
Devet, deset ponovi to spet!
NIK FIDANOSKI KERŠEVAN, 1. a

En, dva se sladka.
Tri, štiri z rokami krili.
Pet, šest skrije pest.
Sedem, osem – kdo sem?
Devet, deset! Matevž!
Raziskujem svet.
MATEVŽ LOBNIKAR, 1. a

Ena, dve – na morje peljem se.
Tri, štiri – v morju čofotam.
Pet, šest – gremo jest.
Sedem, osem – gremo se igrat.
Devet, deset – gremo spat.
ZOYA DORA BEUS, 1. a

Ena, dva čofota!
Tri, štiri rogovili!
Pet, šest gremo jest!
Sedem, osem lepo te prosim!
Devet, deset gremo spet!
AJDA CIMAN, 1. a

Ena, dva – čofota.
Tri, štiri – kavalir.
Sedem, osem – torbo nosim.
Devet, deset – grem v šolo spet.
PIA LESJAK, 1. a

KRALJIČNA IN SKRIVNOST PALČKOV

Živela je kraljična. Bila je zelo radovedna. Nekoč, ko je šla na trato nabirat rože, je srečala palčka. Zelo se je smejal. Kako lepo, da vem skrivnost. Kraljična ga je vprašala: *Kakšna skrivnost je to?* Palček ni hotel povedati. A kraljična ga je prepričala, da ji pove. Imam hišo – gobo. *Hihih*, se spet vidiva pri moji hiši. Zdaj pa moram domov palček. Adijo!

IZA NAPOTNIK, 1. A

KO 2. A POLETI Z METULJČKI ...

Jaz sem metuljčica. Ime mi je Nuša. Zdaj letim nad travnikom. Pogledat grem svojo prijateljico kačo. Izpadel ji je zob. Jaz in kača imava radi otroke. Rada bi imela še več prijateljev, kot na primer hrošča, metulja in kačo. Na poti domov sem se zaletela. Glava me je zelo bolela.

Nuša Rus, 2. a

Jaz sem Fahri – metulj. Rad imam otroke. Živim v gozdu. Zelo rad letim. Ko letim po gozdu, vidim živali. Ne maram psov in mačk. Ojoj, pes! Odit moram od tod! Vprašal sem rdečo rožo, če lahko živim z njo in rekla je, da lahko.

Fahri Tahiri, 2. a

Živijo! Jaz sem metulj Bine. Letim nad mestom. Star sem 12 let. Živim sam. Bojim se mačk. Ravno sem priletel v hišo. Tu je veliko zanimivih stvari. O ne, človek me bo pohodil!

Maj Novak, 2. a

Nekega dne se je metuljček Žan odpravil po svetu. Letel je nad travniki, vasmi in mesti. Potem je srečal svoje prijatelje: kačjega pastirja Gabra, črička Jana in črva Gala. V gnezdu je videl jajca in na travniku kosa. O, ne! Lovci na ptiče! Pazi, lovec! Kos se je takoj umaknil. Potem se je metuljček Žan odpravil domov.

Tevž Repovž, 2. a

Ime mi je Pikec. Rad letim in se zabavam. Poletim na travnik in se skrijem v rožo. Nekega dne sem letel nad hišami in potem sem se spustil navzdol. Našel sem ubogega zapuščenega mucka. Imel je samo škatlo in majhno žogico. Vprašal sem ga, če bi bil moj prijatelj. Odgovoril je da in potem sva skupaj odšla. Ko sva bila že daleč od tam, se je kar naenkrat znašel zraven naju velik pes. Zakričal sem: »Pazi, muca!« Muca je skočila stran. Odletel sem do psa in mu začel letati okoli ušes in do ust, potem pa je pes odšel. Z muco sva odšla do moje najljubše cvetlice.

Ambrož Slana, 2. a

Zdaj letim nad travniki. Živim v drevesu. Ime mi je Pikica. Imam bela krila in majhne pike. In tu se začne moja zgodba. Šla sem k teti čebeli. Tam sva se imeli lepo. Naslednji dan sem šla na severni tečaj. Na severnem tečaju sem srečala kita. Šla sem domov in zaspala od napornega tedna.

Liza Debeljak, 2. a

Jaz sem lep metulj Dimitrij. Nekega dne sem šel s svojimi prijatelji v gozd. Videli smo veliko živali, in sicer: medveda, lisico, risa in polža. Potem smo leteli domov. Doma smo imeli zabavo! Naslednji dan smo šli na travnik. Veter je šumel, sonce je sijalo. Ko pa smo se dolgo igrali, je nekaj zašumelo. O, ne! Kača! Zbežimo, zbežimo! Ha ha ha, saj sem jaz, vaša mama. Saj je samo kostum. Saj to je mami! Živijo! Ali gremo domov? Ja!

Dimitrij Jenko, 2. a

Jaz sem metulj. Letim nad hišami, bloki in drevesi. Enkrat sem videl malega ptička, ki je padel iz gnezda. Takoj sem ga pobral. Začelo je deževati. Skril sem se pod list na cesti. Ko je nehalo deževati, sem šel nabirat cvetni prah.

Cal Arluck Bosančić, 2. a

Jaz sem metulj. Rad gledam tulipane. Rad letam nad mestom. Moj prijatelj hrošč se rad igra igro med dvema ognjema. Vsakič, ko greva v gozd, srečava male račke. Potem se igramo. Ko dežuje, greva noter. Noter se igrava šah.

Vid Lihtenvalner, 2. a

Nočni metulj je letal nad mestom. Jaz sem se pripravljaj na let nad travnikom. Ko sem se vrnil, sem šel spat. Ko je napočilo jutro, sem šel nabirat med. Kasneje sem šel v mesto, kjer me je napadel maček. Hitro sem šel domov, na travnik. Malo sem se odpočil. Nočni prijatelj se je odpravil na nočni let. Ko je bilo zgodnje jutro, sva skupaj odletela v gozd. Tam sva srečala metulje in postali smo prijatelji. Srečno smo živeli do konca svojih dni.

Nal Butolen, 2. a

Jaz sem metuljčica. Letim po gozdu. Vidim veliko dreves, travnikov, cvetlic in zelo veliko gozdnih živali. Ups! Pozabila sem povedati svoje ime! Ime mi je Filja. Oooo! Kaj je tamle? Medved! Hitro se moram skriti! Tamle je eno debelo in veliko drevo. Tja se bom skrila. Ooo, mala pikapolonica. Živijo, kako ti je ime, sem ji rekla. Oj, živijo, jaz sem pikapolonica Tinka. Kdo si pa ti? Jaz sem metuljčica Filja. In tako sem dobila prijateljico.

Ana Leskover, 2. a

Sem metuljčica Tanja. Rada imam rože, ki so živih barv, grmovja in prijatelje. Zdaj sem pri roži in duham rožo. O, joj! Mačka! Hitro moram poleteti. »Kje je zdaj metulj?« se sprašuje mačka. Metulj je odletel v mesto. Imam prijateljici: hroščico Emo in pikapolonico Pikico. Rada letim nad travniki.

Eva Pivk, 2. a

Jaz sem veček. Rad letam v kletih, ampak danes sem se odločil, da bom šel na nočni polet. Šel sem na streho in poletel. Ko sem letel nad mestom, je bilo lepo kot še nikoli. Videl sem ogromne gore in tudi preletel sem jih. Bil je že dan. Videl sem staro hišo in v njej sem zaspal.

Grega Grabnar, 2. a

Pri nas doma letijo metuljčki. Jaz sem bel metulj. Medtem ko sem včeraj šla domov, sem ujela metuljčka. Letel je. Muca je videla metuljčka. Metuljčki jedo cvetove. Ko sem šla v gozd, sem videla metuljčka.

Melisa Islami, 2. a

Jaz sem metuljčica Cvetka. Rada letim nad travniki. Imam prijateljico pikapolonico Pikico. Ko letim nad travnikom, slišim šumenje in brenčanje drugih žuželk. Najraje grem nad travnik, kjer rastejo tulipani. Danes sem šla v gozd, da vidim, kako je tam. Ko sem prišla v gozd, sem videla zajca. Vprašala sem ga, če je v gozdu nevarno. Zajec je rekel, da v gozdu ni nevarno in da lahko ostanem tu. Spoznala sem veliko živali. Ampak za vedno bom ostala travniška metuljčica.

Zoja Oblak, 2. a

Jaz sem lastovica in letim nad morjem. Zagledala sem prijateljico Piko. Vprašala sem jo, če pride z menoj. Pika je rekla da. Šli sva naprej in srečali Lilo. Vprašali sva jo, če bi šla zraven. Tudi ona je rekla, da bi šla zraven. Prišle smo do godrnjavke in tudi ona je rekla, da bi šla zraven. Šle smo naprej do juga.

Ela Senica, 2. a

Sem metulj. Letim nad travnikom. Videl sem, kako je kača pogoltnila miš. Videl sem vodno kačo, ko je lovila vodne živali. Jahal sem žabo. Pil sem nektar iz tulipanov. Zelo rad letim. Star sem osem let.

Žan Tai Murk, 2. a

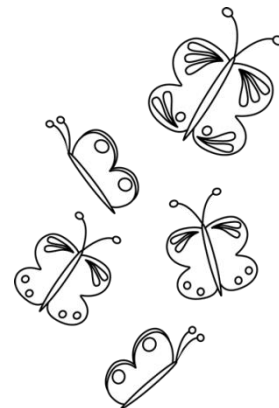
Ime mi je Boris. Letim nad gozdovi. Videl sem že rise, ježe in jelene. Ko sem letel nad gozdom, sem videl nenavadno žival. Bila je bela, imela je dolga ušesa, majhen rep in dva velika zoba. Saj to je zajec. Volk ga lovi. Tam letijo vrabčki.

Urban Stražišar, 2. a

Nekoč je živel metulj. Ime mu je bilo Jaka in rad je letel. Nekoč je priletel na lep travnik. Tam se je spočil. Ko se je spočil, je šel na pisano rožico. Tam je nabral med. Potem se je šel igrat s prijatelji.

Jan Luka Matičič, 2. a

Nekega dne je živela metuljčica Kim. Odletela je do vrtnice. Imela je lepa krila, ki so bila bela. Odšla je do mlake in vprašala žabo Nino, ali je videla prijateljico Elizabeto. Ta ji je rekla da. Vprašala jo je, kam je odšla. Nina je rekla, da je na lovu. Kim je odhitela do prijateljice. Ampak še prej, ko jo je zagledala, je bila prevesela. Elizabeta

je imela male metuljčke. Elizabeta je zaklicala: »STOP!« Takoj je stopila do Kim in ji rekla: »Pojdiva na sprehod, bo že Nina popazila nanje.« Kim je poklicala Nino in ta je privolila. Elizabeta se je zahvalila Nini. S Kim sta šli do rož in zagledali sta ptičko okrogle oblike. Ime ji je bilo princeska Lia.

Živa Krapenc, 2. a

Jaz sem metuljčica Tina. Imam veliko prijateljev. Zdaj letim nad travnikom. Od zgoraj vidim vse živali. Usedla sem se na tulipan. Začelo je deževati. Vprašala sem tulipan, če se lahko skrijem pod njegov list. Rekel je da. Ko je nehalo deževati, sem odletela na travnik.

Marija Julija Demšar, 2. a

Jaz sem metuljčica Mija. Imam vijolična krila in zelene pike. Rada imam rože in vrtove. Ko sem letela, je začel pihati močen veter. Zaneslo me je. Padla sem na tla in si zlomila krila. »Ojoj!« sem rekla, »zdaj ne bom mogla več leteti!« Bila sem zelo žalostna. Ko je prišlo poletje, so se mi krila pozdravila in že spet sem lahko letela.

Liana Mali, 2. a

Jaz sem Jon metulj. Zdaj letim po mestu. Vidim otroke. Ooo, tam so rože! Lačen sem že. Ne grem se past, ker je tam pes. Grem naprej. Ven iz mesta. Mi je boljše na travniku. Tam skoraj ni nevarnosti. Samo žabe so. Zdaj se lahko pasem. Ampak najprej moram pogledati za žabo. No, ni je. Grem se past.

Jon Novak, 2. a

Jaz sem metulj. Živim nad travniki. Sonce me greje. Sem zelene barve. Vsak dan sedim na drugi cvetlici. Rad imam otroke. Skupaj se lovimo. Rad obiščem prijatelja hrošča. Zelo rad letim nad travniki. Od vsake napadalne živali se odmaknem. Če pada dež, se skrijem pod rožo.

Kristjan Milošević, 2. a

SKRITE ŽELJE 2. A

Želim si karte za Mary Poppins na ledu. Želim pa si tudi, da bi bilo manj vojn, potresov in požarov.

Liza Debeljak, 2. a

Moja želja je, da bi oči prej hodil iz službe, da se bo več igral z nama z bratcem.

Zoja Oblak, 2. a

Želim si, da se z mamo, Gabrom in atijem ne bi kregali.

Tevž Repovž, 2. a

Moja želja je, da vidim smeh v očeh mame in očeta.

Kristjan Milošević, 2. a

Moja želja je, da dobim dnevnik, v katerega bom pisal, kaj se je zgodilo.

Ambrož Slana, 2. a

Želim si, da dobim živega zajčka, igrače, rokavice in rdečo škatlo.

Melisa Islami, 2. a

Moja želja je, da bi bili vsi veseli.

Jan Luka Matičič, 2. a

Moja želja je, da dobim dnevnik s ključem.

Maj Novak, 2. a

Želim si, da bi bil moj bratec Urh brez ranice nad očesom. Jaz pa, da bi bil tako dober nogometaš kot Stiven Đerard.

Vid Lihtenvalner, 2. a

Moja želja je, da bi jahal leva.

Urban Stražišar, 2. a

Jaz si želim, da bi dobil lego gozdno policijsko postajo.

Jon Novak, 2. a

Želim si, da mami in oči ne bosta imela preveč dela.

Eva Pivk, 2. a

Moja želja je, da bi razred pojedel veliko zdrave hrane in da bi bili zdravi.

Nal Butolen, 2. a

Jaz si želim, da bi sešila punčko iz cunj.

Ela Senica, 2. a

Jaz si želim, da bi bili vsi zdravi.

Liana Mali, 2. a

Moja želja je, da bi bili vsi srečni in da ne bi bilo prepиров.

Marija Julija Demšar, 2. a

Želim si igračo in eno vrečo čokoladic.

Fahri Tahiri, 2. a

Moja želja je, da bi vzgojil drevo v lončku.

Grega Grabnar, 2. a

Moja želja je, da bomo vsi v razredu veseli, da bomo vsi srečni in zdravi.

Ana Leskovar, 2. a

Želim si, da bi bili vsi v družini srečni. Od igrač pa si želim presenečenje.

Živa Krapenc, 2. a

Moja želja je, da bi vsako leto lepo praznovali božič.

Cal Arluck Bosančić, 2. a

Želim si dnevnik in Raetek Angy Birds Sarvops.

Žan Tai Murk, 2. a

Želim si pravega kužka in da mami ne bi delala, ko so vikendi.

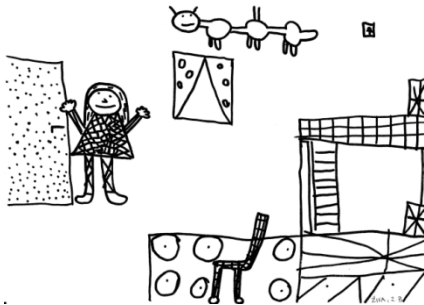
Nuša Rus, 2. a

Želim si, da moja mami in ati nikdar ne umreta.

Dimitrij Jenko, 2. a

MOJ PROSTI ČAS

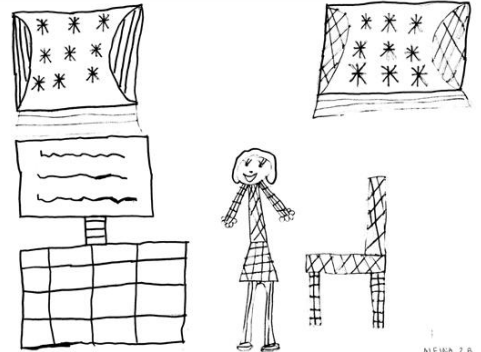

Gremo k dedku in tam me čaka moja sestrična. Z Zojo se igrava. Z očkom se igrava šah. Mami me vsak dan objame.

Živa Golob, 2. b

Med prostim časom se igram učiteljice. Rada sestavljam sestavljanke. Če je lepo vreme, se igram na dvorišču. Rada gledam risanke.

Alejna Hamiti, 2. b

Jaz med prostim časom sesam, nesem perilo in se igram s sestrico. Rišem, vadim branje ter računanje in grem na sneg. Z družino grem v mesto.

Selena Topčagić, 2. b

Med prostim časom se igram. Ko imam prosti čas, se kdaj zabavam s Katarino. Včasih izdelujem raznovrstne stvari. Včasih igram igrice na računalniku, včasih pa rišem.

Lia Vogeltnik Hrovatič, 2. b

LEDINA PIŠE 2013

Med prostim časom se igram, igram klavir, rišem, zalivam rože in božam Neli.

Kristjan Gradnik, 2. b

Ko nimam naloge, izkoristim svoj prosti čas tako, da se igram z lego kockami, berem knjige, tečem po hodniku, igram košarko in nogomet.

Lev Bjelobaba, 2. b

Med prostim časom berem, sestavljam sestavljanke. Najraje med prostim časom se igrava z atijem labirint. Z atijem se tudi igrava

štirko in šah. Rada berem Petra Nosa. Z mami se zelo radi stiskava. Pia bi se samo stiskala.

Triša Lesjak, 2. b

Včasih igram iPad. Gledam tudi televizijo ali se igram z Roanom. Rišem.

Gregor Strojjan, 2. b

Svoj prosti čas izkoristim za branje, pisanje in obiske pri prijateljih. Hodim na sprehod s starši. Pomeni mi veliko.

Aleksandar Stojov, 2. b

Med prostim časom rišem in se igram s sestrico. Igram se tudi s psom. Z mamico se loviva in uživava v tem, ko ustvarjava. S sestrico se kepava in delava angelčke.

Uma Dornik, 2. b

Z Matijem se igrava. Z mamico se stiskam na kavču. Rad gledam risanke z očijem. Rad se spuščam po toboganu. Zbiram avtomobilčke in kristale.

Tim Kernc, 2. b

Med prostim časom berem in računam. Včasih se malo uležem in zaspim. Vadim črke in številke. Med prostim časom še malo treniram.

Tim Varga, 2. b

Včasih se igram z bratcem. Grem na sprehod. Vozim kolo in se rolam. Grem na drsališče.

Stefanija Šurbanovska, 2. b

Igram se s Timom. Igram se z monsinoti. Kolesarim z atijem in se dolgočasim.

Matija Herič, 2. b

Igram se v svoji sobi z najljubšimi igračkami. Igram najljubše igre na računalniku.

Rok Studen Levstek, 2. b

Ko imam prosti čas, najraje spim, barvam barvanke o konjih in zelo, zelo rada čistim stanovanje.

Brina Sterle Režen, 2. b

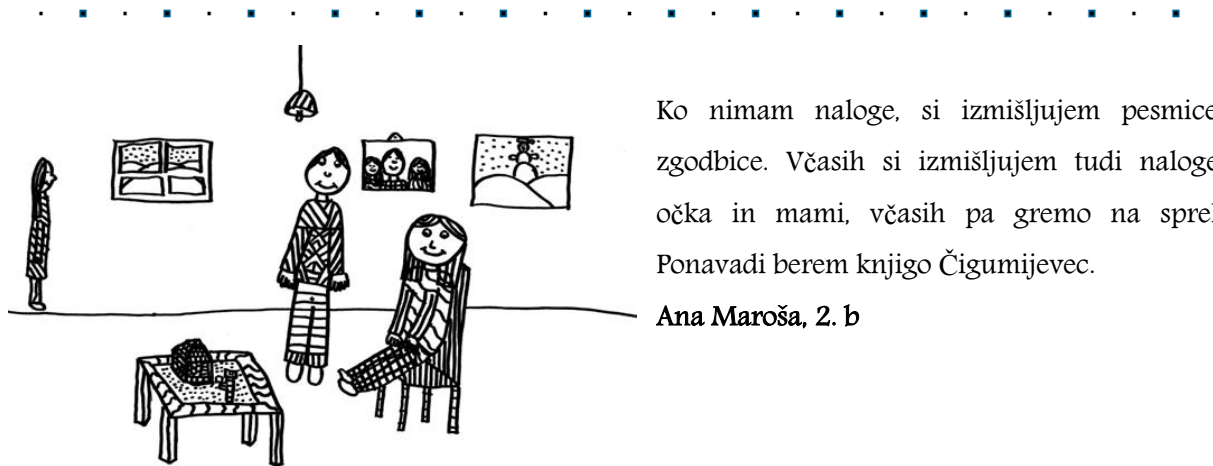
Med prostim časom na ploščadi igram nogomet in gledam na iPadu Ano Frank. Rad se igram družabne igre. Rad berem knjigo. Veliko se igram s Tomijem.

Maj Lesar, 2. b

.....

Med prostim časom pospravljам sobo, grem v gozd, se igrām s sestrico in s starši. Najraje se igrām s psom Hugom.

David Novak, 2. b

ANA, 2. B

Ko nimam naloge, si izmišljam pesmice in zgodbice. Včasih si izmišljam tudi naloge za očka in mami, včasih pa gremo na sprehod. Ponavadi berem knjigo Čigumijevc.

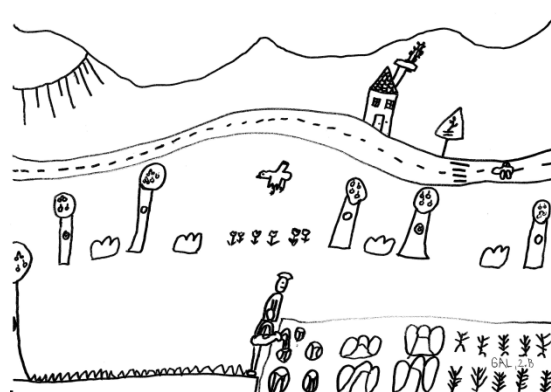
Ana Maroša, 2. b

V prostem času se igrām s sestrico ali se igrām sam ali pa spim. V gozd grem po gobe in gledam gozdne potoke. Ko pa imam veliko prostega časa, grem ven in se valjam po gnoju.

Janez Peter Čater Timer, 2. b

Igram se tako, da na vrvi delam različne vozle, kot so pašnjak, moški vozle in osmica. Ob sobotah gremo včasih z babico v gore. Igram se tako, da sestavljam lego kocke.

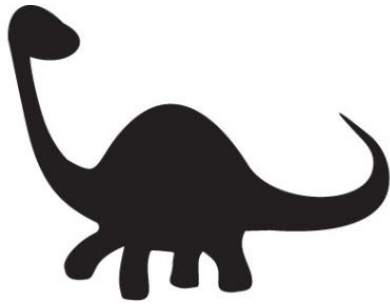
Gal Šoukal Avsec, 2. b

NADALJEVANJE PIKA DINOZAVRA

Piko dinozaver ga je bil vesel. Benjamin mu je razkazal muzej. Odšla sta na kosilo. Piko dinozaver je pojedel pet dreves. Benjamin je pojedel dve skodelici jagod. Na poti je pojedel tri stojnice. Srečala sta očeta Pika dinozavra. Srečna družina je živela srečno do konca dni.

Rok Studen Levstek, 2. b

Piko ni mogel več stati pri miru. Zato mu je Benjamin dal veliko sadja in zelenjave. Benjamin je Pika odpeljal, a Piko bi še gledal otročke. Benjamin je malo pomislil in rekel, ali bi šel na sprehod. Piko je pokimal. No, potem pa pojdiva. In sta šla na ogromen kos mesa. Piko je tako vesel, da je Benjamin dal na hrbet in ga odnesel v živalski vrt. Zelo se je zabaval.

Triša Lesjak, 2. b

Nekoč je Benjamin prišel po Pika in ga odpeljal stran od muzeja. Šla sta pozdravit druge dinozavre v Afriko. Ko sta odhajala, je Piko rekel: »Zabavno je bilo!«

»Ja, res je bilo, zdaj pa pojdiva dalje!« je rekel Benjamin. Ko sta odhajala, sta srečala otroka. Skupaj so se dogovorili, da si bodo postavili hišico na morju. Živeli so srečno do konca svojih dni.

Anže Rakovec, 2. b

In sta šla v park. Srečala sta otroka. S Pikom sta šla na sladoled. Šla sta še po balone. Šla sta na grad. Srečala sta še strica. In za vedno sta se zabavala.

Maj Lesar, 2. b

Naslednji dan sta šla v park. Piko dinozaver se je ustavil. Zagledal je še enega dinozaverčka. Skupaj so šli okoli po svetu. Tam so videli slone, tigre, severne medvede in pingvine. Nekje bolj južno so našli družino dinozavrov. Tam so ostali.

Janez Peter Čater Timer, 2. b

MOJA MAMA

Moja mama je prijazna in je najboljša mama na svetu. Je drobne postave. Ima zeleno-rjave oči in črne lase. Rada se oblači službeno. Zelo rada dela, piše in se zabava. Uspešna je v pisanju, kuhanju, humorju in delu. Je dobra z gosti in z mano. Imam jo rad, ker ona naredi vse zame.

Urban Albin Turk, 3. a

Moja mama je srednje postave. Ima zeleno-rjave oči, lase pa ima temno rjave. Pogosto je v lepih čevljih in v kavbojkah ter v raznobarnih majicah. Najraje kuha. Moja mama je prijazna, a stroga. Veliko ukazuje, kar mi je všeč. Zelo rada ima rože, kot so tulipani, mačehe, vrtnice in trobentice. Zelo mi je pri srcu in rad se stisnem k njej.

Teo Cvar, 3. a

Moja mama je moj najljubši človek. Je visoke postave. Ima modre oči in svetlo rjave lase. Največkrat se oblači športno in z mano igra namizni tenis. Moja mama je najbolj uspešna v odbojki. Je zelo zabavna, a tudi stroga. Vsak dan se zabavava, ko se peljeva domov. Moja mama je moj vzornik v športu.

Nik Trček, 3. a

Moja mama je lepa in prijazna. Včasih pa se tudi razjezi. Moja mamica je srednje velika in je vitka. Ima temno rdeče lase, rjave oči in nosi očala. Poleti si lakira nohte. Za v službo nosi črne salonarje, sivo krilo in tuniko. Rada kuha makarone. Uspešna je v branju. Z mamico se velikokrat objameva in pri tem mi je lepo.

Betka Ivanc, 3. a

Moja mama je prijazna in čudovita. Vsak jo želi imeti, a je samo moja. Moja mama je ozka in visoka. Ima rjave oči in črno-rjave lase. Rada je oblečena v rjavo in nosi hlače. Rada uči fiziko. Fizika ji gre zelo dobro. Posebnost je, da ona streže nam in ji je to všeč. Moja mama je prijazna in to mi je všeč.

Pia Kreže, 3. a

Moja mama je visoke postave. Ima rdeče lase in svetlo rjave oči. Ponavadi nosi sivo-rjav plašč, obuta je v lepe škornje. V službi je največkrat do večera. Zelo rada je zelenjavno juho. Velikokrat je živčna zaradi službe. Svojo mamico imam zelo rad.

Lan Kutin, 3. a

Moja mami ima rjave lase in rjave oči. Ona ponavadi nosi čop. Rada kuha in bere knjige. Je zelo prijazna in včasih tudi stroga. Obožuje družinske filme. Zanimivo je, da imajo v mamini službi vsak torek krizo. Moja mami mi je prav všeč.

Petar Orlović, 3. a

Danes vam bom predstavil svojo mamico. Moja mami je srednje visoka. Ima svetlo rjave oči. Rada si obleče plašč in hlače. Rada bere in gleda filme. Uspešna je v kuhanju. Je srednje stroga in zelo zelo prijazna. Z očkom veliko potujemo in se zelo zabavamo. Bilo smo tudi v Rio de Janeiru in mi je bilo izmed vseh izletov najbolj všeč. Zvečer, ko je čas za spanje, mi reče lahko noč in me objame.

Nik Ivanković, 3. a

ROKE

Moja mami ima svetle, nežne roke. Njeni prsti so krajši, vendar z njimi vseeno lahko igra klavir. Na prstancu roke nosi zlat prstan. Na obeh dlaneh ima blazinice malo bolj odebeljene, ker rada vrtnari in surfa. Kljub temu so njene roke prijetne.

Eva Slana, 3. a

Moj očka ima zelo temne in razpokane roke. Večkrat so umazane, ker seka in žaga drva. Ima tudi potolčene nohte, a ko me z njimi boža, mi je zelo prijetno. Z njimi se tudi rad igra z menoj.

Tjaša Šadl Potočnik, 3. a

Moja mama ima bele, lepe roke. Kadar je vesela, si zelo lepo nalakira nohte. Zelo ponosna je na njih. Vsak dan skrbi za njih in si jih maže s kremo. Hoče imeti vedno zdrave roke. Ko me za lahko noč poboža z njimi, so mehke in nikoli se ne zgodi, da potem ne bi zaspal.

Nik Hrovat, 3. a

Moj oče ima mehke roke. Ko me božajo, uživam. Čeprav žaga, zabija žeblje, dela z gorilnikom, prenaša težke stvari, pleska, menja okna, so zelo prijetne.

Pia Kreže, 3. a

Moja mami ima bele roke. Ima tudi dolge nohte. Ponavadi si na roko natakne uro ali pa zapestnico. Ima zelo mehke in nežne roke. In vesel sem, kadar me pobožajo.

Lan Kutin, 3. a

Dedi ima velike, črne, močne roke. Z njimi popravlja stvari, kot recimo ptičje hišice, lesene pištole, žeblje, sklede. Njegove roke imam rad, ker se igrajo z menoj in me božajo.

Urban Albin Turk, 3. a

Moj očka ima mehke, gladke roke. Z njimi kuha, pleska, vrta, zabija žeblje, usmerja avto in prime vilice in nož. In lepe so. Zelo jih imam rad.

Črt Golob, 3. a

Moja mami ima zelo velike roke. Ima zelo velike prste. Rada si lakira nohte. Veliko so naredile v življenju. Rad imam, ko me božajo po licih. Njene roke so mehke in nežne.

Nik Trček, 3. a

Moj očka ima zmeraj tople roke in velikokrat se igrajo z mano. Veliko delajo na vrtu. Vedno, ko grem spat, me božajo.

Betka Ivanc, 3. a

JAZ SEM JESENSKI LIST

Sem listek Samo. Imam veliko prijateljev. Nekega dne sem poletel v nebo. Nesla me je tja do Kranjske Gore. Prišla je neka punčka po imenu Lili in me vzela. Naslednjega dne sem bil spet doma. Na mojem mestu je bila lepa listka Angelca. Čez nekaj dni sva bila že mož in žena. Bila sva vesela. Nekega večera je Angelca pobegnila. Samo je ni našel. Ostal je sam na svojem mestu. Vse dni je jokal in jokal za Angelco. Angelca se je vrnila leta 1194. Samo je bil zelo vesel. Spet sta bila skupaj. Vadila sta za olimpijske igre. Angelca je že tretjič zadela na loteriji. Samo pa je že tretjič postavil rekord v podiranju kegljev. Vesela sta bila in se igrala igrice. Pomladi sta se prebujala.

Marcela Grošelj, 3. b

Čakam, čakam, čakam, da me veter odnese drugam, na lepše. Dovolite, da se predstavim. Sem rjav, majhen in sem čistega srca. Zelo sem vesel, toda ena želja se mi ne more uresničiti. V prvi vrstici piše, kaj se mi ne more uresničiti! Ja, ne morem drugam.

Maks Brecelj, 3. b

Jaz sem čisto navaden jesenski list. Zgodila se je zelo zanimiva pustolovščina. Aja! Nisem povedala, kdo sem! Ali kdo ve, kako mi je ime? Povedala vam bom! Pustolovščina bo zagotovo počakala! Ime mi je Lijana. Zdaj pa pustolovščina! Nekega dne sem padla z drevesa. A ne na travo, ampak na hrbet srne. Iz njenega hrbta pa naravnost na lisico. Iz njenega hrbta na veвериčin hrbet. Z njo sem prišla na drevo, kjer sem zdaj. Na tem drevesu sem si naredil luknjo, da lahko visim na tej veji, kjer sem zdaj, in pripovedujem svojo prvo dogodivščino. Vam je bila všeč? Ali je bila grozna?

Ana Katarina Tušar, 3. b

Sem jesenski list Pepe. Živim v herbariju Prašna ulica 36, 20213 Listovica. Študiram listoslovje. Star sem 18 listjih let. Imam mlajšo sestrico Listico. Stara je 8 listjih let. Oče je mojster zidar. Popravlja hiše, da jo zima ne zruši. Mama pa pripravlja ozimnico. Živimo v istem herbarijskem listu. Smo štiričlanska družina, moja sestra ima listne uši. Mi smo lipovi listi.

Martin Konič, 3. b

Sem jesenski list, zato bom kmalu odpadel. Zapiha veter in ponese me v nebo. Letim in letim, gledam oblake in ptičke. Zajadram, počasi pristanem na zemlji med drugimi jesenskimi listi.

Damjan Zupančič, 3. b

Sem jesenski list. Sem v sadovnjaku, ki ga obdeluje Franc Žižek in Tončka Šipoš. Sem zlate barve. Enkrat sem videl Jurija Urbasa, ki me je odpeljal v šolo OŠ Ledina. Gledal sem, kako se učijo. Poleti sem šel domov v Beltince. Tam je bilo vse lepo.

Jurij Urbas, 3. b

Nekoč sem bil na drevesu. Vedno sem si želel dol iz breze. Toda breza ni in ni dovolila. Ko sem bil polnoleten, sem bil končno dol. Najprej sem šel k orlu, k žabi, h kači, k bradati agami, k risu, k škorpionu, miši, podgani, ribi, lignju, volku, električni jegulji, raku, lisici, hrčku, žirafi, slonu, tigru, levu, črnemu panterju, ljudem, sipi, školjkam, morskemu psu ... z vsemi sem se imel zelo lepo.

Urban Pernat, 3. b

Jaz sem jesenski list. Ko sem bil star 6 mesecev in 21 dni sem padel iz drevesa. Tega se še dobro spomnim. Moj očka je drevo, ki se mu reče hrast. Videl sem veliko ljudi, ki so hodili po gozdu in večina je imela s seboj otroke. Med tem ko so se otroci sprehajali po gozdu, so se igrali tako, da so brcali listje in veliko otrok me je brcnilo.

Erazem Gregorič, 3. b

Jaz sem čisto navaden list. Imam prijateljici Jerco in Katjo. Živim skupaj z njima v hotelu zraven Želimej. Velikokrat se srečamo s sestrično Meto in z bratrancema Juretom in Urbanom. Ko gremo iz šole, gremo spotoma še na pico. Ko smo zadnjič hoteli na zrak, je mama poklicala: Pridite gor v 10. nadstropje, ker imamo obiske. Babi in dedi sta prišla. No, prav mami. Babi, Meta in dedi

Jože! Mami, a si spekla torto? Da, Katja, a ni super? List sem pozabila dol, ojoj. A ga grem lahko iskat? Ja. Hvala že tečem! Kje je list? A, vidim ga! Končno sem te našla. Mami gremo lahko v gozd? Ja, Jerca, o glej! Nov list. Lahko sta bratca, kaj praviš? Ja, prav imaš. Mami bratca, ha ha. Bratca, juhuhu!

Jerca Marinko, 3. b

Spet je zapihala hladna sapica vetra. Bila je polna luna in odneslo me je v zrak. Videl sem na tisoče rdečih streh. Priletel sem do Božička, ki je ravno bral misli otrokom. Kaj si želiš? Eno leto sem mu pomagal. Ko pa je prišla pomlad, je šel nazaj in si rekel: Tega ne bom nikoli pozabil!

Eva Barbara Kališnik, 3. b

Enkrat sem padel dol z veje. Potem sem jedel kar žive mravljice. Enkrat me je pojedla kača. Potem me je pokakala. Potem me je zavohal volk in me je požrl in razceftral.

Maj Jakobovič, 3. b

Jaz sem jesenski list. Sem rumeno-rdeče barve. Sem na drevesu po imenu bukev. Rad imam pustolovščine z vetrom. Nekega dne pa je veter preveč zapihal in me je odpihnil na tla. Neki deček me je vzel. Nalepil me je z lepilno folijo v zvezek. Ko sem bolje pogledal sem videl, da so v tem zvezku še drugi listi.

Marjeta Čater Timer, 3. b

Sem jesenski list. Ime mi je Rjavko. Zelo rad rišem. Rišem tako, da se namažem z barvo in skačem po papirju. Nekoč je bil zelo velik vihar in tako močno je pihalo, da sem se premetaval, se zaletel v drevo in se udaril. Kako lepo je bilo videti mavrico! Saj je deževalo in sijalo sonce. Zelo rad imam, da dežuje, ker me hroščki vzamejo in nosijo, kot da sem njihov dežnik. Naslednjega dne sem imel rojstni dan. Rojstni dan imam 30. 11. Takrat sem imel sedem let. Šel sem v 3.

razred listtauske osnovne šole. V listtauski osnovni šoli imamo ocene že v prvem razredu. V prvem razredu sem dobil same petice, saj sem se pridno učil. Potem ko sem vse, kar sem tisti dan delal v šoli, naredil, sem šel na igrišče. Tam sem se zelo zabaval, ker imam veliko prijateljev. Ime jim je Pikica, Peterček, Rumenka, Zelenček, Oranžka in še veliko drugih. Mimo je priletel metuljček in malo sem poletel z njim.

Zarja Javh Dobernik, 3. b

Jaz sem jesenski list. Sem svetlo rjave barve. Sem list iz drevesa bukev. Celo pomlad in poletje sem visel na drevesu in imel lepo zeleno barvo. Ko je prišla jesen, sem začel izgubljati zeleno barvo in postal sem svetlo rjav. Ko so minili trije tedni, sem padel z drevesa. Na tleh sem videl svoje prijatelje. Vprašal sem jih, kaj se jim je zgodilo.

Nejc Štular, 3. b

Jaz sem jesenski list. Nimam nobenega imena in sem rdeče barve. Živim na drevesu in rad igram tenis s prijatelji. Zelo rad sestavljam lego kocke. Sestavljam jih vsak dan. Ko je prišla jesen, sem padel z drevesa, kot vsi ostali jesenski listi, in živel na travi. Potem sem bil ugrabljen za nekaj dni, nato me je rešil moj prijatelj Gašper. Od takrat naprej sem živel zelo lepo.

Aljoša Pirtovšek, 3. b

Nekoč sem bil jaz jesenski list. Ime mi je bilo Greg. Rad sem igral hokej na ledu. Bil sem zelo dober. Igral sem v klubu Listno neurje. Imel sem številko ena. Aha, skoraj bi pozabil. Igrali smo v Starem hrastu. Ta dvorana je super. Bila je rdeče barve z rumenimi in modrimi črtami. Nekega dne je prišel k nam klub Tartata. Zelo težko smo jih premagali. Bili so zelo jezni in zažgali so naš stari hrast. Hitro smo poklicali gasilce. Gasilci so takoj prišli. Gasili so in gasili.

Vid Boncelj Trošt, 3. b

Jaz sem jesenski list. Bil sem na bukovcu, dokler nisem padel z drevesa. Potem so me pohodili in sem zgnil.

Luka Kajtazovič, 3. b

Jaz sem jesenski list. Star sem 150 let. Svojo energijo dajem drevesu hrastu. Čez 350 let bo potres in poplava. Še sreča, da drevo hrast raste v Nemčiji.

Gašper Muhar, 3. b

Sem jesenski list. Sem rjave barve in mi je ime Rjavko. Nekega dne sem šel na sprehod. Tam sem srečal še druge liste, ki so se zabavali. Potem je eden od njih rekel: Bi se nam pridružil? In on je reke: Lahko? Ko se je vračal domov, ga je odpihnil veter. Na veliko srečo se je rešil. Mislil je, da se ne bo nikoli vrnil domov. Ko je bil doma, je šel spat. Naslednji dan je raje ostal doma in bral pravljice. Malo po peti uri ga je obiskal prijatelj Micko. Brala sta pravljice o mucah. Nato sta šla na večerjo h gospodu Kongu. Potem je odšel domov in zaspal.

Ana Bernik Kljenak, 3. b

Jaz sem listka Clara Lucia. Stanujem v velikem hrastu. Tam so tudi moji prijatelji, ki tudi stanujejo v velikem hrastu. Moja najljubša prijateljica je bila Fiki. Igrali sva se tako, da sva skakali čez veje in kadar je pihal veter, sva se pretvarjali, da sva

metuljčici. Ooo, čas je že za spanje! Nato je prišel močni veter in me odpihnil z veje in nato sem letela in letela in letela in močni veter me je premetaval na vse konce sveta. Nato je prišel superman in me rešil.

Clara Lucia Paolucci Kolosovski, 3. b

Jaz sem list. Sem rdeče, rjave in rumene barve. Kot vsak list sem tudi jaz enkrat padel z drevesa. Padel sem v kanal. Tam so me našle podgane. Uporabiti so me hotele za gradnjo svojega gnezda, vendar so me odvrogle s kanala. No, so me pa ptice uporabile po svoje. Nekega dne so gozdarji Bine, Marko in Matevž posekali to drevo. Joj! Spet sem padal in padal z drevesa. Začelo je pihati. Zmeraj bolj je pihalo. Nekaj kilometrov stran sem zagledal tornado. Odpihnilo me je 28 kilometrov stran. Kje pa sem?

Tadej Skubic, 3. b

Jaz sem listka Katja. Imam sestrico Tjašo. Imava se radi. Zrasli sva na hrastki Beki. Radi sva se lovili, skakali čez kolebnico, se gugali in telovadili. Nekega dne me je odtrgala učiteljica Natalija in me odnesla v šolo. V šoli sem oživela in dobila veliko prijateljev in prijateljic. V šoli je bilo zabavno. Imela sem se lepo. Po prvem letu v šoli je čarovnija ponehala. In spet sem postala listka. Mama Beka je bila vesela. Ko me je zagledala, se je pognala proti meni. Povedala sem ji to pustolovščino.

Katja Pestelj, 3. b

V SVETU PRAVLJIC

Rada berem pravljice, ker se v nekatere domišljjske zaplete tako vživim, da se mi zdi, kot da sem v tisti pravljici. Takih pravljic se nikoli ne naveličam.

Emma Štemberger, 4. a

Zelo rada pišem pravljice, ker vse svoje domišljjske sanje prelijem na papir. V tem letu smo pisali veliko pravljic in jaz sem neizmerno uživala v pisanju svojih pravljic.

Pravljica sporoča pomembne stvari, ki so pomembne tudi v življenju, saj so lahko zabavne, poučne, žalostne, dramatične ...

Uma Jordan Ferbežar, 4. a

Pravljice rada berem zato, ker so mi všeč, saj v njih nastopajo zanimivi pravljичni junaki in dobro skoraj vedno zmaga nad zlim.

Tjaša Petek, 4. a

V pravljicah so mi všeč pravljični junaki, ki imajo čudežne lastnosti.

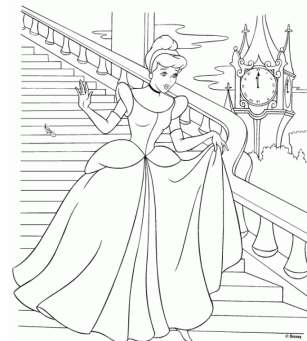
Kristina Korošec, 4. a

Jaz ne berem pravljic zase, ampak za sestrico. V tem zelo uživam, saj se igram z glasom pravljičnih junakov. Najraje imam angleško pravljico Diary of a Spider pisateljice Doreen Cronin.

Jon Napotnik, 4. a

Pravljice si izberem, da bi prebral kaj novega ali kaj smešnega.

Abdilkerim Islami, 4. a

Pravljice rada berem, ker se mi takrat odpre nov domišljjski svet in hkrati spoznavam ter pridobivam besedni zaklad, ki mi pomaga pri pisanju novih zgodb.

Tea Caharijas, 4. a

Rad jih berem, da izvem nekaj novega, a raje berem stripe. Najraje pa imam zgodbe iz zbirke Grozni Gašper.

Daniel Iskra, 4. a

Pravljica je svoj svet. Ko me potegne vase, ne morem nehati brati. Če je knjiga kvalitetno napisana, si živo predstavljam junake in situacije, v katerih se znajdejo, in v tem zelo uživam.

Omar Horjak, 4. a

V pravljicah mi je vseč domišljija, izmišljene osebe in kraji ... Pravljice rad berem, kadar mi je dolgčas. Rečem lahko, da je knjiga moja najboljša prijateljica.

Arne Sven Sikošek, 4. a

Rad imam pravljice, če so smešne in če imajo domišljjske besede. Najraje berem Groznega Gašperja in pravljice Hansa Christiana Andersena.

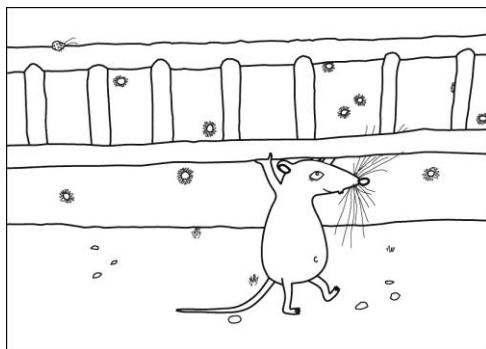
Erik Leo Čeman, 4. a

Rad poslušam pravljice, ker jih potem predelam v smešno obliko in jih na ta način rad pripovedujem drugim.

Žiga Koren, 4. a

V pravljicah mi je vseč, da nastopajo pravljlični junaki. Želim si, da bi živeli tudi v realnem svetu.

Sara Kos, 4. a

Rada berem pravljice, ker so polne domišljije in ne le realnosti. Vzbujajo mi tako močno domišljijo, da potem lahko še sama napišem novo pravljico.

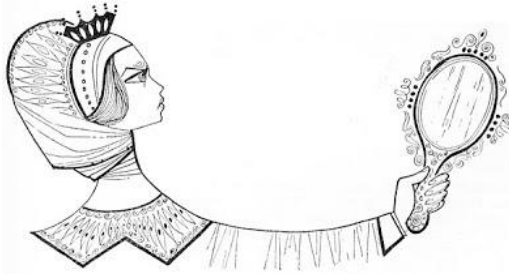
Maruša Milharčič, 4. a

Rada pišem pravljice, ker burijo domišljijo. Ko smo letos z razredom pisali pravljice, sem zelo uživala.

Alma Kristina Tadel, 4. a

Če so pravljice zanimive, kar ne morem stran od njih. Še zdaj so mi všeč Larina zvezdica in Franceve zgodbe.

Lana Stermšek, 4. a

V pravljičah mi je všeč, da se dogajajo čudežne stvari. Razmišljam, kako bilo super, če bi se vse to dogajalo v resničnem svetu.

Beni Ošlaj, 4. a

Ko berem pravljico, se mi ob branju vzbuja domišljija in dobivam ideje za nove pravljice, ki jih včasih zapišem v šoli. Sošolci in učiteljica so navdušeni nad njimi.

Val Požar, 4. a

Rada jih berem zato, ker se v večini pravljič zgodba zaplete in se na koncu srečno razplete.

Lana Meško, 4. a

V pravljičah so mi všeč predvsem pravljični junaki, ki lahko delajo čarobne stvari.

Merve Tahiri, 4. a

EVROPSKA VAS

Danes, 8. maja 2013, smo bili učenci 4. b razreda na potepu po Ljubljani. Ustavili smo se ob Ljubljanci, kjer je nastala prava mala evropska vas, ki smo si jo z zanimanjem ogledali. Učenci osnovnih šol so na stojnicah predstavili posebnosti držav Evropske unije. Ledinski učenci smo predstavili Dansko, ki je znana po lego kockah, marjeticah in slavnemu piscu pravljic Hansu C. Andersenu.

Naši vtisi:

Meni je bilo najbolj všeč ciljanje pujskov s fračo.

Leon Lihtenvalner, 4. b

Najbolj všeč mi je bilo pokušanje dobrot. Še posebej dobri so bili piškoti.

Ivan M. Praprotnik, 4. b

Najbolj me je navdušila slovaška stojnica, ker so imeli zanimive zastavice in prijazne učence.

Luka Miloševič, 4. b

Najdlje časa sem bil pri nemški stojnici. Res me je navdušila, ker so pripravili kviz z zelo zanimivimi vprašanji.

Benjamin Mureškič, 4. b

Moje oči so se ustavile na grški stojnici, ker so imeli dobro hrano, zanimiva vprašanja in prijazne predstavnike.

Miha Stopar, 4. b

Zelo mi je bilo všeč, da so bili po vseh stojnicah kvizi in darilca.

Izabela Rac, 4. b

Najbolj mi je bila všeč nizozemska stojnica, ker je znana po tulipanih in mlinih.

Živa Opresnik, 4. b

Najbolj mi je bila všeč francoska stojnica, ker so imeli zanimiva vprašanja o Franciji. Meni je francoski jezik zelo všeč in upam, da bom nekoč živela v Franciji.

Katja Šubelj, 4. b

Občudovala sem češko stojnico, ker si zelo želim v Prago.

Klara Velič, 4. b

Zelo zanimiva se mi je zdela irska stojnica, ker je bila živahnih barv.

Marta Lajevc, 4. b

Meni je bila najbolj všeč danska stojnica, ker so bile tam lepe marjetice in velike lego kocke.

Ana Škulj, 4. b

Meni je bilo všeč vse, ker sem se lahko naučila veliko novega. Poskusila sem veliko dobrot, ki so značilne za različne države.

Zora Kortnik, 4. b

Novinarji: Živa Opresnik, Miha Stopar, Zora Kortnik, 4. b

SREČA

Kaj je sreča? Večno vprašanje! Zastavila sem ga sošolcem in sošolkam. Preberite, kaj sem izvedela.

Osreči me mamin objem, dobra ocena, učiteljica, ko me objame in pohvali, ter atletske treninge.

Ana Škulj, 4. b

Mene osrečuje igranje igrice Crossfire.

Ivan Mark Praprotnik, 4. b

Osrečuje me, da bodo kmalu počitnice.

Leon Lihtenvalner, 4. b

Osreči me dobra ocena in pohvale mamice, učiteljice ...

Silvija Fischinger

Osrečuje me opazovanje živali in ustvarjanje z lego kockami.

Miha Stopar, 4. b

Osrečuje me prebiranje knjig, živali in kadar se mami zvečer stisne k meni.

Katja Šubelj, 4. b

Osrečuje me branje.

Ardi Cocaj, 4. b

Osrečujejo me mačke, repanje in mamin objem.

Benjamin Mureškič, 4. b

Mene pa osrečuje, če sem srečen.

Luka Milošević, 4. b

Mene osrečuje pohvala, dobra ocena, umetniško ustvarjanje in igra s prijatelji.

Zora Kortnik

Osrečuje me plezanje in dobra ocena.

Živa Opresnik, 4. b

Osrečuje me moda.

Sara Islami, 4. b

Osrečujejo me mačke.

Andrej Košak, 4. b

Osrečuje me igra z živalmi.

Izabela Rac, 4. b

Spraševala je Ana Škulj, 4. b.

KAJ NAJRAJE POČNEM V ŠOLI?

Najraje se družim s sošolci.

Žan Skvarča, 5. a

Najraje rišem.

Ian Osole, 5. a

Najraje pišem v zvezke in dvigujem roko.

Pina Kutin, 5. a

V šoli najraje jem kosilo.

Sara Bajc, 5. a

ZAKAJ NE MARAM DOMAČIH NALOG (OZIROMA ZAKAJ JIH IMAM RAD)?

Domačih nalog ne maram, ker je preveč ali premalo dela.

Jernej Rakita, 5. a

Domačo nalogo imam rada, ker s tem vadim.

Emi Žvab, 5. a

Naloge ne maram, ker ne maram pisati.

Ian Osole, 5. a

Domače naloge imam rada, ker mi čas hitreje mine in se doma ne dolgočasim.

Špela Lara Potočnik, 5. a

Domačih nalog ne maram, ker se mi jih ne da delati in bi rajši ta čas izkoristila za druženje s prijatelji.

Ana Lončar, 5. a

Domačih nalog ne maram, ker mi vzamejo prosti čas.

Žan Skvarča, 5. a

ČE ... ČE ... ČE ...

ČE BI BILA PREDSEDNICA / PREDSEDNIK ...

Če bi bila predsednica, bi zmanjšala število brezdomcev in bi naredila več zavetišč.

Sara Bratuša, 5. a

Če bi bil predsednik države, bi bilo super, ker bi ukazal, kar bi hotel.

Andraž Kristan, 5. a

ČE BI BILA NEDELJA VSAK DAN ...

- bi bilo že bedno, ker bi malce pogrešala šolo. *Sara Bratuša, 5. a*

- bi bilo bedno, ker bi bile vse trgovine zaprte. *Andraž Kristan, 5. a*

- bi bila zelo mirna glede šole. *Brina Škafar, 5. a*

- bi bila en dan šola, en dan nič. *Domen Jenko, 5. a*

ČE BI BIL DEŽ RUMEN ...

- bi bil svet lepši in ne bi imela dežnika. *Sara Bratuša, 5. a*

- bi bila voda rumena. *Andraž Kristan, 5. a*

- bi bilo sonce modro, konj zelen, zajec pa rdeč. *Brina Škafar, 5. a*

- si ne bi bilo potrebno barvati las. *Domen Jenko, 5. a*

IGRE Z BESEDAMI

STE VEDELI, DA ...?

Ljudje jočemo zato, ker se nam pri tuširanju v očeh nabira voda in jo moramo izločiti.

Sara Bratuša, 5. a

Zemlja se vrti, ker hoče biti športnica. *Noa Bajželj, 5. a*

Banka jemlje denar, ker je zlobna stavba. *Brina Škafar, 5. a*

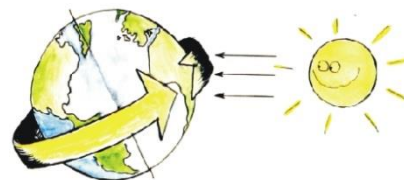
Banka je tista, ki ti krade denar z računa. *Domen Jenko, 5. a*

Dežuje, ker se oblaki zaletijo in začnejo jokati. *Brina Škafar, 5. a*

Dežuje, ker bog za nekom žaluje. *Domen Jenko, 5. a*

Neumnost je dobro delo za smeh. *Domen Jenko, 5. a*

Želja je nekaj, kar iz srca ven pade. *Domen Jenko, 5. a*

PESMI O LJUBEZNI

LJUBEZEN

Ljubezen
je nora bolezen.
Ljubezen te prevzame,
včasih tudi ujame.
Ljubezen te poveže,
za srečo ti vreže
srca srečnežev.
Ljubezen je ujeta
v tvoja življenja.

Matias Podnar, 5. a

LJUBEZEN

Ljubezen je
neskončna bolezen,
ki jo vsak dobi.

Zraste ti vročina,
ko te punca živcira.

Ampak to je
lepa stvar,
ki jo vsak dobi.

Srce bije ti,
ko ljubiš jo ti.

Andrej Risteski, 5. a

LJUBEZEN

Ptički pojejo mi,
da ljubezen dala bi.
In srce ogrela
s svojimi pogledi.

Oh, ljubezen moja,
roko mi podaj,
odpeljem te v raj.

Sreča moja si,
lepše od tebe ni.
S poljubom tvojim
v glavi se mi zvrtili.

Tea Debeljak, 5. a

LJUBEZEN

Ljubezen je prav lepa,
včasih se zgodi,
da je kot kislina repa.

Morda te vzame na svoje
lepe rame
ali te pljuva kot jezne lame.

Ljubezen je v vsakem kotu,
a je ne moreš zadeti na lotu.
Sam se ji ne znaš izogibati,
ker zna kot ježek pikati.

Lavra Čater, 5. a

PESEM O LJUBEZNI

Dekle bo zapelo,
ko ljubeče srce bo hotelo.

Z dekletom pojdi v naravo,
tam z njo odpri čustveno razpravo.

Povej ji, kaj čutiš,
povej ji, kaj slutiš.

Naj ti srce prepeva
in lepa misel naj te zadeva.

Srce se ti širi,
le odveč so prepri.

V šoli padajo ocene,
saj tvoje misli so le njene.

Pelji jo čez nebo,
pa zavedno tvoja bo.

Mark Košir, 5. a

LJUBEZEN

Ljubezen je
huda bolezen,
ki jo lahko
dobiš tudi ti.
Dobiš vročino,
ko te tisti zagleda.
Ljubezen v
neskončnost gleda.

Žan F. Kerševan, 5. a

LOVE

Ljubezen je prav lepa stvar,
včasih tudi grda.
Velikokrat napade te,
saj simpatije lačna je.
Lovi te vsepovsod,
tudi v spanju.
Neznana oseba ti možgane
zmeša in
slej ali prej te sreča.

Lan Möscha, 5. a

LJUBEZEN JE BOLEZEN

Ljubezen je bolezen,
če jo imaš,
je ne nikomur daš.
Lahko jo izgubiš,
če se preveč spotiš.
Ljubezen je bolezen,
pozdraviti se je
ne da,
saj so zdravila proti njej
– prepovedana.

Ljubezen je bolezen,
imaš jo lahko,
če si izpahneš roko.
Nikomur je ne daš,
v glavi skrito imaš.
Ljubezen je bolezen,
ko sta bolna dva,
sta srečna vsa.
Gaber Repovž, 5. a

RAZISKOVALNA NALOGA – Stopnice v šoli, doma in v trgovskih centrih

V 5. b razredu smo izvedli raziskovalno nalogo o stopnicah. Kaj smo ugotovili?

V trgovskem centru so stopnice velike in široke. *Ksenija Stanko Varcar*

Stopnice so zelo zanimiva stvar, čeprav sploh ne pomislimo na to. *Titi Habicht*

Stopnice se razlikujejo po materialu. *Gita Kovačič*

Tekoče stopnice so najbolj zabavne. Morali bi jih imeti v šoli. *David Bregar*

Hoja po navadnih stopnicah je hitrejša kot vožnja s tekočimi stopnicami.

Vid Ključevšek

Šolske stopnice so nižje od domačih stopnic in stopnic v trgovskem centru,

saj so namenjene tudi mlajšim učencem. *Zala Blatnik*

Najdaljša stopnica je v Ledina centru. *Gabriel Ris*

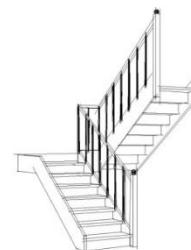
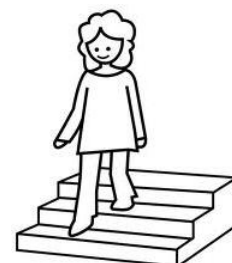
Najgloblje so tekoče stopnice, da lažje stopimo nanje in da na njih udobneje stojimo. *David Jurca*

Najvišje so tekoče stopnice. *Veljko Gogič*

Največje stopnice, ki sem jih izmeril, so bile stopnice v našem bloku, saj so najdaljše, najvišje in najširše. *Maj Požar*

Stopnice v trgovskem centru se razlikujejo v vseh pogledih. *Jernej Koprivnikar*

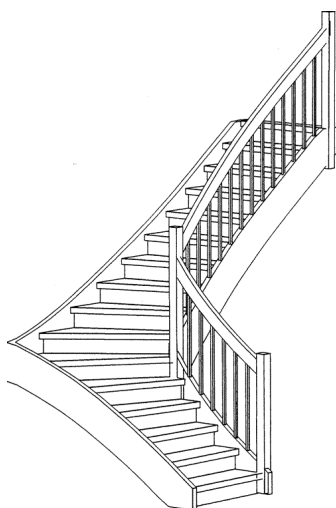
Najtežje sem izmerila stopnice v trgovskem centru. *Tjaša Trdič*

NAŠI KOMENTARJI K RAZISKOVALNI NALOGI

Naloga mi je bila zanimiva. *Tina Gutnik*

Bilo je zanimivo, a naporno. *Hana Julija Kališnik*

Zelo mi je bilo všeč, ker sem uporabljal meter. *Aljaž Ocvirk*

Bilo mi je zabavno, ko sem pisal nalogo. *Juš Černe*

Ko sem meril stopnice v trgovskem centru, sem izgledal butasto. *Matic Pirih*

Merjenje in štetje stopnic je bilo zabavno. *Lana Šilc*

Pri nalogi se nisem zabaval, saj se mi je zelo mudilo. *Gal Šinkovec*

Iz te raziskovalne naloge sem se kar nekaj naučila. Nisem zelo uživala, ker sva se z Gito skoraj skregali. Bilo pa je koristno, ker sem si doma malo pretegnila noge. *Eva Zala Rac*

MOJA NAJLJUBŠA KNJIGA

4/2 PRIJATELJI: VRTNA PALČKA

Priporočam jo, ker je zanimiva, zraven moraš malo razmišljati, ker je detektivka. Ta knjiga je posebna, ker je svetovna uspešnica. Če te zanima, je še veliko delov. Zbirka je podobna zbirki 5 prijateljev.

Matic Rus, 6. b

ARNE NA POTEPU

Arne je majhen črn pes, ki se je odpravil na atlantski ocean. Hotel je vedeti, kje je živel njegov praded.

Stefanija Šurbanovska, 2. b

Moja najljubša knjiga je **VRAŽJA NOGOMETNA DRUŠČINA**. Govori o fantih, ki so premagali nogometni klub Bayern. Najbolj mi je bilo všeč, ko so šli v službo po denar.

Maj Lesar, 2. b

Priporočam knjigo **SAGA SOMRAK**. Knjigo priporočam, ker je zabavna, napeta in romantična. Prebrala sem jo prejšnje leto poleti na morju. Knjiga govori o vampirjih in volkodlakih. Govori pa tudi o ljubezni med vampirjem Edwardom in človeško žensko Bello.

Neža Kukovec, 6. a

Erid Bliton: SKRIVNOSTI

Priporočam jo, ker je zelo zanimiva. Ves čas se kaj dogaja. Do zadnjega trenutka je napeta. Preprosto je ne moreš nehati brati. Navezuje se na naslednje in prejšnje delo. Dolga pa je okoli 200 strani.

Kristjan Denčič, 6. b

Predlagal bi, da prebereš knjigo z naslovom **EMILOVE NOVE VRAGOLIJE**. Predlagam jo, ker je zelo smešna. Prebrala sem jo pred približno enim letom. Govori o dečku, ki je živel na kmetiji in zganjal vragolije.

Andraž Lajevec, 6. b

Priporočam knjigo **GOSPODA GNILCA**. Priporočam jo zato, ker je zabavna, smešna in duhovita. Prebrala sem jo tudi jaz.

Anja Adamlje, 6. b

KOSOVIRJA NA LETEČI ŽLICI

Knjiga govori o dveh kosovirjih, ki sta radovedne sorte. Bila sta že v Soviriji, Krokodiliji in na gori, ki se imenuje Sviz. Ime jima je Glili in Glab. Glili je pičil strupen pajek Tutaj. Ni se več prebudila. Glab je postal žalosten, še spati se mu ni dalo. Le včasih je iz žlice odtrgal kakšen paradižnik.

Uma Dornik, 2. b

Moja najljubša knjiga je **TUTANKAMONOVA GROBNICA**. Všeč mi je zato, ker govori o Egiptu in življenju Tutankamona. Večina njegovega življenja je slabo raziskanega. To knjigo priporočam vsem, ki jih zanima stari Egipt.

Tim Kernc, 2. b

Moji najljubši knjigi je naslov **ČIGUMIJEVEC**. Knjiga govori o tovarni žvečilnih gumijev, ki jo vodi gospod Valter Alivala Pravindar Gapal. Všeč mi je zato, ker je zelo napeta.

Ana Maroša, 2. b

Moja najljubša knjiga je **DETEKTIV KVJATOVSKI – Afriška maska**. Všeč mi je, ker je napeta. Nastopa maska, ki odganja zle duhove.

Gal Šoukal Avsec, 2. b

Moja najljubša knjiga je **ČAROBNO KRALJESTVO**. Ta knjiga mi je všeč zato, ker je napeta. Tri najboljše prijateljice rešujejo Čarobno kraljestvo pred šestimi strelami. Čarobno kraljestvo je otok v obliki meseca. Obliva ga turkizno modro morje. Čarobna šatulja postavlja uganke, da deklice pridejo do Gizeline strele. Čarobna šatulja je izum kralja Štefana. V Čarobnem kraljestvu vlada kralj Štefan. Na drugi strani otoka živijo poražene gosenice. Vedno večje so. Kralju Štefanu so všeč srebrni slapovi, smaragdni hribi, vilinska trata

in kraljeva trata. V Dolini samorogov je starodavna jablana, ki jo je posadil samorog Belogrivec. Jablana zadržuje, da v dolini samorogov ne zraste plevel in strupeno ščavje.

Brina Sterle Režen, 2. b

MAMKA BRŠLJANKA

Ta knjiga mi je tako pri srcu zato, ker jo od mamice. Ta knjiga ima več pravljic. Pravljice so iz različnih držav. Nekaj jih je tudi ljudskih. V pravljicah je veliko živali in zato mi je všeč. Rad hodim v knjižnico. Sposodim si zabavne in pustolovske knjige.

Matija Herič, 2. b

Za branje vam priporočam zbirko knjig z imenom **NOVOHLAČNIKI**, ki jo je napisal Thomas Brezina. Zbirka ima 34 knjig. Novohlačniki so štirje otroci, ki so se spoznali na likovnem natečaju za odštekane hlače. Zapletejo se v veliko detektivskih primerov, v katerih vedno odkrijejo storilca. Že po prvem primeru postanejo dobri prijatelji. Zbirko priporočam, ker so knjige zabavne, napete in zanimive.

Peter Rovtar, 6. b

Knjigo **HURA ZA FANTE** priporočam vsem fantom, ki odraščajo (starim od 10 do 16 let). Bolje, da je punce ne berejo, saj jim bo zelo dolgočasna. Knjiga je zelo zabavna in zanimiva. Iz knjige izveš oziroma se naučiš veliko stvari, npr. kako odraščati, kako biti odličen v šoli.

Tristan Praprotnik, 6. b

Ledincem priporočam **VRAŽJO NOGOMETNO DRUŠČINO**, saj je zelo zanimiva in epska. Knjigo sem prebral pred kratkim že petič. Govori o skupini prijateljev, ki radi igrajo nogomet in so ustanovili svoj klub.

Tjaž Črnčec, 6. a

Moja najljubša knjiga je **FRANČEK IN PRIJATELJI**. Franček ima sestrico Albinico. Njegov najboljši prijatelj je medved. Ko gre Franček spat, objame Sama. Ima sedem prijateljev.

Tim Varga, 2. b

Moja najljubša knjiga je **PRINCESKA LILI**. Rada jo imam zato, ker ima lepo ime. Njenim prijateljem je ime Bruno, Juro, Zofi, Neli in Brina. Potem so spakirali. Šli so na morje.

Živa Golob, 2. b

Moja najljubša knjiga je **DIRKALNI PUJS RUDI RILEC**. Najbolj mi je všeč, ko je bil pujs ves popisan s hieroglifi. Rudi je ugriznil in pregnal vlomilca. Ta knjiga mi je zabavna zato, ker se je Rudi Rilec neprevidno zagnal pod odejo in zbudil očca.

Lev Bjelobaba, 2. b

Moja najljubša knjiga je **BOŽIČEK**. Knjiga Božiček pripoveduje o vasi na Korvantonturiju, na katerem živijo palčki, ki izdelujejo darila.

Kristjan Gradnik, 2. b

Moja najljubša knjiga je pravljica o **RDEČI KAPICI**. To je deklica, ki nosi rdečo kapico in oblekico. Deklica rada obišče babico, ki živi na drugi strani gozda. Deklica jo obišče, ker je bolna in živi sama. Ko gre k babici, na poti sreča volka, ki jo vpraša, kam pa gre. Ko deklica pride k babici, v njeni postelji najde volka, ki je babico pojedel. Potem poje tudi deklico, ki jo na koncu reši lovec. Pravljica se konča s srečnim koncem. Zgodba mi je všeč, ker govori o dobri deklici, ki je pogumna.

Alejna Hamiti, 2. b

Priporočam vam knjigo **PET PRIJATELJEV**, ker se odvija veliko dogodivščin in pustolovščin. Knjiga je ena najbolj prodajanih na svetu. Eden od prijateljev je pes.

Kristian Babič, 6. a

TINTINA, ker je napeta in razburljiva detektivska zgodba, v kateri moraš veliko razmišljati.

Mark Braniselj, 6. b

Svojim sošolcem priporočam knjigo **GOSPODAR PRSTANOV KRALJEVA VRNITEV**, ker ima magijo. Dogaja se v srednjem veku in je smešna. Nastopajo tudi pošasti.

Oskar Obersnel, 6. a

Priporočam knjigo **GRAVŽARIJE GOSPODA GNILCA**, zato ker je smešna in zelo zabavna pa še napeta. Napisal jo je Andy Stanton. Prebrala sem jo že kar nekaj časa nazaj, govori pa o strašnem in hudobnem gospodu Gnilcu, ki ima rdečo brado ter sovraži otroke, zabavo in pečeno koruzo. Želim vam prijetno branje in upam, da se boste ob tej knjigi nasmejali tako, kot sem se jaz!

Nika Breclj, 6. b

Priporočam knjigo **ANICA**, saj je zanimiva in vesela, hkrati pa je tudi žalostna. Prebrala sem jo že nekaj časa nazaj. Govori o Anici in o veliko njenih doživetjih.

Sandra Čuk, 6. b

PRINCESKIN DNEVNIK 1

To knjigo vam priporočam, ker je zelo zabavna in zanimiva. Govori o najstnici Mii Termopolis, ki je poleg vsega še princesa Genvije. Sooča se z vsakdanjimi najstniškimi težavami. Upam, da vas bo knjiga navdušila in zabavala tako kot mene. Želim vam prijetno branje.

Hana Kovač, 6. b

Ledincem priporočam knjigo **ERAZEM IN POTEPUH**, ker se Erazmu odvijajo nam podobne vsakdanje stvari, le da mi ne potujemo po svetu. Prebrala sem jo pred petimi leti. Govori o dečku Erazmu in potepuhu. Skupaj potujeta, saj je Erazem pobegnil iz sirotišnice.

Ana Maria Jamnik, 6. a

ZGUBA DNEVNIK, ZGDOBE NE-PREVEČ PRILJUBLJENE ŽURERKE

To knjigo priporočam otrokom in najstnikom. Knjiga vas bo nasmejala, izrazila veliko čustev in začutili boste ljubezen v sebi. Knjiga mi je bila všeč in hitro sem jo prebrala. Knjiga je sestavljena kot dnevnik.

Iuna Kokelj, 6. b

Priporočam knjigo **MINI MALA ČAROVNICA**. Priporočam pa jo zato, ker govori o najstnici in mi je bila zelo všeč. Upam, da boste tudi vi uživali. Prebrala sem jo v 5. razredu. Govori o najstnici, ki čara in raziskuje.

Jasmina Karadžić, 6. a

DEČKO

Nepoznana knjiga zaprašena stoji na knjižni polici v knjižnici in čaka na bralca. Tako sem jo letos odkrila, ko sem brskala med policami. Ko sem jo našla, me je tako navdušila, da vam jo toplo priporočam. To zanimivo življenje nemškega ovčarja je napisal Vasja Ocvirk. Ko pes izgubi gospodarja, se mora znajti sam. Veliko zanimivih ugotovitev in spoznanj vam želim.

Ana Marinko, 6. b

NA KAJ V 5. B POMISLIMO, KO SIJE SONCE, KO SE BLIŽA POLETJE?

Ko je poletje, grem z veseljem na morje. **Gabriel Ris, 5. b**

Poleti se rad kopam v morju. **Matic Pirih, 5. b**

Ko posije pomladno sonce, vse rastline ozelenijo.

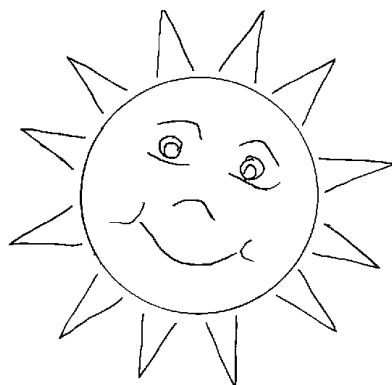
Rok Štular, 5. b

Ko je poletje, se ZELO rad kopam. **Gal Šinkovec, 5. b**

Ko je zunaj poletje, lahko uživam v sončni toploti in se zabavam, vendar moramo paziti, da nas ne opeče sonce. **Klara Strojan, 5. b**

Ko sije sonce, se igram z žogo. **David Bregar, 5. b**

Ko sije sonce, me sploh ni v hišo. **Jernej Koprivnikar, 5. b**

Ko je poletje, je sončno in grem na bazen. Uživam, če sem na morju, kjer grem na plažo, jem sladoled, plavam in se sončim. **Eva Zala Rac, 5. b**

Ko sije sonce, sončne celice prevajajo njegovo energijo. **Aljaž Ocvirk, 5. b**

Ko sije sonce je zelo lepo in tudi zelo vroče. **Ksenija Stanko Varcar, 5. b**

Ko sije sonce, je svetlo in delujejo sončne celice. **Maj Požar, 5. b**

Ko sije sonce, sem rada rjava. **Filia Beronike Koročec, 5. b**

Ko sije sonce, je lepo, toplo in prijetno. **Zala Blatnik, 5. b**

Ko je zunaj poletje, se grem kopat. **Veljko Gogić, 5. b**

Ko sije sonce, smo veseli in se veliko družimo. **Tina Gutnik, 5. b**

Ko sije sonce, sem zelo vesela in sproščena. Zelo rada se tudi rolam. **Tjaša Trdič, 5. b**

Ko je zunaj poletje, se grem peljat s kolesom. **Lana Šilc, 5. b**

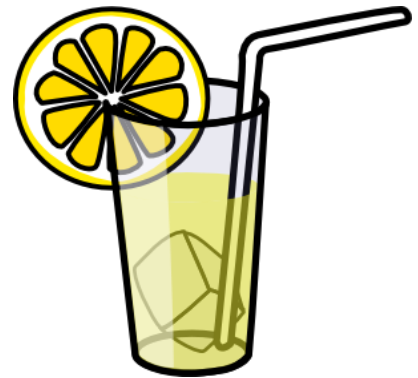
Ko je zunaj poletje, plavam, da se ohladim. **David Jurca, 5. b**

Ko sije sonce, se sončim. **Vid Ključevšek, 5. b**

Ko je zunaj poletje, si zaželim sladoled in poležavanje v senci.

Titi Habicht, 5. b

Ko sije sonce, sem vesela. **Gita Kovačič, 5. b**

Ko sije sonce, pijem mrzlo limonado.
Juš Černe, 5. b

**Ko sonce sije,
se dež ulije.
Sonce se vode napije,
zemljo pomije
in odpotuje nazaj
v deželo domišljije.**

Hana Julija Kališnik, 5. b

KAJ BI NAREDIL, ČE BI NAŠEL KEPO ZLATA?

Če bi našel kepo zlata, vredno milijon evrov, bi polovico dal staršem, četrtno sestri, sam pa bi si kupil nove kopalke.

Martin Grošelj, 7. a

Hmmm. Dobro vprašanje. Najprej bi družini dal polovico, četrtno bi obdržal zase in si kupil avto pa še kaj drugega. Četrtno pa bi dal v dobrodelne namene.

Jure Žigon, 7. a

Od te kepe zlata bi porabil tri četrtnine zlata, ostalo pa bi podaril dobrodelnim akcijam. Tisto, kar bi meni ostalo, pa bi zapravljaj na veliko! Seveda pa bi nekaj dal tudi družini.

Marko Oblak, 7. a

Če bi bil res velik kos zlata, bi najprej kupil samokolnico, da bi zlato pripeljal ven iz jame. Kasneje pa bi kupil kaj sebi, nekaj bi dal za prihranke, z ostalim denarjem pa bi si kupil tri milijone čokolad.

Matic Zavادلal, 7. a

Če bi našel kepo zlata, bi velik del podaril v dobrodelne namene, en del pa bi dal prvemu brezdomcu, ki bi ga videl na cesti, ostalo pa bi shranil in ne bi zapravil za nepomembne stvari.

Peter Podgoršek, 7. a

Najdeno kepo zlata bi porabil za nakup Ferrarija in nato bi kupil še vodni hotel. Kar bi mi ostalo, bi podaril sirotišnici.

Jan Ključevšek, 7. a

Z najdeno kepo zlata bi kupila prašek za nevidnost in postala nevidna.

Petra Šajna, 7. a

Najprej bi odšel do strokovnjaka, ki bi mi povedal ceno. Prodal bi ga tistemu, ki bi zanj ponudil največ. Polovico denarja bi dal v dobrodelne namene. Sam pa bi si kupil dober avto, hišo, nekaj pregrešno dragih oblek, ostalo bi prihranil za »hude čase«, nekaj pa bi razdelil sorodnikom.

Domen Pinter, 7. a

Jaz bi ga vzel, dal v nahrbtnik, šel v zlatarno, zamenjal za evre, kupil sef, dal notri denar in sef zaprl. S tem denarjem bi si kupil dober avto in hišo.

Blaž Jošić, 7. a

Če bi našla kepo zlata v jami, bi si z njim kupila trimesečno potovanje po Avstraliji.

Manca Škulj, 7. a

Če bi našla kepo zlata in bi bila vredna milijon evrov, bi četrta dala v dobrotelne namene, ostalo pa bi obdržala in razdelila družini. Z denarjem bi si kupila izlet v London in tam bi odšla na koncerte: One Direction, Little Mix in Justina Bibberja. S sabo pa bi vzela prijateljice.

Tea Perme, 7. a

Če bi v jami našla kepo zlata, bi ga takoj odnesla domov in ga dala na skriven prostor, da ga ne bi nihče našel.

Zarja Mörec, 7. a

Če bi našla kepo zlata, bi jo z največjim veseljem obdržala. Potem bi jo zamenjala za denar in bi si z denarjem nekaj kupila.

Julia Bratuša, 7. a

Če bi v jami našla kepo zlata, bi to povedala policiji in bi se pogajala z odvetnikom za denarno nagrado. Z denarjem bi si kupila študij na Oxfordu in postala odvetnica.

Karin Merlak, 7. a

Kepo zlata bi vsekakor obdržala, zamenjala za denar in si potem kaj kupila ali pa bi ga hranila in potem prodala za še več denarja.

Ana Jana Špiletič, 7. a

Če bi v jami našla kepo zlata, bi jo razdelila med družino, kar pa bi meni ostalo, bi porabila za nakup pravega klavirja.

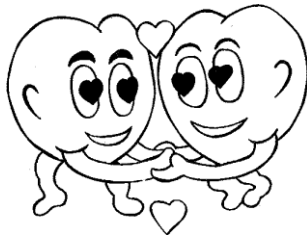
Rebeka Dobravec, 7. a

Če bi v jami našel veliko kepo zlata, bi jo seveda vzel in odnesel domov. Položil bi jo na okensko polico, da bi se moj dom svetil in bi ga poimenoval »zlati dom«.

Vid Zorko, 7. a

KAJ JE ZLATO?

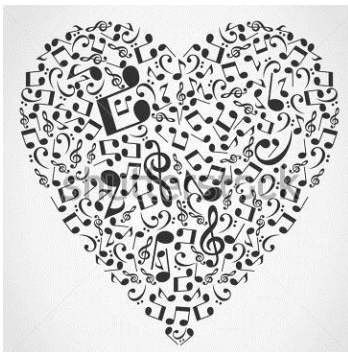
Najljubša zlata reč
je družina.
Družina te vedno
spremlja,
rada te ima
in vedno se s tabo igra.
Nik Trček, 3. a

Moja mami ljubezniva,
ti si moja zlata ptica.
Naj se nič ti ne zgodi.
Rad bi, da ptičica poje
tebi
in meni.
Gal Ključevšek, 3. a

Ptička zlata, si prelepa,
gnezdo pleteš si lepo.
Oj, boš jajčka izvalila,
v gnezdu bo lepo toplo.
Pia Kreže, 3. a

Moja zlata mama
vedno dela brez
premora.
Delu se nikoli ne
izogiba.
Moja zlata mama.
Urban Albin Turk, 3. a

Moja zlata mami,
vedno, ko te gledam,
se mi zdiš lepša in
lepša,
zlata in sladka.
Krenare Shabani, 3. a

Moja družina
je prav fina.
Z njo se veliko naučiš.
Če pa si poreden,
po ritki dobiš.
Petar Orlović, 3. a

Jaz pa nosim sončnico
zlato,
nosim jo čez trato.
Odneseš jo domov
in jo dam na mamin
stol.
Lan Kutin, 3. a

Zlata ptičica leti in leti,
kmalu bo pristala
na zlati sončnici.
In si spletla zlato
gnezdece.
Luka Žagar, 3. a

MEDENE ZGODBE

MEDENA POROKA

Ko sem se poročila, je bila barva moje poročne obleke medena. Na obrazu sem imela meden nasmeh, na glavi pa v vencu oblikovano medeno cvetje. Moj pogled je bil meden, prav tako kot moje srce. Moje besede so bile medene zaradi mojega medenega glasu. Okoli oltarja je rasla medena trava, malo dlje od oltarja pa je rasla medena detelja. Na svatbi smo jedli medeno pecivo, pili pa medico, za vrhunec pojedine pa smo dobili jed z naslovom medeno testo. Po svatbi sva se z možem odpeljala na medene tedne, ki so se spremenili v medeni mesec.

Eva Gregorič, 6. a

Moja mama in oče se imata zelo rada; odločila sta se, da se bosta poročila.

Tako sta se odpravila na medene tedne. Na počitnicah sta preživela dva medena meseca. In medtem ko se je njima na plaži risal medeni nasmeh, je k nama prišla babica. Meni in mojemu bratcu je vsak dan za posladek spekla medeno pecivo ali medenjake.

Ajda Zala Obreza, 6. b

MEDENO DOŽIVETJE

Bil je prav poseben dan. V medenem mesecu je bil medeni teden in prav ta dan ponedeljek se je imenoval medeni dan.

Imenoval se je po tem, da so na ta dan čebele trdno delale. Imele so medeni pogled, s katerim so letale nad medenim cvetjem. Čebelarji so imeli meden nasmeh in meden glas zaradi tega, ker so se mastili z medom. Na ta dan je bila povsod rumenkasto medena barva. Gospodinje so iz medenega testa naredile medeno pecivo. Ljudje so si za srečo trgali medene detelje, ki so jih zelo težko našli v medeni travi.

Na ta dan so imeli prav vsi medeno srce.

Matej Gregorčič, 6. a

V SVETU PRAVLJIC

METULJ ANDRAŽ

Nekoč je živel metulj Andraž. Andraž je imel svoj travnik. Na svojem travniku je imel 376 rož. Vsaka roža je imela svoje ime. Zraven je tekkel potok. Ko je bil žejen, je lahko šel pit k potoku. Vedno se je imel zelo dobro. Nekega dne se je odločil, da bo odletel na drug travnik. Letel je in letel, dokler ni priletel tja. Tam je srečal svojega prijatelja. Zelo ga je bil vesel. Letal je okoli njega, dokler ga ni opazil. Ko ga je opazil, je rekel:

»Živijo, Andraž, ali ti razkažem svoje rože?«

Ni bilo treba, saj mu niso bile tako všeč.

»Daj, no!«

»Ne, ni treba. Pojdiva se raje kaj igrat.«

»V redu, kaj se greva igrat? Kje je pa potok?«

»Ni ga.«

»Kaj? Saj ga ne rabim.«

»Uh, jaz bi šel nazaj domov.«

»No, prav. Pridi spet jutri.«

Ko se je Andraž vrnil na svoj travnik, je bil tako vesel kot še nikoli prej.

Šel je do vsake rože in jo objel.

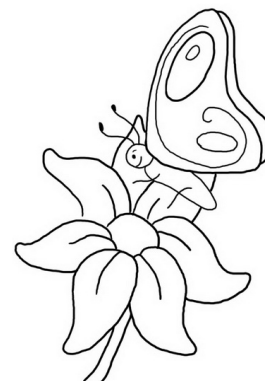
»Uav, ura je že sedem. Risanko bom zamudil.«

Danes je bila risanka na roži 277. Tam so vedno najboljše risanke. Risanka je bila tudi tokrat zelo dobra.

»Zdaj grem pa spat. Jutri moram k prijatelju Plunku. Škoda, da tam ni potoka.«

Ko se je zbudil, je hitro pozdravil svoje rože in odletel. Vmes je začelo deževati. Hitro se je skrtil pod drevo. Tam je čakal eno uro. Potem je šel pod listkom naprej do Plunka. Vmes je srečal medveda. Najprej se ga je malo ustrašil. Potem pa ga je pozdravil, saj je videl, da je prijazen. Vmes je srečal tudi mravlje, pikapolonice in veliko hroščkov. Ko je prišel do Plunka, je ravno jedel. Vprašal ga je, koliko rož ima in kam leti pit. Rekel je, da ima 289 rož, pit pa hodi na drug travnik. Tako sta se malo poigrala. Andraž je potem šel domov. In tako se zgodba konča.

Zarja Javh Dobernik, 3. b

OBLAK GAL

Nekoč je bil oblak Gal. Ta oblak je bil nekaj posebnega, vedno je jokal. In če je jokal, je deževalo. In otroci so morali z dežniki v šolo, v vrtec in starši z dežniki v službe. Vsi so govorili:

»Ne pozabi dežnika! Ne pozabi dežnika, saj veš, da zunaj dežuje. Zakaj Gal skozi joka?«

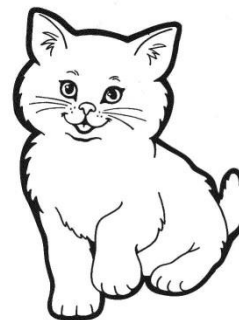
»Joka, če je žalosten, večkrat zato, ker je sam ...«

Nekega dne je bilo vsem dosti dežja. Tudi oblaku Gregorju klovnu. Prišel je do njega in ga začel hecati. Čuda prečuda prečuda. Oblak Gal se je začel smejati. Ko je Gregor šel, se je Gal spet mislil jokati, a ko se je spomnil na Gregorja, se je začel smejati in tako naprej. In tako nikoli več ne dežuje.

Lana Kariž Meško, 3. b

MODRINKO

Modrinko je moder muc. Ima kratko dlako, mehke tačke in svetlo zelene oči. Našla sem ga pri babici in dedku. Zelo rad se igra v travi z metuljčki. Neke noči, ko je Modrinko spal pred kokošnjakom, je prišla stara lisica tatica. Vsako leto namreč ukrade kakšno kokoš. Letos ji pa to ni uspelo, saj je po pomoti vzela Modrinka. Ni ga še pojedla. Spravila ga je za zalogo. Zgodaj zjutraj sem se zbudila in šla pogledat Modrinka. Zelo sem se prestrašila, ker ga nisem nikjer našla. Medtem je lisica komaj opazila, da je ukradla mačka in ne kokoši. Tudi njen oče lisjak je to opazil. Vprašal jo je, zakaj je prinesla mačka in ne kokoši. Bil je zelo jezen in jo je izgnal iz brloga, z Modrinkom vred. Lisica je Modrinka vprašala, če bi ji lahko poiskal brlog. Privolil je. Ampak – če ga pelje domov. Takoj sta se odpravila proti dedku in babici. Na poti sta srečala rakuna in sovo. Spotoma sta našla tudi brlog za lisico. Ko je Modrinko prišel domov, sem ga takoj objela! Pri babici v kuhinji je počil lonec in tako je moje pravljice konec.

Maruša Komat, 3. b

MEDVED RUNO

Živel je medo Runo. Bil je čisto sam in želel si je ženo. Odločil se je, da jo gre v svet iskat. Najprej je srečal žabolinko Fani. Pozdravil jo je in mu ni bila preveč všeč. Zato je šel kar naprej. Potem je srečal sovico Lili. Lepo jo je pozdravil in bila mu je malo všeč. Malo je razmišljal in se odločil, da bo s sovo težko živeti, ker bo veliko letala in bosta malo skupaj. Zato je šel naprej. Čez nekaj časa je srečal srnico Klara. Pozdravil jo je, a srnica Klara je že imela svojega moža. Malo sta se pogovarjala, potem pa je Runo šel naprej. Srečal je mediko Runiko. Tudi ona je bila sama in je iskala moža. Malo sta se pogovarjala in postala mu je všeč. Runo ni bil več sam in Runika ni bila več sama. Bila sta skupaj. Še hišici sta dala ime Pikica. No, res sta se dobro imela. Čez kakšnih pet mesecev sta se poročila in na poroko povabila žabolinko Fani, sovico Lili, srnico Klara in njenega moža. In so se veselili in veselili in se super imeli in srečno živeli do konca svojih dni.

Lana Kariž Meško, 3. b

KLOBUK IN BARVICA

Nekoč je živela punčka Ana. Imela je rojstni dan. Dobila je veliko stvari, a najbolj so ji bile vseč barvice. Na svoji mizi je neprestano risala. Nekega večera je bila Ana zelo utrujena in barvice so ji padle z mize. A ker je bila tako utrujena, ni tega niti vedela. Ko je zaspala, so barvice odskakljale na potep po stanovanju. Rumena, rdeča, roza, vijolična, modra, zelena, rjava in črna so se vrnila, ker so bile utrujene. Kaj pa oranžna? Oranžna ni bila utrujena, zato je šla na okensko polico zraven obešalnika. Hotela je izvedeti, kaj je v tej veliki »posodi«, v klobuku, in se nagnila. Potem se je še malo in še malo in padla je v veliko »posodo«. Šele takrat je ugotovila, da je to klobuk. Čez nekaj časa je tam zaspala. Ta barvica je bila Ani najbolj všeč, zato je bila žalostna. Takoj je povedala očiju. Šel je v trgovino po novo barvico. Ko si je nataknil klobuk, ga je nekaj zažulilo. Pogledal je in našel oranžno barvico. Vsi so bili veseli in so srečno živeli do konca svojih dni.

Lana Kariž Meško, 3. b

ZMAJČEK SPREMINJALČEK

Živel je zmaj, pravzaprav zmajček, ki se je spremenil, v karkoli je hotel. Imel je prijatelja kuščarja, ki mu je bilo ime Poldi.

Nekega dne je zmajček postal tako debel, da je komaj hodil. Spremenil se je v muho in Poldi ga je pojedel. V trebuhu se je spremenil v črva in se počasi zvijal skozi zadnjico na prosto. Ta postopek je ponovil tolikokrat, da je Poldi postal normalen. Potem sta skupaj raziskovala neko jamo, v kateri je bil narisana križ. Zmajček je pritisnil na križ in odprl se je prehod. Hodila sta naprej in naprej in naprej. Po dolgi hoji sta prišla do vrat z napisom ČASOVNI STROJ.

»A vstopiva?« je vprašal zmajček.

»Lahko!« je odvrnil Poldi.

Ko sta vstopila, sta zagledala veliko uro z napisi: STARI VEK, SREDNJI VEK, NOVI VEK, PRIHODNOST. Zraven je bila tipkovnica, pod njo pa je pisalo: Napiši kraj, kamor boš potoval. Napisala sta Arizona. Novi vek pa sta nastavila s kazalcem. Čez nekaj minut sta se že sprehajala po puščavi Arizone. Čez nekaj časa sta zaslišala jok.

Pomikala sta se proti zvoku. Zagledala sta luknjo in v njej malega bizona, ki je jokal. Zmajček je rekel Poldiju, da se bo spremenil v vrv, on pa naj z njim povleče malega bizona. Spremenil se je v vrv in Poldi je srečno potegnil bizona ven. Bizon je povedal, da mu je ime Bizi.

Postali so najboljši prijatelji. Naši prijatelji so se pogovarjali še pozno v noč.

Jon Napotnik, 4. a

LEDENO-VROČI ZMAJ

Pravljica

Nekoč je živel strašen zmaj, ki je imel dve glavi. Iz ene je vsakič, ko se je razjezil, bruhal ogenj, iz druge pa led. Vsi so se ga bali in so mu prinašali meso. Če ga kdaj ni bilo dovolj, je zmaj požrl še nekaj meščanov. Ko pa ga je imel preveč, je nekaj krav in prašičev popekel na ognju in jih pojedel, ostalo pa zamrznil in shranil za hude čase.

Naša zgodba pa se začne takrat, ko je močna suša uničila vse pridelke. In da bi bila mera polna, je bila ponoči zmrzal. Torej, si predstavljate opustošeno mesto? Takrat ni bilo veliko junakov – najemnikov in če že, so bili kot zlati urh (zlati urh je žival zlate barve in je že zdavnaj izumrla). Takrat pa je prišel po ulici mlad fant in je rekel:

»Rad bi postal junak!«

Hitro so mu skovali meč ter ščit in ga napatili proti zmajevemu domovanju – Zmrzlim goram. Fant je prečkal tri gore in sedem vasi, ko je srečal starčka ob cesti. Starček je vprašal:

»Mi lahko odstopiš malo hrane?«

»Seveda,« je odgovoril deček in mu dal nekaj hrane in jabolko. Ko je starček vse pojedel, je odvrget palico ter preobleko in se pokazal v novi luči. Oglasil se je z močnim, globokim glasom:

»Tvoj meč bom preklel, da bo odporen na ogenj in ščit bo odporen na led.«

Zatem je izginil v oblaku zelenih isker. V naslednjih dneh je fant ubil kar tri pošasti: Zelenega zlobca, Grozno gručo in Leskovo čarovnico. Končno je prišel čas za spopad z zmajem.

Prvič, ko ga je fant opazil, je bil samo preblisk repa. Fant se je odločil, da prepusti zmaju, naj napade prvi. In res je napadel – s šapo. Fant se je hitro umaknil in trimetrski krempelj se zasadil v tla. Naenkrat je zmaj bruhal led. Ko se je led dotaknil ščita, se je razbil kot kafra. Fant je izkoristil trenutek zmede in splezal na 30-metrsko pošast. Skočil je na ognjeno glavo, z nje preskočil na ledeno. Z mečem je obranil curek ognja, s ščitom pa udaril ledeno. Ta je počrnela, potem pa zgorela in se spremenila v prah. Mogočni kriki so stresali gorovje. Zmaj je vzletel. Vzletel je proti edinemu skrivališču – vulkanu. Fant je gledal za njim.

Naslednji dan je nastopila finalna bitka. Fant se je odločil, da bo tokrat on počakal pošast. Zmaj se je prikazal zelo hitro. Bil je okrepljen s spoznanjem, da mu je fant zares nevaren. Bruhal je ogenj in fant je dvignil ščit, toda ogenj se ni razblinil. Nato je fant poskusil z mečem. Razsekal je ogenj kot brisačo. Skočil je s skalne police in zasadil meč v zmajevo glavo. Takrat pa je vulkan izbruhnil in zmaja je razneslo.

Fant se je rešil in meščani so imeli mir pred pošastjo za vse večne čase.

Omar Horjak, 4. a

DRŽAVLJANSKA PTICA

Domišljajska zgodba

Ptica, ki se imenuje slovenska, je predstavnica istoimenske države. V to vrsto ptic spada ptica, ki je matevža, kranjsko klobaso in kislo zelje. Njeno perje je na glavi belo, trup ima moder in rep rdeče barve. Nosi tudi slovenski grb, zato je to zelo lepa ptica. Živi zelo dolgo, kot vinska trta v Mariboru, zato živi do 300 let. Ima skoraj 2 milijona celic, točno toliko kot je slovenskih prebivalcev, in meri točno toliko milimetrov kot Slovenija meri v kilometrih. V politiki je zelo sitna. Med živalmi pa ima zelo rada zmaje, zato velikokrat hodi na ljubljanski grad, kjer živi njen prijatelj zmaj.

Arne Sven Sikošek, 4. a

MALA MUCA KETTE

Mala muca Kette je zjutraj lovila rdečo lučko. Potem je šla na sprehod na travnik. Tam je srečala psa. Vprašala ga je:

»Kako ti je ime?«

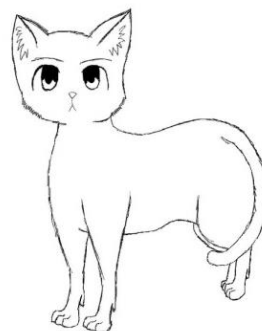
Pes je odgovoril: »Jaz sem pes Odi.«

Spoprijateljila sta se in odpotovala v Egipt. Nekega dne je mala muca Kette odkrila kovanec, na katerem je bil napis. Pes Odi je vedel, da je del faraonovega zaklada.

Mala muca Kette je takoj odšla v faraonovo grobnico in začela kopati. V grobnici je zagledala črke. Odkrila je zaklad. S psom Odijem sta ga podarila muzeju. Postala sta slavna po vsem svetu.

Odkrila sta še več drugih zakladov, npr.: turbalinski prt, zlato kocko in kip kralja Fatukunta, Zaradi velikega števila najdb so ju zapisali v knjigo rekordov.

Napisal: J. P. Č. T., 2. b

ZMAJČICA SNEŽKA IN DVOJČICI VIDA IN IDA

Nekega snežnega dne sta se Vida in Ida odpravili z očetom na izlet v gore. Seveda pa doma niso pustili petletnega Janija, ki je dvojčicama zelo rad nagajal.

Ko so se z avtom pripeljali do gore, je bilo vse videti zelo dolgočasno, a nenadoma so zagledali jato letočih zmajev. Postalo jim je jasno, da se bodo zabavali. Začeli so se vzpenjati. Iz jate zmajev se jim je pridružila Zmajčica Snežka, ki sta se ji Vida in Ida zdeli prijazni, zanimivi, lepi in tudi malo sladki. Ni ju mislila pojesti, čeprav je ljudi imela za poslastico, toda močno si je želela njuno čokolado.

Todi Snežka je imela majceno težavo. Če je kihnila trikrat, je iz njenega smrčka prišlo toliko snega, da je pokril četrtno te gore, če pa bi kihnila sedemkrat, bi zapolnila vso goro in ta bi postala ledenik. In to sta dvojčici ugotovili in odločili sta se, da ji bosta pomagali. Zmajčica jima je povedala, da potrebujeta dvanajst čarobnih jagod, ki jih najdeta na pečini gore, šest King dreves, ki jih najdeta v daljnem gozdu, in sedem različnih zelišč tete Francke, te najdeta v njeni

hišici, ki stoji sredi gozda. Na pot sta se odpravili še tisti dan. Najprej po dvanajst čarobnih jagod. Do njih je težko priti, saj če si stopil na pečino, se je lahko zrušila in si se zelo težko rešil. Ko jim je to uspelo, so odšli po sedem King dreves. Edini problem je bilo letenje. A Zmajčica je srečno priletela do King dreves, jih vzela in odšla še po zelišča k teti Francki. To je bilo lažje, čeprav je teta Francka bila zelo tečna.

Vse to so zmešali, Snežka je to popila in vse je bilo krasno.

EMA ŠTEMBERGAR, 4. a

V SVETU PRAVLJIČNIH BITIJ

MOČNOPUH

Močnopuh je tako puhast, da se ne more primerjati z 10 ovcami. Velik je 10 cm, ampak je zelo močan, da lahko z lahkoto dvigne omaro, ki je visoka 1 m. Rad je jagode in če jih ne dobi takoj, zakriči, da se celo mesto strese. Pije vodo. Zelo dobro sliši, kar 5 m daleč. Oglašja se tako: Rrrggg!!!

Močnopuh je lahko nagajiv, mi mu pravimo, da je vražji. Lahko ga udomačiš, saj je zelo ljubeč, če znaš z njim ravnati.

ANEJA ABDIĆ, 4. a

MAČKOTAC

Mačkotaci so podobni mačkom in jejo isto kot oni, sicer pa so 1000-krat lepši in 1000-krat redkejši. Mačkotke sovražijo mačkote, ker jim gre njihovo dvigovanje metrskih omar na živce, ker jih dvigujejo, da bi bili lepi vitki. Če zagledajo človeka, se mu skušajo priljubiti. So zelo družabni in radi se igrajo s smetkami, ki nam odletijo s copat. Če boste iskali Mačkotace, jih ne najdete nikjer drugje kot le v deželi Makotačja.

VAL POŽAR, 4. a

ŽIVAHONDICIJ

Živahondiciji (Limkus fronelieri) se delijo na dve vrsti: živahni in bolj živahni. Živahni so razigrani, navihani, razposajeni, radovedni, nagajivi, družabni in prijazni. Bolj živahni pa so vse to še bolj. Imajo pa slabo lastnost, da so lahko zelo sitni, če jim slučajno kdo ukrade čarovrečko, ki jim je zelo dragocena.

Sicer so pa majhni, komaj 1 ped veliki stvorčki, temno modre barve. Jejo samo zdrave stvari in so vegetarijanci. Premikajo se na letečih metlah, kamor lahko pritrldijo tudi svoj bananin olupek, kjer živijo. Ampak živijo v ogromnih dvometrskih bananinih olupkih, ki jih čim bolj grozeče okrasijo, da jih ne napadejo njihovi sovražniki žalodiciji. Če jih okradeš, te scvrejo in uročijo, da postaneš žalodicij.

Živijo v Živahodiciji, katere poglavar je tisti, ki je najbolj živahen. Če postane kateri od njih žalosten, se vsi, čisto vsi zberejo okrog njega in govorijo šale tako dolgo, dokler ni spet živahen. V Živahodiciji so vedno vsi srečni in veseli.

Alma Kristina Tadel, 4. a

ZLATI PSIČEK

Nekoč je v gozdu živel psiček. To je bil zelo prikupen psiček in imel je eno samo, vendar zelo hudo težavo.

Bil je namreč edini psiček v gozdu in nihče se ni družil z njim. Veverice so se držale na drevesih, medvedja družina se je kopala ob reki, krdelo volkov je počivalo v jami in jelenja čreda se je mirno pasla na travniku. Psičku tako ni preostalo drugega, kot da leži v senci ali lovi svoj rep. Počasi mu je ta samota začela presedati in odločil se je, da bo storil kaj pogumnega, zaradi česar ga bodo vsi imeli radi.

To še zdaleč ni bilo enostavno, saj se v gozdu že lep čas ni zgodilo nič takega, kar bi zahtevalo pogumna dejanja. Nekega dne pa je psiček opazil, kako

revna starka pred sabo potiska težek voz. Psiček je takoj pritekkel tja in starka ga je vpregla. Psiček je voz vlekel, starka pa ga je potiskala. Kmalu sta prišla do njenega bivališča. To je bila skromna, majhna kočica, ki pa je bila od znotraj veliko večja in bolj prostorna, kot se je zdelo na prvi pogled. Starka je bila psičku hvaležna in pohvalila ga je:

"Zlat si, psiček."

V tistem trenutku se je njegova prej rjava, umazana in neurejena dlaka začela motno svetlikati. Psiček se je, zadovoljen ker je lahko pomagal, vrnil v gozd. Naslednjih nekaj dni so se živali pogosto ozirale za njim. Ni mu bilo jasno zakaj, a odgovor se mu je ponudil že tisto noč. Spal je nemirno in ko se je zbudil že četrtrič, je opazil, da se njegova dlaka svetlika v temi. Naslednje jutro je zaslišal zelo nenavadne zvoke. Hitro je odhitel pogledat, kaj bi to lahko bilo. Bila je starka, ki je sekala drva. Sekati je zmogla, vendar ko je polena želela vreči na kup, so padla na tla že na polovici poti med starko in kupom. Tako je morala starka do polena in vreči še enkrat. Ko se ji je to zgodilo že trikrat, se je oglasil psiček. Starka je polena sekala in jih vrgla psičku. Ta jih je nesel in začel zlagati na ličen kupček. Od tedaj se je psiček vedno držal revne starke. Pomagal ji je prečkati reko, uloviti zajca in opravljati hišna opravila. Vsakič, ko je kaj dobro opravil, ga je starka pohvalila:

»Zlat si, psiček.« Po enem mesecu je psičkova dlaka postala popolnoma zlata. Nekega jutra mu je starka povedala, da bo odšla za nekaj časa k svoji sestri. Psičku tako ni preostalo drugega, kot da gre nazaj v gozd. Ko so živali videle njegovo zlato dlako, so

vse želele biti njegove prijateljice. Skupaj so se cel dan igrali in ko je nad gozdom zavladała noč, je prespal pri eni od živali. Spomladi in poleti, ko je bilo toplo, je spal pri jelenji čredi na jasi, jeseni je spal v medvedjem brlogu, pozimi, ko je bilo mrzlo in je medvedja družina spala, pa je bival pri volčjemu krdelu. Mislil je, da bo tako le nekaj časa in da se bo starka nekega dne vrnila. Ni vedel, da je sedaj srečen. To pa je ugotovil, ko ga je starka nekega dne obiskala in mu povedala, da bo pri sestri ostala. Šele tedaj se je zavedel, da se lahko dobro počuti tudi brez nje.

Ker je sedaj imel prijatelje, je na starko skoraj pozabil in kljub njenemu odhodu je bil dobre volje.

Ajda Zala Obreza, 6. b

ZLATI PSIČEK

Nekoč je živelo zelo revno, a dobrosrčno dekle z imenom Lana. Denar si je služila s čuvanjem otrok bogatih ljudi.

Na dvorišče bogatega gospodarja se je nekega jesenskega popoldneva priklatil preganjan, premražen, umazan in lačen kosmatinec. Vsi so ga podili in zmerjali:

»Pojdi stran, ti smrdeča vreča bolh, poberi se!«

Otrokom in Lani se je uboga žival zasmilila. Naskrivaj je psička prijazno pogladila, mu ponudila košček sira in mu pokazala pot do stare, zapuščene vrtno lope ob robu gospodarjevega posestva. Zvečer, ko je otrokom prebrala pravljico in jih pospremila v sanje, se je skrivoma izmuznila iz hiše in kosmatincu nesla svojo večerjo ter toplo odejo. Pasje oči so jo hvaležno pogledale, psiček jo je obliznil in veselo mahal z repkom. Postal je živahen, rad bi se z njo igral, a kaj, ko jo je bilo preveč strah, da jo zalotijo, zato se je neopaženo vrnila nazaj v hišo. Naslednji večer, ko mu je skrivaj prinesla večerjo, se je v luninem soju njegova dlaka zlato bleščala. Lana je začudeno obstala. Nato je pes spregovoril:

»Živijo, Lana! Rad bi se ti zahvalil za vse, kar si postorila zame, zato iz mojega repa vzemi sedem dlak in jih prodaj, ko boš kaj potrebovala.«

Hvaležno ga je pogladila po topleni in zlatem kožuščku. Varno je spravila dragocen dar in z mislimi potovala v daljne kraje, kamor so kdaj potovali. Zlati pes pa še danes mirno živi med njimi in ob večerni zarji, ko se zlato blešči, lahko vidite nebesni odsev njegovega zlatega kožuščka. Bolj ko smo ljudje dobrosrčni, bolj je nebo zlato. In tako bo do poslednjega zemeljskega dne.

Lana Šeško, 6. a

NENAVADNO POTOVANJE RDEČE KAPICE IN NJENIH PRIJATELJEV

Nekega dne se je Rdeča kapica sprehajala po parku Tivoli, se igrala z vevericami, poslušala ptice, lovila ribe, nabirala gobe ter kostanj in uživala v naravi.

Med vejami v gozdu je zagledala čudno poleno.

Poleno ima noge ter roke. Podobno je dečku.

»Kako ti je ime?« je vprašala Rdeča kapica.

»Francelj,« je odgovoril leseni deček in nos mu je zrasel do Rožnika.

Tako je ugotovila, da je to Ostržek. Postala sta prijatelja in skupaj

odšla k babici na obisk. Med potjo srečata volka, ki ju poje. Na srečo

je imela s seboj iPhone. Na pomoč je poklicala tri super pujsse. Super

pujsi so bili mojstri karateja. Znanje pokažejo volku in Rdeča kapica

ter Ostržek sta rešena. Za nagrado vsi skupaj odidejo na morje. Vendar tudi tam pride do

zapleta. Med plavanjem jih poje največji kit, Molly Dick, ki mu iz vode gleda rit. Spet so ujeti.

Super pujsi so postali jezni, zato ga začnejo boksati v trebuh. Vendar to njega nič ne boli, ga pa

žgečka in srbi. Zato močno kihne in Rdeča kapica ter njeni prijatelji odletijo v vesolje. Na robu

vesolja zagledajo hišico. Ampak to ni navadna hišica, to je kapsula padalca Feliksa. Ker nimajo

druge izbire, z njim skočijo iz roba vesolja. Med hitrim padanjem Rdeča kapica izgubi rdečo

kapico, Ostržek ostane brez nosu, super pujsa pa ugotovita, da en brat manjka. Ozreta se nazaj

in opazita, da ga komet Repatec pelje k zvezdici Zaspanski. Od sreče začneta jokati, saj je bila to

njegova največja želja.

Postali so najboljši prijatelji, postali so znani in zato zdaj veliko pišejo o njih.

Matic Rus, 6. b

MALA MUCA BALKI

1. del

Mala muca Balki je zjutraj odšla na sprehod. Zamikal jo je gozd. Šla je vanj. Stopala je po mahu.

Zagledala je ježka. Vprašala ga je:

»Kako ti je ime?«

Ježek je odgovoril:

»Jaz sem ježek Pikec.«

Muca Balki se mu je predstavila:

»Jaz pa sem muca Balki. Lahko bi skupaj nabirala gobe.«

Muca Balki in ježek Pikec sta si izmislila imena za gobe in postala zelo dobra poznavalca le-teh.

2. del

Mala muca Balki je potem hotela domov, a ni našla poti.

»Izgubila sem se,« je mevknila. Potem se je ozrla okoli sebe in zagledala rjave gobe. Vzkliknila je:

»Saj to so jurčki. In danes je moj rojstni dan.«

Začela jih je nabirati. S polnim naročjem gob je ponovno naletela na ježka Pikca. Vprašala ga je:

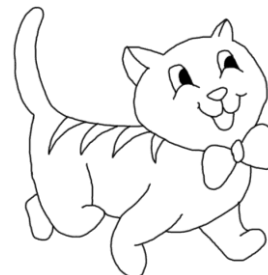
»Ali poznaš pot do mojega doma?«

Ježek Pikec je odgovoril:

»Seveda, pridi z mano.«

In od takrat sta postala prijatelja za vedno.

Napisal: J. P. Č. T., 2. b

ČAROBNI GLAVNIK

Nekoč, v oddaljeni vasici, imenovani Vrhnika, je živela Sneguljčica. Imela je kožo, blede kot sneg (ko to poslušam, me resno zaskrbi, kaj je jedla), ter lase črne kot premog. Bila je skoraj najlepša v deželi, a še lepši je bil Obuti maček. Vsi so ga občudovali zaradi njegove lepe in gladke dlake, Sneguljčica pa je zmeraj izgledala tako, kot da bi vanjo udarila strela. V Božičkovi knjižnici je prebrala mit o čarobnem glavniku. Takoj se je spomnila, da mora poklicati sedem palčkov (v iskanju po blatu bi si lahko umazala svojo kožo). Sedemkrat je udarila po bobnu (to je starodavna čarovnija, s katero prikličeš sedem palčkov), a je udarjala premočno in namesto palčkov se je prikazalo sedem trolov: Butec, Neumnež, Smrdljivec, Gnilec, Čudalec, Umivalec ter Finalec. Rekla jim je, da naj poiščejo čarobni glavnik, ki jo bo počesal, da bo najlepša v deželi. Ampak troli so troli – dva sta se začela bojevati z gorjačo, štirje pa so naredili ples. Njena mala hiša je postala pravi svinjak. Sneguljčica jim je že hotela reči, naj uporabljajo deodorant, a je sedmi – Gnilec nagovoril:

»HA-HA-BU-TA-TA!«

Prevedeno:

»Potrebujem glavnik, da se počešem, potem pa ga damo Sneguljčici.«

In kar reče en trol, naredijo vsi troli – šli so iskat čarobni glavnik. A to ne lepo, ampak skozi vrata direktno z glavo skozi zid. Troli so na svojem potovanju srečali list papirja, dva svinčnika, glavnik ter drevo. Troli niso vedeli, kaj je glavnik, zato so vzeli kar vse. Prišli so nazaj k Sneguljčici. Gnilec je vzela svinčnik in se z njim poskušal počesati, Sneguljčica pa je vzela glavnik in se počesala. Bila je zelo lepa. A pred gledanjem v ogledalo je glavnik nekam založila, vanjo pa je poslednjo noč udarila strela. Ah, takšno je življenje.

Peter Kenda, 6. b

NOVI PRIJATELJ V GRAŠČINI

Skoraj resnična zgodba

Nekoč je v majhnem mestu živel fant po imenu Jani, ki je bil zelo radoveden. Nekega dne se je z družino odpravil na počitnice blizu gradu. Kmalu so prispeli do majhne hišice. Najprej so znosili prtljago, potem pa se zleknili.

»Jani, si znosil?«, ga je vprašal oče.

»Ja sem!«, mu je Jani odgovoril.

Seveda pa je najprej, ko je pogledal skozi okno, zagledal grad in vzkliknil:

»Vav! Kakšen grad, pogledat ga grem.«

Ko je nekaj časa hodil, je ugotovil, da je hrib zelo strm, zato je vzkliknil:

»Uh! Tole je pa naporno.«

Ko je odprl vrata, so se ta za njim sunkoma zaprla. Bil je temno kot v rogu. Strah ga je bilo, a kmalu je v kotu zaslišal jok. Bil je duh. Jani se je opogumil in ga vprašal:

»Zakaj jočeš?«

»Zato, ker me v šoli vsi nadlegujejo,« mu je odvrnil.

»Kako ti je sploh ime?«

»Jaz sem Jani.«

»Jaz pa duhec Pavle,« mu je odvrnil duh.

»Kaj pa so ti naredili?«

»Danes so me pretepli!« je rekel Pavle.

»Kdo pa je ta glavni?« je spet hotel vedeti Jani.

»Svoje glavi Peter,« je povedal Pavle, nato pa mu je opisal nekatere sošolce.

Svoje glavi Peter – nesramnež, vedno kaj ušpiči! Trdobučko – zelo neumen pomočnik Petra. Prosojnež – skoraj neviden prijatelj Petra. Pritko – je še kar v redu, čeprav se včasih druži s Petrom. Casper – Pavlov najboljši prijatelj. In še princesa Sinjorita – zelo lepa in sramežljiva, večino časa se druži s puncami.

»Mi razkažeš grad, prosim?« je vprašal Jani.

»Seveda! Pridi!«

In razkazal mu je grad.

»To je kip duha Digorija 1. Aja, pa slika ... Čakaj, grem po Casperja, ti bova skupaj pokazala!«

In tako je šel po Casperja in razkazala sta mu grad in ječe in še bi lahko naštevali.

»Večeri se že! Domov moram!« je rekel Jani.

»Ne še, no, pa tako dobro smo se imeli! Boš še kdaj prišel?«

»Bom, če bom lahko. Zdaj pa, adijo!«

Jani, Pavle in Casper so se objeli in se poslovili.

Ko je Jani prišel domov, mu niso verjeli ničesar, pa čeprav jim je povedal po resnici. Pa so rekli, da bere preveč knjig. Dobro so se imeli, Jani pa je grad še velikokrat obiskal.

Zora Kortnik, 4. b

INTERVJU Z MARTINOM KRPANOM

Kako vam je bilo všeč na dunajskem dvoru?

Bilo mi je neprijetno, utesnjeno bi rekel.

Kaj ste si mislili o kraljici, ko vas je nadrla?

Fina baba sem si mislil, ena lipa pa sto besed.

Ali ste bili kaj užaljeni zaradi nehvaležnosti?

Ja, saj bi tudi vi bili, če bi vas na prag zagnali!

Pa saj vas niso ravno napodili, vi ste odšli!

No, grofica me že s prvim dnem ni hotela.

Kakšen pa je cesar?

Na samem je v redu, samo je kot kužek za cesarico.

Kako to mislite?

Ja, no, najprej se šopiri in obljublja.

Ja, in kaj potem?

Potem pa se ženska namrdne pa prec utihne!

Potem ste se veselili odhoda domov?

Ja, kaj se ne bi?

Kako bi opisali svojo pot domov?

Bilo je blaženo, komaj sem čakal!

Bi radi še kaj dodali?

Ja, rad bi povedal, da kmet naj bo kmet, kralj naj bo kralj in naj se ne štulita skupaj!

Ana Jana Špiletič, 7. a

INTERVJU Z MARTINOM KRPANOM

Dober dan Krpan! Vas lahko intervjuvam?

Lahko! Kar na dan z vprašanji!

Najprej me zanima, kako ste tako z lahkoto opravili z Brdavsom?

Ah ... saj ni bilo težko. Je močan, priznam, vendar nima tehnike in tako ni imel možnosti proti meni, ki sem se tri leta šolal v judo centru.

Aha! To je torej ključ do vaše silne moči! Kaj pa je rekla na zmago vaša mama?

Nič posebno ni bila vesela. Veste ... nasilja nima najraje, zato me pri tem ne podpira. Malo je bila vesela samo zato, ker sem ostal pri življenju.

In v kakšnem spominu vam je ostala cesarica? Ji še zamerite?

Ne vem, zakaj si je belila glavo s tem, ker sem ji posekal eno drevo na njenem ogromnem posestvu. Je zelo občutljiva in zdaj govorim tebi, cesarica, če to gledaš! Popoljšaj se, drugače pridem na grad in bom s tabo opravil kot z Brdavsom!

Kot vidimo imate tudi smisel za humor. Huh, kot vidim se bo naša oddaja zdaj končala. Hvala za vaš obisk v studio Krpan in srečno!

Hvala tudi vam in nasvidenje.

No, pa smo spet sami, spoštovane gledalke in cenjeni gledalci. Vabimo vas, da nas poiščete na facebooku in sodelujete v naših debatah o Krpanu. Še naprej glejte naš Krpan TV in srečno!

Peter Podgoršek, 7. a

SVET BO VELIKO LEPŠI

Nekoč je živel fant. Ime mu je bilo Miha. Odpravil se je na tržnico po jabolka. Pride do branjevke, naroči jabolka in čaka. To čakanje se mu je zdelo predolgo, zato je kar odšel.

Za njim je prišel še en fant, po imenu Ivo. Vprašal je branjevko, zakaj je tako jezna. Odgovorila mu je: »Razjezila sem se na fanta, ker ni bil strpen.«

Ivo je vedel, da je bil to njegov sosed Miha. Odšel je k njemu na pogovor. Vprašal ga je: »Zakaj se tako obnašaš? Zakaj si nestrpen?«

Miha mu je zabrusil: »To te ne briga!«

Ivo mu je svetoval: »Poskušaj biti strpen, ker tako bo svet veliko lepši.«

Rok Studen Levstek, 2. b

ZAKAJ IMAJO ZAJCI DOLGA UŠESA?

Živel je zajček, bil je še mlad in ime mu je bilo Tim. Bil je zelo radoveden zajček, kar ga je velikokrat spravilo v težave. Povedal vam bom eno od njegovih dogodivščin.

Zajček Tim je nekega dne prav z veseljem poskakoval po travniku. Naenkrat pa je pred sabo zagledal kup listja. Zelo se je začudil, češ kaj počne tukaj kup listja, ko pa daleč naokoli ni nobenega drevesa. A ker je bil radoveden zajček, je hotel stvari priti do dna. Sam v sebi je bil bitko, ali naj skoči v kup ali naj gre naprej in kup listja pusti za seboj. Vedel je, da je v na moč čudaški situaciji, a zmeraj, ko je hotel oditi, ga je zamikalo, da bi pogledal, kaj je v kupu. Na koncu se je le odločil, da bo tvegalo in pogledal, kaj je v njem. Vzel je zalet in potem: trije hitri zajčji koraki, hop in ... bum!!! Pristal je na trdnih tleh, najmanj pet metrov pod zemljo.

"Kaj bom zdaj, kaj bom zdaj," si je mislil in se odločil, da bo začel klicati na pomoč.

"Na pomoč, na pomoč!" A nič ni pomagalo. Tim se je že sprijaznil, da bo počasne smrti zgnil v jami, nakar zagleda žirafa, ki se nevarno bliža luknji.

"Pazi!" Žirafa se hitro umakne, pogleda v luknjo ter vpraša: "Ježešna, kaj vendar počneš tam spodaj? Udobno ti gotovo ni."

"Seveda mi ni udobno! Raje nehaj govorčiti in mi pomagaj!!!" Žirafa zavzdihne in zajca prime za ušesa.

"Au, pa ne za ušesa! Au!" je tarnal Tim, a ni nič pomagalo. Žirafa ga je ravno za ušesa dvignila in potegnila ven iz jame.

"Tristo kosmatih korenčkov! Ja kakšna ušesa pa imam!"

Žirafa se je namuznila in hitro odšla dalje. Zajec pa se še kar ni mogel načuditi svojim ušesom. Bila so mu všeč, to je res, vendar ni vedel, kaj bodo rekli prijatelji. Tako dolgih ušes pa ja nima noben zajec. Odšel je domov, se skopal in odšel v šolo. Tam so ga vsi začudeno gledali in občudovali, saj so mislili, da je to nova moda. Vsi so odšli Tima vprašati, kje in kako je dobil taka ušesa, češ, da bi jih imeli še oni. Zajec jim je vse povedal, kako ga je žirafa kruto prijela za ušesa ... in že se je cela šola odpravila k žirafi, da jim nategne ušesa. Od tega dne se je dobro godilo zajcu Timu in žirafi, kajti všeč jima je bilo, da sta v središču pozornosti.

Nategovanje ušes se je razvilo tudi drugod po svetu in ne boste verjeli! Ušesa si je dala nategniti tudi zajčeva mama. In od takrat imajo zajci dolga ušesa.

Peter Podgoršek, 7. a

ZGODBE NA ČRKO P

PEPELKA

Po plesnem plesišču polno plesalcev pleše. Potem pa prelepa, plesoča, prekrasna pepelka pride. Pravi princ pepelko pogleda potem pa plešeta, plešeta, plešeta. Polnoč prihiti, Pepelka pohiti pa prstan pozabi. Princ prstan poišče. Pet ponedeljkov počaka pod planino. Potem pa Pepelka pride. Princ presrečen Pepelko poljubi, potem pa ponovno plešeta, plešeta, plešeta petdeset poletnih popoldnevov.

Zarja Mörec, 7. a

Pipi pa Popi, poročena, pešačita po pločniku, pa pešačita po parkirišču. Pa pešačita po pristanišču. Pogledata predse. Pogledata punco. Pred punco pa pogledata pešca poleg punce. Ponovno pešačita po pločniku, pa pot prekine pešec.

Petra Šajna, 7. a

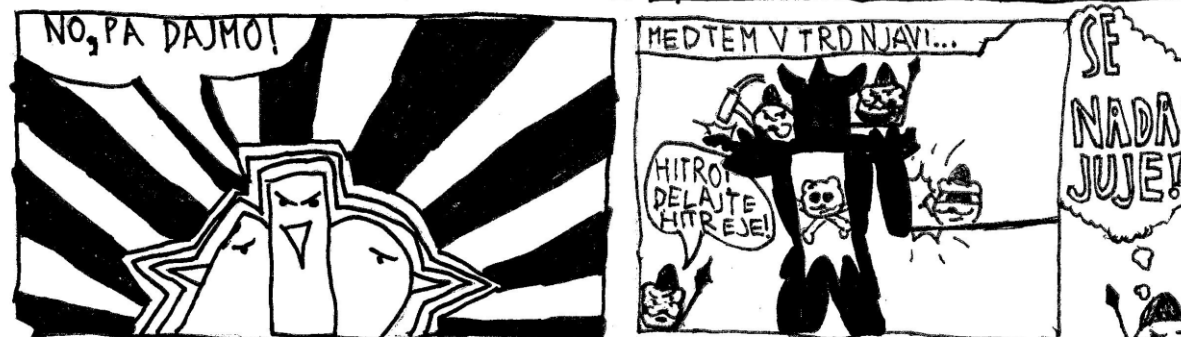
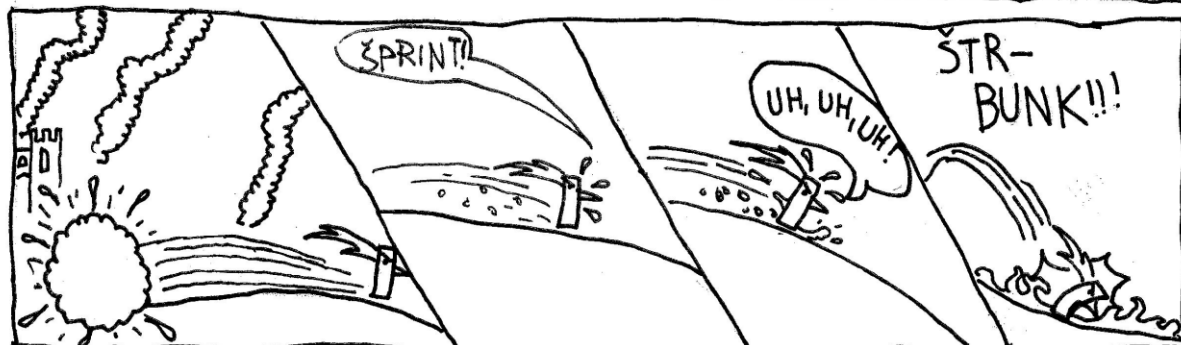
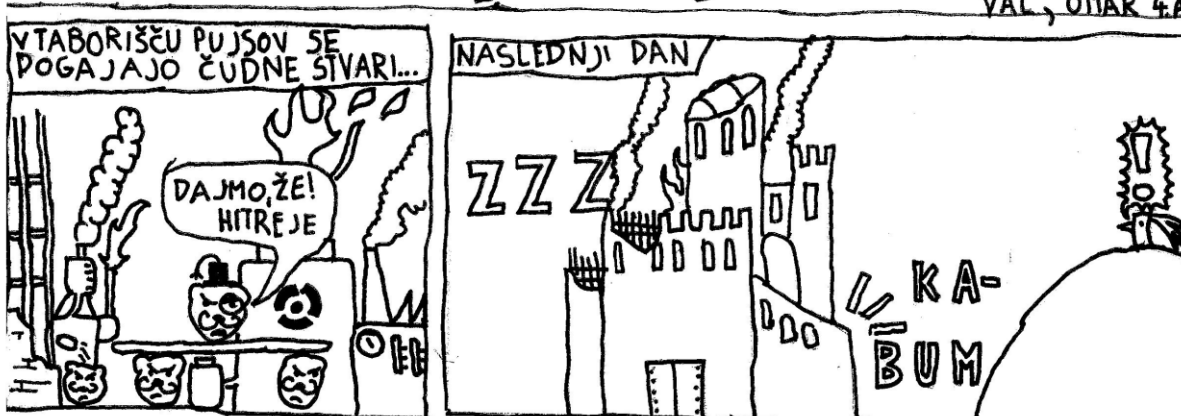
Peter poseda po plevelu. Pogleda po polju pa popazi polha. Polh po polju puli paradižnike. Potem Petra popade popadljivost pa pobije polha pa potem poje polha. Potem Peter počiva. Pozabi pomiti posodo. Peter prekolne papagaja. Papagaj počiva po Petrovi polici. Potem pride Petrova prijateljica Pia ...

Peter Podgoršek, 7. a

SKRIVNOST TRDNJAVE

VAL, OMAR 4.A

KAJ MI POMENI GLASBA?

Učenci OŠ Ledina so se udeležili intenzivnih pevskih vaj pod vodstvom zborovodkinje gospe Dalile Beus v Seči nad Portorožem, kjer so poleg prepevanja razmišljali tudi o pomenu glasbe in plesa.

Glasba ima name velik vpliv. Z njo izražam svoja čustva. Glasba me je velikokrat rešila iz stisk in marsikatero besedilo mi je že pokazalo pravo pot.

Eva Julija Novak, 8. b

Glasba mi res pomeni vse. Življenja brez nje in plesa si ne morem predstavljati. Če bi bilo mogoče, bi plesala vsak dan. Včasih so treningi naporni, ampak plešem v super skupini. Smo kot velika družina.

Kristina Vretenar, 9. b

Ples meni pomeni vse. Ko plešem, se mi odprejo: veselje, zabava in modrost. Včasih kar malo pozabim na šolo in naloge ... ker preveč mislim na ples.

Kany Michel Obenga, 6. b

Glasba mi pomeni strast brez meja. Moje občutke in čustva pomiri in polepša.

Ina Daniela Sikošek, 8. b

Brez glasbe ne bi mogla živeti, ker uživam v tem, ko igram na prečno flavto in pojem pri pevskem zboru. Glasbeno šolo obiskujem tri leta.

Iuna Kokelj, 6. b

Glasba mi pomeni zelo veliko. Me sprošča in usmerja. Plešem v plesni šoli Libero Dance Center. Ko odhajam, sem vedno napolnjena z energijo in se že veselim, kdaj bo naslednji trening.

Nija Vrhovec, 6. b

Glasbo poslušam v avtu, na avtobusu, ko pospravljam, ko se tuširam ... Brez nje si ne predstavljam svojega življenja.

Aleša Šajna, 9. b

Kadar sem žalostna ali kadar sem vesela, se usedem za klavir in si zaigram nekaj skladb. Tako pozabim na slabe dogodke in lahko spet začnem znova.

Lana Šilc, 5. b

Glasba mi v življenju pomeni vse. Ne predstavljam si življenja brez glasbe. Je moja najboljša prijateljica. Poslušam jo, ko sem žalostna in ko sem vesela. Je najboljša stvar na svetu!

Eva Pavlin, 9. a

Glasba in ples sta pomemben del mojega življenja. Pomenita mi toliko kot zrak – brez njiju ne morem živeti. Spremljata me na vsakem koraku, ko sem žalostna ali ko sem vesela. Pomagata mi urediti misli in me sprostita.

Jasna Bahovec, 9. a

Glasba je moj svet. Vsak dan jo prepevam in poslušam, čeprav grem svoji družini včasih že pošteno na živce. Z glasbo znam izraziti vsa čustva: žalost, veselje, ljubezen, izgubo ... Odraščala sem z glasbo in vzgojena sem bila v glasbi. V naši družini se glasba in ples pretaka po žilah. Brez glasbe ne bi mogla živeti.

Ana Vatovec, 8. b

Glasba mi pomeni veliko, saj me spremlja že od malih nog. Ker sta oba starša pianista, sem začela igrati klavir tudi jaz. Pri štirih letih sem začela igrati violino, pri šestih pa klavir. Že prvo leto sem šla na tekmovanje. Po šestih letih igranja klavirja sem se ga malo naveličala, zato sem se začela ukvarjati s kitaro. Za klavir pa se še vedno kdaj usedem in si kaj zaigram.

Nikolina Mlinarič, 8. a

LEDINSKI GLASOVI KOT MORSKI VALOVI

Ko v Portorož smo prispeli,
vsi nasmejani in veseli
z mislijo, da se bomo lepo imeli –
takoj smo s pevskimi vajami začeli.

Naši glasovi
so kot veliki pevski valovi,
ki hitijo od skale do skale
za velike, srednje in male.

Peti znamo močno, kot burja piha.
Ali pa tiho, kot miška kiha.
Lahko glasno in visoko
ali jasno in globoko.

Ko smo v dom Burja prispeli,
smo se za mize usedli
in se do sitega najedli.
Potem pa smo v postelje legli
in konja v kočijo sanj vpregli ...

Naslednji dan smo čopiče v barvo pomočili
ter bele majice popestrili,
da nastale so umetnine,
domišljajske, unikatne in fine.

**Titi Habicht in
Hana Julija Kališnik, 5. b**

Na pevskem taboru mi je všeč, da smo razporejeni po bungalovih in ne po sobah. Rad pojem tudi za to, da bi si izboljšal posluš. Zvečer nam je učiteljica prebrala pravljico z naslovom Psa pa že ne. Dekleta so uživala, meni pa se zdi, da sem za to že malo »prevelik«. Bilo pa mi je zelo všeč, ko smo se prvi večer igrali Male sive celice. Z bratom Nejcem sva vedela vse odgovore. Učiteljica je to rešila tako, da naju je ločila od preostalih in sva ustanovila skupino **RONE** (začetni črki najinih imen: **RO**k, **NE**jc).
Rok Štular, 5. b

NAŠI SPOMINI

 Rada pojem, ker lahko s
petjem veliko poveš.
Lana Kariž Meško, 3. b

 V domu Burja mi je zelo
všeč, ker dobro kuhajo, v
sobah je zelo lepo in ker se
pogovarjamo dolgo v noč.
Lana Šeško, 6. a

 Ta pevski vikend je zelo
zanimiv. Imamo vse: zabavo,
učenje in delavnice. V sobah je
tudi zelo zanimivo. Ustvarjam
pa ne preveč rad.
Tjaž Črnčec, 6. a

 V delavnici sem potiskala
svojo majico. Narisala sem
kačjega pastirja. Rada pojem,
ker se pri tem zabavam in učim
in ... ker pač rada pojem.
Uma Jordan Ferbežar, 4. a

 Najbolj všeč mi je bilo, ko
smo šli na sprehod in ko smo
tiskali majice.
Gaja Bajžel, 3. a

 Meni so zelo všeč kamni.
Zabavno je bilo, ko je Špela
igrala na trobento.
Elizabeta Ivanc, 3. a

KAJ BOM, KO BOM VELIK

Ko bom velik, si želim postati znanstvenik. Delaš poizkuse. Želiš iznajti stvari, ki jih svet še ni videl. Želiš najti nove materiale, raziskuješ. To bi rad bil, ker je zdravo in ker rad delam stvari, ki me veselijo.

Kristjan Denčič, 6. b

Rad bi postal forenzik ali pa laborant. Gre za kemično delo in nekaj biološkega dela. Delaš z nevarnimi snovmi, uporabljaš kuhinjski pribor, proučuješ z UV-žarki in s pomočjo prstnih odtisov in drugih snovi lahko odkriješ storilca.

Peter Oreški, 8. a

Rad bi postal redar. To bi rad počel, ker poznam veliko ljudi, ki so redarji. Ta služba mi je zelo všeč.

Timon Jeršin, 8. a

Ko odrastem, bi rada nadaljevala pravno pot svojih staršev. Mogoče bi na začetku delala pri svoji mami, ki dela kot odvetnica, kasneje pa bi z veliko prakse šla na svoje. Zanima pa me tudi medicina.

Nina Čas, 8. a

Ko bom velik, bi rad bil profesionalni nogometaš. Vendar jaz bi bil vratar. To želim postati, ker je ta poklic zabaven in dober.

Marvin Muthoni, 8. b

Vedno sem si želela postati kaj dobrega. Delala bi tisto, v čemer uživam. Dobiti mi morala visoko plačo. Hotela sem biti veterinarica, a sem si premislila. Trenutno si želim postati odvetnica, saj rada pomagam drugim ljudem.

Sandra Čuk, 6. b

Ko bom velika, želim biti veterinarica ali vzgojiteljica.

Katja Šubelj, 4. b

Ko bom velika, bom učiteljica, modna stilistka ali manekenka.

Sara Islami, 4. b

Ko bom velik bom izdeloval ladje.

Ivan Mark Praprotnik, 4. b

Ko bom velika, bom forenzičarka.

Ana Škulj, 4. b

Ko bom velika, bom zdravnica.

Silvija Fischinger, 4. b

Ko bom velik, bom smučar.

Leon Lihtenvalner, 4. b

Ko bom velika, bom plezalka.

Živa Opresnik, 4. b

Ko bom velika, bom pomagala živalim.

Izabela Rac, 4. b

Ko bom velik, bom nogometaš.

Andrej Košak, 4. b

Ko bom velika, bom psihologinja, plesalka
street dance ali igralka.

Ela Romih, 4. b

Ko bom velika, si želim biti zdravnica,
slikarka ali skrbnica v živalskem vrtu.

Pia Rener, 4. b

Želim biti igralka, pevka, potapljačica ali
astronavtka. Zanima me veliko reči, zato bo
odločitev težka.

Zora Kortnik, 4. b

Ko bom velik, bom klubski nogometaš.

Tibor Anželj, 4. b

Ko bom velik, bom veterinar.

Benjamin Mureškič, 4. b

Ko bom velik, bom arheolog ali znanstvenik
za živali.

Miha Stopar, 4. b

Ko bom velik, bom znanstvenik.

Luka Milošević, 4. b

Ko bom velika, bom zdravnica.

Marta Lajevac, 4. b

Ko bom velika, bom vzgojiteljica, ker imam
rada majhne otroke.

Urša Marinko, 4. b

O svojem poklicu še nisem razmišljala, ker bi
rada še malo uživala v otroškem življenju.

Klara Velič, 4. b

Novinarka: Katja Šubelj, 4. b

IZPOD PERESA LEDINSKIH UČENCEV

SRCE MI JE PADLO V HLAČE

Pred dvema letoma sem se s starši odpravila v Kanado. Štirinajsti dan našega potovanja smo prispeli v nacionalni park Banff. Nastanili smo se v leseni hiši v prijetnem apartmajskem naselju.

Naslednji dan smo se zjutraj odpravili v gore. Na poti sem se zabavala, hkrati pa me je bilo strah, da bi srečali medveda. Ko smo prišli na vrh, je bilo tam čudovito jezero. Najprej smo se spočili in se slikali ob jezeru, potem pa smo se odpravili nazaj.

Kar naenkrat pa se je oči, ki je bil prvi, ustavil. Rekel nama je, naj počakava tukaj, on pa se je odpravil naprej. Ko se končno vrnil k nama, je povedal, da je videl medvedjo družino. Jaz sem mislila, da se spet heca, vendar je bilo res. Kar takoj se začnemo počasi premikati čim bolj stran od medvedov in začnemo glasno peti pesem: Kaj mi poje ptičica sinička. Bilo me je zelo strah, moji starši pa jih začnejo celo slikati. Čez nekaj časa jih vidimo, kako prečkajo jezero. Ko pridejo na drugo stran jezera, si oddahnemo ter se odpravimo nazaj. Med potjo me ni bilo več strah, da bi videli medveda, ampak sem bila celo vesela, da sem ga videla.

Naučila pa sem se, da medvedi niso nevarni, če pravilno ravnaš, ko jih srečaš.

Eva Brvar, 7. b

IMEL SEM KROMPIR

Ponedeljek. Še en ponedeljek. Navaden, dolgočasen in nikoli slabši. Kakor zmeraj se mi ni dalo v šolo, kaj šele, da bi se zbudil ob 6.00 za preduro. Vseeno je šola šola in ker moram hoditi v šolo, sem se tudi ta dan, le da malo prej, z avtobusom odpravil v šolo. Pouk je potekal kot ponavadi. Dan mi je le polepšala petka pri geografiji, saj sem imel ta dan datum za spraševanje. Kot ponavadi sem čakal na konec pouka.

Končno je odzvonil šolski zvonec in jaz sem se odpravil na kosilo. Kaj je bilo za kosilo, sem pozabil, saj je vse dosedanje reči iz mojega spomina zbrisal dogodek, ki se mi je do konca življenja vtisnil v spomin.

Odšel sem na avtobusno postajo. Stal sem izven hiške. Čakal sem, da pride avtobus in me odpelje domov. Potem sem ga zagledal. Peljal je proti avtobusni postaji in čakal samo name. Ko so se vrata avtobusa odprla, me je nekdo prijel za rokav in me potegnil za sabo. Mislil sem si: *Le kdo je to, zaradi kogar sem zdaj zamudil avtobus?* Obrnil sem se in videl, da me za rokav drži nek fant, že bolj moški, in me srdito gleda. Rekel je, naj dam vse iz žepov in torbe, kar imam dragocenega. Najprej sem debelo pogledal in nisem vedel, kaj se je pravzaprav zgodilo. Tista oseba me je še vedno gledala in me priganjala, češ da nima časa tri dni. Hotel sem zavpiti, a sem se spomnil, da je avtobus ravno odrinil s postaje, tako da na postaji ni bilo nikogar, ki bi mi lahko pomagal. Priznam. Bilo me je strah, saj bi lahko z vsako neprevidno potezo sprožil par pesti proti

sebi. A ostal sem miren, saj smo se s starši že pogovarjali, kaj narediti v takem primeru. Vedel sem, da moram osebi samo dati tisto, kar imam, in jo po možnosti ukaniti. Jaz sem pokazal denarnico. Notri sem imel 1 evro in dal tisti evro. Bil sem vesel, da v šolo nisem nesel več denarja, saj bi bil v tem primeru ob vse. Rekel mi je, naj pokažem tudi telefon. S pogumom sem iz torbe vzel telefon, saj sem vedel, da mi ga ne bo vzel, ker je star 6 let in definitivno najslabši telefon, kar si ga je mogoče predstavljati. In res. Ni mi ga vzel! Kakšen *žegen*, sem si rekel po domače in bil kar ponosen na svoj telefon. Tisti moški je odšel. Prišel pa je nov avtobus, na katerega sem se odpravil zelo previdno. Avtobusno postajo sem zapuščal z mešanimi občutki. Vedel sem, da sem ostal brez enega evra ter da bo ta pripetljaj še buril moje misli, vendar pa sem si nabral zvrhano mero novih in dragocenih izkušenj, ki mi bodo v življenju še kako koristile. In seveda sem vedel, da bi jo lahko brez krompirja odnesel tudi mnogo slabše.

Peter Podgoršek, 7. a

BILA SEM RAZOČARANA

Velikokrat sem bila že razočarana. Nad ljudmi, ocenami, dejanji. No, v tem spisu bom pisala o dnevu, ko sem bila močno razočarana nad oceno.

Zgodilo se je lansko leto. Ali pa predlansko leto. Še tega se ne spomnim, kdaj je bilo. Torej, kot vsako leto, tudi to leto ni bilo izjem. Govorim o testih za matematiko. O, groza. Za tistih 45 minut testa bi se raje živa zakopala, kot pa da se živčno presedam na stolu ter da nisem zbrana. Velikokrat se mi zgodi, da na test čisto pozabim. Misli mi preprosto uidejo in pogosto se dogaja, da veliko preveč premišlujem o tem, kaj bo danes za malico, ne pa o matematiki.

Bil je en teden pred testom in odločila sem se, da bo to leto vse drugače. Cele dneve sem se učila, računala – utaborila sem se v svoji sobi in si pripravila goro sendvičev, kot da se odpravljam na Triglav. Dan pred testom sem snov tako le ponovila in če sem popolno iskrena, se mi je že močno mešalo od matematike. Čeprav bi se lahko končalo dokaj tragično, npr. da bi se z glavo zabijala v steno in poskusila narediti stoji na trepalnicah. Mami je malo manjkalo, da bi me poslala v bolnico. Saj me ne čudi. Izpustimo podrobnosti. Bil je dan testa in bila sem že tako navdušena, da bi lahko kar v pižami s skirojem odhitela v šolo, kot kakšno strašilo. Na srečo smo imeli matematiko prvo uro. Zvonec je zazvonil, vsi smo se usedli v klopi ter se tresli (razen mene). Oh, kako sem bila ponosna sama nase. Prvič sem se tako veliko učila. Tudi prvič se je zgodilo, da sem dejansko na testu računala, ne da bi sanjarila o sendvičih. Ko sem test končala ter ga vrnila, sem imela precej mešane občutke ... Dobro, priznam, polovica testa je bila res težka, saj ni nihče rekel, da bo to v testu. Naslednji dan nam je učiteljica vrnila teste. Tisti dober občutek me je počasi mineval. Joj, spet so se mi prikazovali sendviči. Smešno. Veliko ljudi za sprostitev teče, bere, izvaja jogo ... Jaz pa sanjam o hrani. Učiteljica je test položila na mojo mizo. Zamizala sem. Pa vseeno. Verjetno ne bom do konca življenja sedela v matematični učilnici, mižala ter se bala

kosa papirja, ki naj bi dokazoval moje znanje. Zato sem se zamislila. Če bo več kot 3, lahko proslavim s hrano, če bo manj kot 4, se lahko potolažim s hrano. Oh, hrana, kaj bi jaz brez tebe! Odprla sem oči. No, ja. 3. Najraje bi pljunila v test in ga razžagala na mikro majhne delce in potem vrgla v smeti. Če pomislim, bi lahko bilo dosti huje. Vsaj 3 je bilo. In res, lahko sem bila razočarana.

Iza Hul, 8. a

IMELA SEM KROMPIR

Ko sem bila še majhna, sem bila kot vsak triletnik zelo radovedna, bila pa sem tudi trmasta. To sta pravzaprav dobri vrednoti, sta pa povzročili slab dogodek, zaradi katerega bi se lahko moje življenje obrnilo na glavo.

Starši so mi vedno veliko brali in me navduševali nad knjigami. Rada sem imela Zlatolasko, Sneguljčico in vse ostale princeske. Te knjige sem prebirala v obliki slikanic, razen zgodbe o Piki Nogavički. Pika Nogavička je bila knjiga za malo starejše bralce, kar debela in napisana z malimi tiskanimi črkami. Tudi to knjigo so mi prebirali starši, dokler se nisem odločila, da jo preberem sama. Brata sem prosila, da mi poda knjigo s police, vendar ni hotel prekiniti svoje igre z vlakcem, zato sem se ponjo odpravila po svoje. Stopila sem na radiator, z radiatorja pa na omaro. Stegnila sem roko, da bi s police vzela knjigo, a sem bila prenizka, zato sem stopila še malo višje. Kar naenkrat pa se je omara zatresla, jaz sem padla, omara pa po meni. Začela sem jokati, k meni je hitro pritekla varuška, kmalu pa je prišel še moj oči. Vsi so me tolažili z letali na nebu in z novimi bleščečimi zobnimi ščetkami, jaz pa sem samo jokala. Ko je prišla še mami, smo odšli na polikliniko. Od tu naprej se spomnim samo, da sem dobila opornico in da so mi dajali nekakšen mavec.

Ta dogodek je vsekakor zelo prestrašil moje starše, jaz pa se svoje sreče zavedam šele sedaj, ko vem, da se lahko premikam tako kot vsi ostali. Zdravniki so očitno res opravili vse po najboljših močeh, imela pa sem res veliko srečo. Iz tega dogodka sem se naučila, da se splača biti previden in ubogati starše, moj brat pa se je najbrž naučil, naj naslednjič raje izpolni želje svoje mlajše sestrice oziroma danes že sestre.

Ana Jana Špiletič, 7. a

ZGODILA SE MI JE KRIVICA

V naši šoli se z razredom vsako leto nekam odpravimo. V petem razredu smo se odpravili na Pohorje v šolo v naravi. Mojca, Nina, Živa in jaz (vsa imena sem si izmislila, da nam ne bi bilo nerodno) smo se zmenile, da bomo spale skupaj v sobi. Za pripravljanje stvari smo potrebovale en mesec. Morale smo se zmeniti, kaj bo katera prinesla s sabo in kako bomo spale. Ko smo se to zmenile, je kmalu za tem prišel odhod na Pohorje. Z Mojco sva se veselili, saj naj bi spali na bolj udobni in večji

postelji. A že na začetku vožnje smo se začele prepirati. Živa in Nina sta začeli težiti, da naj midve z Mojco spiva na slabši postelji. Ko se je naš prepir še bolj vnel in se ga je slišalo čez cel avtobus, je do nas prišla gospa učiteljica. Ker se nismo mogle zmeniti, je gospa učiteljica predlagala, da žrebamo. Midve z Mojco se s tem predlogom nisva strinjali, vendar sva ne koncu le pristali. Ko smo žrebali, sva morali z Mojco spati na slabši postelji in tako se nama je zgodila krivica.

Manca Škulj, 7. a

IMEL SEM KROMPIR

Dobro se spomnim tistega 5. decembra 2012, dne, ko sem imel prometno nesrečo. Tekel sem na pošto, saj sem moral oddati zelo pomembno pošiljko. Med potjo mi je neka gospa z avtom ustavila, da grem čez prehod za pešce. Stekel sem čez prehod, pogledal na drugo stran ceste, od koder je prihajal avto. V tistem trenutku je bilo okoli mene vse črno. Bil sem v nezavesti, a na srečo le za nekaj sekund. Bil sem v velikem šoku. Pogledal sem proti mladi voznici in dvignil palec. Tako sem ji sporočil, da je z mano vse v redu. A ni bilo. Imel sem hudo poškodbo kolena in rahlo napokano golenico.

Ko se danes spomnim na ta dogodek, si lahko le rečem, da sem imel krompir. Od takrat je minilo že skoraj pol leta, a še vedno čutim posledice.

Domen Pinter, 7. a

BUČA ZA NOČ ČAROVNIC

Nekega lepega jesenskega dne mi je pri zajtrku v glavo padla zamisel, da bi pripravil bučo za noč čarovnic. Ker se je ta praznik naglo bližal, so se strinjali še mama, oče in moj brat Val. Najprej smo šli z bratom in očetom na tržnico po bučo. Izbrati bučo za nas ni najlažje, saj se moramo vsi strinjati, katero bučo bomo kupili. Po dvanajsti uri smo prispeli domov z lepo oranžno bučo.

Sledil je načrt za izdelavo obraza. Seveda je imel vsak svoje želje. Mama je hotela duha, oče vampirja, Val pa zombija. Ker jaz edini nisem imel želje, so za obraz buče določili mene. Da nikogar iz družine ne bi užalil, sem uporabil vse njihove ideje. Narisal sem ji vampirjeve zobe, strašljive zombi oči in duhov nos.

Na vrsto je prišlo rezanje. Pri tem delu je moja mama raje odšla na kavico s svojo prijateljico. Oče je izrezal vse podrobnosti. Iz ostankov pa smo naredili bučni burek. Mmmmmm, je dišalo iz pečice.

Ko se je vrnila mama, smo imeli odlično večerjo. Buča je bila prvovrstna in noč čarovnic je bila še boljše kot lani.

Maj Požar, 5. b

PRIZADELO ME JE

Že od nekdanj ima moja mami zelo rada mačke in očitno sem tudi jaz to podedovala po njej. Nekega dne pa sem se spomnila, da si tudi jaz želim svojega mucka in to željo sem zaupala mami. A ona ni bila kaj preveč navdušena. Ko sem nekega dne prišla domov, me je v kuhinji že čakala mami, ki je imela v rokah majhno tigrasto kepico. Vsa srečna sem takoj stekla k mami in kepico prijela v roke. Mami me je vprašala, kako mu bo ime. Sama nisem imela pojma, zato je kar predlagala, da bi bil Tom. Strinjala sem se. Vsa vesela sem ga vsak dan božala, mu dajala hrano in na splošno skrbela zanj. Tako je minilo eno leto. Ker živimo v zelo prometnem mestu, se je zgodilo nekaj, za kar bi lahko rekli, da je neizogibno. Našega mucka je zbil avto. Ko sem tistega dne prišla domov, sem ob naši ograji zagledala krvavega Toma. Planila sem v jok in stekla v hišo. Tomova smrt me je zelo prizadela.

Tea Perme, 7. a

PRIZADELO ME JE

Imam veliko prijateljev. Moja najboljša prijateljica pa je Vida. Čeprav se kdaj sporečeva, druga drugi pomeniva ogromno. Nekoč – bilo je v šestem razredu pa sva se močno skregali. Vsega skupaj se ne spomnim najbolje, saj nerada pogrevam te stvari. Vseeno pa se spomnim nekaj trenutkov.

Bilo je na začetku šestega razreda, ko smo jaz, Ana, Julia in Vida še imele skupno omarico. Ponavadi ni bilo težav, a sva si enkrat z Vido skočili v lase. Ne spomnim se stvari, zaradi katere sva se sprli, a se spomnim, da je Julia držala z mano, Ana pa z Vido. Ravno tiste dni pa smo imeli naravoslovni dan, šli smo v etnografski muzej. Celo pot tja in nazaj se z Vido nisva pogledali. Ko smo prišli, sta se Ana in Vida postavili pred omarico, tako da sva midve z Julio morali čakati.

Potem je bil vikend. Moja jeza na Vido se je počasi polegla, a vseeno ne do konca. Spomnim se, da sem v ponedeljek manjkala v šoli, v torek pa me je Vida pričakovala polna veselja. Pobotali sva se.

Po eni strani sem bila zelo vesela, po drugi strani pa mi ni bilo čisto prav, da so to uredile brez mene. Vsekakor mi je zelo odleglo, ko sem ugotovila, da sva lahko spet prijateljici.

Tega dogodka se bom spominjala še dolgo. Sedaj sva z Vido najboljši prijateljici, si vse zaupava in se skoraj nikoli ne skregava.

Rebeka Dobravec, 7. a

PRIZADELO ME JE

Do sedaj mi ni umrl še noben ožji sorodnik. Razen ena prababica, preden sem se rodil, en pradedek in ena prababica, ko sem bil še zelo majhen ter še en pradedek, ko sem bil starejši. Slednja smrt pa me je prizadela najbolj.

Ko je še živel, obiskov pri njem nisem maral, saj o bili dolgočasni. Praznovali smo njegov 90. rojstni dan. Bila je res velika zabava, take kot so na Štajerskem koncu. Bili smo pri njem doma in res veliko počeli. Od takrat ga nisem več videl.

Umrl je v naslednjem letu, ki je sledilo. Čeprav prejšnje radosti do njega nisem čutil, pa me je njegova smrt prizadela bolj, kot sem si mislil.

Matic Zavadlal, 7. a

VEČERNI SPREHOD PO MESTU

Koraki veselo odmevajo v ritmu praznične glasbe, ko se po pločniku podam v center mesta.

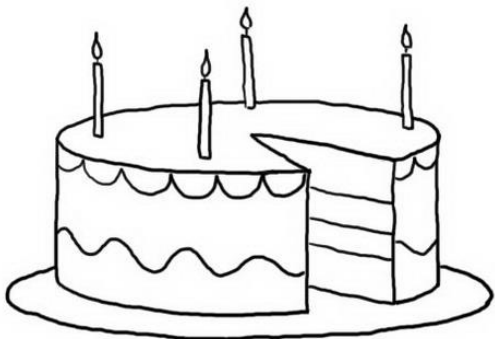
Povsod hodijo ljudje nasmejanih obrazov. Ravnokar so mi pomežiknile praznične lučke čarobno okrašenega mesta. Nad Ljubljano je razpeta megljena tančica. Sladkobni vonj slaščic in kuhanega vina zapolni moje čute. Stojnice so postavljene vzdolž reke. V kotu zagledam tiso najljubše, kostanje. Pobrskam za drobiž in odštejem tri evre za merico in vrnem nasmeh prodajalcu ob ognju. Zahvalim se mu in se lotim dišeče dobrote. Gledam po stojnicah in zagledam prijateljico Saro. Pomaham ji v pozdrav in jo povabim, naj se mi pridruži pri lupljenju slastnih kostanjev. Skupaj se odpraviva na raziskovalni potep po sejmu. Oči se kar ne morejo nagledati čudovitih izdelkov. Zaželim si in v mislih zaprosim Božička, da mi kaj tako lepega od tu pusti pod božičnim drevescem. Kupim kos turškega medu za brata Jošta, ki ga obožuje. Sara pa nama kupi in mi podari rdeče kandirano jabolko. Do ušes zalepljeni od sladkorja brskava po torbi za urbano in se z obljubo Ljubljani, da prideva spet, s trinajstko odpeljeva proti Bizoviku.

Lana Šeško, 6. a

PRAZNOVANJE MOJEGA 4. ROJSTNEGA DNE

Neke lepe sobote sem iz omare pod stopnicami v dnevno sobo, kjer je moj oči gledal televizijo, prinesla cel kup albumov s fotografijami, da bi jih po dolgem času z očijem spet prelistala. Odprla sva prvo stran pisanega albuma, kjer je bila slika cele naše družine na vrtu moje babi. Ta slika je bila posneta med praznovanjem mojega 4. rojstnega dne. To sem ugotovila po štirih

svečkah na torti. Nekaj časa sva si jo ogledovala, nato pa me je oči vprašal, če se še spomnim, kako smo ga praznovali. Seveda sem mu odgovorila, da ne in tako mi je začel pripovedovati.

Bila sem še zelo majhna, komaj štiri leta sem dopolnila, ko smo se jaz, mami in oči odpravili v Mursko Soboto k sorodnikom, da bi tam praznovali moj rojstni dan. Komaj sem čakala, da bomo prispeli, saj sem se zelo veselila. Najbolj seveda daril, ki jih bom dobila, in pristrčnega kužka Bilija, ki ga je imela moja babi. Celo pot sem starše spraševala, čez koliko časa bomo prišli

in vedno znova sta mi odgovorila: *Čez 10 minut*. In ko smo končno le prišli, sem takoj skočila babici v objem. Nato pa seveda še vsem ostalim. Dediju, stricu, teti, drugi babici in omici. Temu je sledilo obdarovanje. Daril je bilo polno in nisem vedela, katerega bi najprej odprla. Dobila sem veliko knjigic, punčko in nekaj plišastih igračk. Najbolj izmed vseh mi je bil všeč mehak kuža s povodcem, ki je imel 4 tipke. Če si pritisnil na prvo, ti je dal tačko, če na drugo pa je začel migati z repom. S pritiskom na tretjo tipko si mu ukazal, naj laja, če pa si pritisnil na četrto, je začel migati z glavo. Nekaj časa sem se ukvarjala z darili, kasneje pa smo vsi skupaj odšli na vrt in se posedli za veliko mizo. Odrasli so se, kot po navadi, začeli pogovarjati in smejati, meni pa je bilo dolgčas, zato sem se odločila, da bom plesala. Zvijala sem se in hopsala sem ter tja, dokler se nisem popolnoma utrudila. Sledila je najboljša limonada na svetu in kupi piškotov, ki jih je spekla babi Angela. Veliko sem jih pojedla, a ne preveč, saj sem vedela, da piškotom sledi še najboljša čokoladna torta s sladkornimi pikapolonicami, ki jo je spekla babi Marija. Ko sem pojedla piškote, sem se posvetila kužku Biliju, ki je že prej ves srečen tekal po vrtu. Božala sem ga, lovila sva se, dala sem mu skoraj vse pasje priboljške, ki jih je imela babi na zalogi, z njim sem šla tudi na kratek sprehod in ko sva se vrnila, naju je že čakala torta. Pojedla sem kar dva kosa, tako da sem potem komaj še dihala. Medtem ko sem jedla, pa je Bili ves čas sedel zraven mene in me tako pristrčno gledal, da se mi je zasmilil in sem mu odstopila polovico svoje sladkorne pikapolonice, ki jo je kljub veliki porciji pasjih priboljškov z veseljem pojedel. Po torti smo se šli spomin in še veliko drugih iger. Jaz sem jih večino zmagala, s tem pa sem postala še bolj vesela. Kasneje smo se še malo pogovarjali o vrtcu in plesnih vajah, med vsem tem sem seveda še vedno božala zadovoljnega Bilija. Praznovanje rojstnega dne se je končalo, ko je bila že tema. Takrat smo se vsi, kar malo žalostni, da se je dan že končal, poslovili in odšli domov.

Ko je moj oči končal z zanimivim pripovedovanjem, sem se vseeno spomnila torte in kužka s povodcem, ki dela vse mogoče, saj ga imam še sedaj na polici v sobi. Takrat sem si zaželela, da bi se tako praznovanje rojstnega dneva še kdaj ponovilo.

Zarja Mörec, 7. a

KAMEN SE MI JE ODVALIL OD SRCA

Z družino živim v Ljubljani, v naselju Bizovik. Bizovik je predel Ljubljane, ki je obdan s tremi gozdnatimi hribi: z Golovcem, Urhom in Orlami. Ljudje, ki živimo v bližini, se pogostokrat odpravimo na sprehod ali hitri pohod na enega izmed njih. Sama se največkrat odpravim s sestro Ano in/ali z mami. Tako je bilo tudi poleti pred tremi leti. Z mami sva se odpravili na Golovec, najprej do tako imenovanih »klopice« in od tu naprej do Ledinskega kamna. To pomeni uro hitre hoje v eno smer. Do »klopice« sva prišli hitro in tudi pot do Ledinskega kamna je minila hitro. Pri Ledinskem kamnu pa se nama je zgodilo nekaj strahotnega. Srečali sva gospo, ki je pogosto tekla po Golovcu in ker smo se pogosto srečali, smo včasih tudi kaj poklepetali. Ta dan pa nama je povedala novico, da morava biti z mami zelo previdni, ker so opazili medveda. Ne vem, če si kdo lahko predstavlja, kaj vse se mi je takrat začelo poditi po glavi. In midve eno uro od ceste. Z mami sva se spogledali in se odločili, da se v hitrem tempu odpraviva proti domu. Vedeli sva, da če bi srečali velikega kosmatinca, je za naju oziroma za človeka prehitro. Vso pot sva bili tiho in se na vsake toliko časa spogledali. Namesto v eni uri sva do ceste prišli v 45 minutah in takrat se mi je resnično odvalil kamen od srca. Od takrat naprej sva bolj pozorni na novice o nepovabljenih obiskovalcih v naših bližnjih hribih.

Manca Škulj, 7. a

PESMI

SREČA

Med temnimi oblaki,
nevihtnimi koraki,
je majhen bel
prostorček,
to sreče je lavorček.

V njem vilice živijo,
ki s krili poletijo
in pakete sreče
pakirajo v vreče.

Enkrat vsako leto
jih pošljejo na Zemljo.
Naravnost v pekarno –
zakrinkane v žemljo.

Pek jih tam prodaja,
babicam oddaja,
otroci jih pojejo
in srečno zdaj živijo.
Ajda Zala Obreza, 6. b

MOJ PRIJATELJ

**JAZ IMAM PRIJATELJA -
LA, LA, LA, LA, LA.
ČE IMAM PRIJATELJA,
SE Z NJIM IGRATI DA!**

**VEDNO SPREMLJA ME POVSOD –
LA, LA, LA, LA, LA.
KO SEM SAMA ŽALOSTNA,
MI POMAGATI ZNA.**

**SMEJEVA SE RADA –
HA, HA, HA, HA, HA.
IN ŠE HIIHIIHITAVA –
RES PRAVA PRIJATELJA SVA!
*Petja Hüf, 2. b***

SLOVO JE TEŽKO

**Težko najdem dobro v besedi adijo.
Težko je zapustiti ljubljene osebe.
Težko je iti brez besed.
Rad bil bi brez čustev,
ko do slovesa pride nocoj.
Oh, ko besede adijo ne bi bilo!
*Jan Sodja, 9. b***

BOJ PROTI KRALJU MATJAŽU

Kot že veste, je bil kralj Matjaž dober in bogat vladar, zato so mu drugi kralji zavidali. Nekega dne se je kralj Matija (moj vladar) odločil, da ga bo napadel, zato je tja najprej poslal vohuna. Ko sem čistil svoj oklep, sem skozi priprta vrata slišal navodila kralja Matije vohunu: "Ugotovi, kje je skrivni vhod v grad kralja Matjaža, kdaj gre spat in koliko stražarjev ga varuje." Ko sem končal s svojih oklepom, sem se odpravil v svoje sobane, ki so mi pripadale kot vojaškemu poveljniku. Skozi okno sem pogledal vzhajajočo luno in videl odhajati vohuna. Boja sem se že veselil, zato sem se hitro preoblekel in zlezal v posteljo.

Naslednje jutro me je že zbudilo kikirikanje petelinov naših okoliških kmetov in loputanje z vrati vračajočega se vohuna, ki je prinašal pomembne novice. Po obilnem zajtrku me je k sebi poklical kralj Matija, s katerim sva bila dobra prijatelja. Nagovoril me je: "Pripravi vojsko in pokliči še nekaj novih vojakov. Vzemite s seboj nekaj taborniških šotorov, katapultov, hrane in pijače. Seveda pa ne pozabite na orožje in strelivo." Pritrdil sem in se odpravil, vendar me je ustavil z besedami: "Opremite tudi konje za konjenico."

Ko sem prišel v vojašnico, sem zatrobil v vojaški rog. Vojaki so takoj vstali in se začeli pripravljati. Bili so presenečeni, da se odpravljamo tako zgodaj. Eni so se mirno pripravljali, drugi so vpili eden čez drugega, tretji pa so se spraševali, kam gremo tako zgodaj. Ker zaradi hrupa nisem slišal niti svojih misli, sem še enkrat zatrobil na rog, tokrat močneje. Fantje so se hitro umirili in se postavili v vrsto. Začel sem jim razlagati to, kar mi je naročil kralj: "Pripravite svojo opremo, orožje, strelivo, katapulte, hrano in pijačo. Ne pozabite na konjenico. Odpravljamo se v boj s kraljem Matjažem." Vsi so me prestrašeno pogledali. "Brez strahu, fantje. Skovali bomo dober načrt in se dobro opremili. Zdaj pa le hitro!"

Ko je na mestnem zvoniku ura odbila devet, smo se odpravili proti grajskim vratom. Kmetje so se že zbrali okoli poti, saj so zvedeli, da gremo v boj: "Dajmo, zmagajte! Pogumno!" Čez nekaj časa vpitja nismo več slišali, saj smo bili že precej daleč od gradu. Vsake toliko časa smo se ozrli proti gradu, potem pa tudi tega nismo več videli. Vojaki so se pogovarjali med seboj, jaz pa sem razmišljal o načrtu in boju proti kralju Matjažu. Prišli smo do velikega prelaza, ki je bil še zadnja ovira na poti do domovine kralja Matjaža. Počasi eden za drugim smo stopali po mostu, ki smo ga že pred časom zgradili čez prelaz sami. Ko smo prišli do jase, se je že bližala noč, zato smo tam postavili šotore in se utaborili. Skuhali smo si večerjo in se odpravili spat.

Zjutraj smo se zbudili zelo vznemirjeni. Zaradi močne megle smo komaj videli Matjažev grad. Bilo je tako zgodaj, da je kralj Matjaž najverjetneje še spal. Čisto tiho smo pripravili svoje orožje, katapulte in vpregli konje. Vsakemu poveljniku sem naročil: "Lokostrelci - naredite dve ekipi in vsaka ekipa naj obkoli grad z ene strani, poskrbite za stražarje. Vodja katapultov, pripravite katapulte, ognjeno opremo, vosek in bakle. Poveljnik konjenice, ko boste do konca opremili konje, odjahajte do zadnje strani gradu. Poveljnik suličarjev, mečevalcev in metalcev kopij, pojdite skozi meglo do gradu in poskusite tiho vdreti v glavna vrata. To je vse!"

Vsak se je odpravil v svojo smer, kot sem naročil, jaz pa sem se pridružil kralju Matiji in konjenici. Lokostrelci so medtem že ustrelili stražarje, tako da nas ni nihče opazil, ko smo vdirali v grad.

Vendar smo spregledali stražarje na zadnji strani gradu, saj jih tam nismo pričakovali. Ker pa so nas oni opazili, so kralja Matjaža že opozorili, da prihaja obisk. Matjaževa vojska se je hitro pripravila in v hipu zaščitila cel grad. Načrtovali smo, da se v notranjosti gradu združimo z ostalimi našimi vojaki in to nam je tudi uspelo. Začel se je hud boj. Na začetku nam je šlo precej dobro. Naša konjenica je podirala vojake kralja Matjaža in se hrabro borila s sulicami. Tudi mečevalci so spretno vihteli svoje meče in se borili za našo slavo. Tudi kralj Matjaž je imel dobrega in močnega poveljnika vojske. Hitro me je dohitel in porezal noge mojemu konju. Padel sem na tla in izza pasu potegnil meč. Hitro sem se dvignil in najina meča sta udarila skupaj. Tako močno sva udarjala, da sva z iskrami skoraj zakurila ogenj. Sovražnik mi je odbil meč in ostal mi je samo še ščit, zato je vame vrgel sulico, jaz pa sem se sklonil. Videl sem jo leteli nad mano, pristala je v mojem tovarišu. Poleg sebe sem na tleh zagledal sekiro. Poveljnik Matjaževe vojske se mi je zelo približal, zamahnil je že z mečem, da bi me zabodel, jaz pa sem hitro zagrabil sekiro in mu odrezal glavo.

Naši lokostrelci so nam pomagali z loki, puščice so švigale nad nami in zadevale našega nasprotnika. Boj se je hitro zaključeval, saj smo imeli več vojakov in veliko premoč. Pogledal sem proti kralju Matiji, tudi on se je hrabro boril. Takrat pa sem videl, da ga od zadaj napada Matjažev vojak, zato sem hitro stekel in upal, da bom pravočasno prišel in ga rešil. Pogledal sem svojega zvestega tovariša poveljnika konjenice in mu zaklical: "Hitro mi vrzi svojo sulico!" Ujel sem sulico in v skoku zabodel vojaka, prežečega na mojega kralja. Vojak je začel padati na kolena in ker ni imel več moči v rokah, je spustil sekiro, ki je začela padati na hrbet kralja Matije. Zaklical sem: "Neeeeeee!" in jo ujel z roko, vendar je bila tako ostra, da mi je odrezala mezinec in sredinec. Takrat se je kralj Matija obrnil in me hvaležno pogledal. V znak zahvale mi je podal svojo ovratno ruto, ki jo je ves čas nosil za srečo, da sem si lahko prevezal roko. Naročil mi je: "Pojdite za kraljem Matjažem! Zbežal je z obzidja. Vzemi tri konjenike in ga poiščite!" Ko smo se zapodili za njim, smo ga še videli, ko je sam na konju zavil za skalni rob. Skoraj celo popoldne smo mu sledili brez prestanka, potem pa smo pri veliki skali pod previsom zagledali samo konja, ki se je mirno pasel. Postavili smo šotor, ki smo ga imeli s seboj, in se utaborili. Drugo jutro smo temeljito preiskali okolico, vendar nismo našli nobenih sledi o kralju Matjažu. Ko smo se vrnil, smo kralju Matiji pripeljali samo konja kralja Matjaža. Pobrli smo vso bogastvo in se napolili proti domu. Ker pa je bil tudi kralj Matija dober kralj, je Matjažovo ljudstvo povabil s seboj in ga naselil na svojem ozemlju.

Matjažovo ljudstvo je sicer živelo srečno, vendar so močno pogrešali svojega kralja in verjeli, da se bo nekoč vrnil. In tako verjamejo še danes.

Aljaž Vidigaj, 7. b

BOJ PROTI KRALJU MATJAŽU

Bilo je pol desetih ko smo z vojščaki taborili ob Matjaževem gradu. Vse, kar se je slišalo, je bilo skovikanje sove in gorenje bakel.

Nekateri so se pogovarjali z našim poglavarjem Viliamom tretjim in sestavljali načrt, ki nas bo vodil v zmago. Bedel sem v šotoru in brusil svoj meč, pripravljaj oklep in šepetal tovarišu na uho: »Čuj! Takoj zjutraj odidemo in se spopademo z Matjaževimi vojščaki. Če bo treba, bomo pobili vse kmete ali pa jih zasužnjili, verniki in menihi pa bodo goreli na grmadah! Kaj meniš o tem?«

»Če vprašaš mene osebno, se mi ne zdi prav, ampak to je avstrijski zakon in midva sva avstrijska vojaka, zato se morava držati pravil, ki jih postavlja gospod Viliam!« mi odgovori tovariš in se uleže na krzno, narejeno iz kravje kože. Potem ko je tovariš zaspal, sem še bedel in opazoval stolpe gradu, ki sem jih imel pred nosom. V najvišjem stolpu je gorela sveča in se videla majhna senca gospoda s krono. »Boš že videl, Matjaž! Kmalu bom živel na tvoji bogati zemlji!«

Naslednje jutro me je zbudil hrušč vojakov, ki so se zbirali pred šotorom. Pogledal sem na tovarišev prostor, kjer je ležala uboga krava, nikjer pa ni bilo tovariša. Moral je že iti h gospodu Viliamu po ukaze in orožje, zato sem se oblekel v oklep in odhitel tudi sam tja. Tekel sem in gledal naokoli. V taboru je bilo kot na avdiciji za predstavo. Vojaki so tekali vsepovsod in glasno govorili, tako da še sebe nisi mogel slišati. Nekateri so že odhajali proti gradu, kjer so bila vrata še vedno zaprta. Ko sem vstopil v šotor, sem zaslišal glas: »Danes smo pa pozni, kajne Viktor! Čakam te že od zore, da bi prilezel v moj šotor. Moji ukazi so jasni in ti jih poznaš, kajne!« Bil je gospod Viliam, ki je sedel na udobnem stolu in gledal v tla. »Oprostite, gospod! Malce sem zaspal, oprostite!« sem mu odgovoril. Gospod me je pogledal in mi dal ukaze.

V vojski sem bil s tovarišem, zato smo se takoj odpravili. Hodili smo po ostrem kamenju, ki je ležalo ob vznožju Pece. Hodili smo tudi po listju in močvirjih, dokler nismo prispeli do gradu. Naše avstrijske zastave so se dvignile in pripravljeni smo bili na boj. Tam smo čakali kar dosti časa, dokler nismo zaslišali škripanje vrat in usuli so se Matjaževi vojaki. Nekje na sredini se je boril kralj Matjaž. Zrinil sem se mimo par vojakov in udaril v vojsko na poti proti Matjažu. Kar nekaj časa smo se borili in vojaki so se znašli na tleh z zarezo v rami ali na trebuhu. Nebo je postalo oblačno in počasi se je ulil dež. Pred mano se je pojavil ogromen možki in zavihtel meč proti meni, da sem se komaj umaknil in mu zarezal rano v hrbet. Počasi je kralj Matjaž spoznal, da imajo Avstrijci premoč in je odskočil s konja in si priboril pot iz boja. Videl sem ga, kako je tekel proti Peci in se dobesedno ugreznil v tla.

Skratka, Avstrijci smo zmagali proti Matjaževim možem in vstopili v grad, tam smo vse pokradli in zažgali. Nekateri so tam ostali, nekateri pa so se odločili, da bodo naprej spremljali Viliama tretjega in si poiskali lepši kraj za bivanje. Kar se tiče mojega tovariša, sva postala soseda in živela srečno do konca dni.

Maj Lipnik, 7. b

GENERAL MATJAŽ IN 2. SVETOVNA VOJNA

Piše se leto 1941. Začela se je druga svetovna vojna. Hitler si želi zavzeti države, da bi pripadale Nemčiji. General Matjaž, star 30 let, si dela skrbi. Težko se je bilo upirati nemški vojski. Ves zaskrbljen je izdal še zadnja povelja in pogledal na uro. "Fjuh," si je mislil, " kmalu me bo zamenjal general Tom in lahko bom šel spat." Takrat pa je za sabo zaslišal Tomov glas: "Pojdi spat, kolega, in ne delaj si skrbi." General Matjaž ga je z velikim veseljem ubogal in se odpravil na zaslužen počitek.

Naslednje jutro je šel general Matjaž v napad z amfibicijskim vozilom. Privozili so do reke. General Matjaž je ukazal, da izmerijo tok reke in izračunajo, ali gredo lahko čez. Vojaki so mu odgovorili: "General, ugotovili smo, da je tok premočan in da bomo morali čez reko z manjšim trajektom." Skovali so načrt. Načrt je bil, da gredo ponoči, ko bo tema, na skrivaj na trajekt in prečkajo reko, nato pa nadaljujejo pot. Ponoči, ko so si zaradi varnosti in da jih ne bi opazili, pomagali samo z dvema lučkama, je prvo vozilo varno pripeljalo na krov. Toda pri drugem vozilu, ki ga vozi general Matjaž, se nekaj zalomi. Z dvema kolesoma Matjaž zapelje na rampo in vozilo se prevrne v vodo! "Krščen Matiček! Zdaj pa moram ostati miren!" si je rekel. Voda je začela vdirati v vozilo! Toda general Matjaž ni kar tako! Samo hitro je odprl in se lepo mirno rešil. Vozilo je bilo na žalost izgubljeno. Ampak general Matjaž se je rešil! Nato, ko so našli nemško bazo, so jo napadli, zmagali in vzeli talce. Vsi zadovoljni so se vrnili v domovino in general Matjaž je šel spat.

Leto 1942

General Matjaž se je odzval na klic maršala, da se vkrca na letalo iz 1. svetovne vojne in da potopi skupaj še z dvema letaloma Bismarck. Ko ga je gledal, so na ladji že začeli streljati. Toda nobeden izstrelak ni zadel letala. Na ladji so mislili, da letala letijo 210 km/h, so pa letela 150 km/h in so izstrelki eksplodirali pred letali in Matjaž je spustil torpedo, ki je bilo na letalu, in zadel krmilnico in potopil Bismarck. Zadovoljni so se vrnili domov in proslavljali dolgo v noč.

Piše se leto 1944. Nekega jutra je general Matjaž izvedel, da bo moral z letalom napasti sovražnike. Usedel se je v Hawkem Typhoona IB in vzletel. Med potjo je opazil nemško letalo, ki je začelo streljati!! Matjaž se je izmikal izstrelkom, delal zavoje in vračal napad. A letalo ga je zadelo in levi motor je zagorel! Matjaž je predvidel, da bo strmoglavil in je hitro vzel padalo, odprl kabino in skočil iz nje. Tisti hip je letalo strmoglavilo navzdol in se raztreščilo sredi puščave. Ko je padal, je opazil nekaj, kar mu je pognalo strah v kosti. Videl je nemški tank. Ko je pristal zelo blizu tanka, je nemški vojak v nemščini zakričal: "Zgrabimo ga, fantje! Ni nemški vojak!" Matjaž je pomislil: "Preneumno, da sem orožje pustil na letalu." Nemški vojaki so ga, pa čeprav se je upiral po svojih najboljših močeh, zvezali in odvedli v glavno bazo, kjer se je skrival sam Hitler. Ko so ga vojaki pripeljali v bazo, je vprašal: "Kdo je to?" "Vohun je, gospod! Videli smo ga, ko je pristal s padalom na našem ozemlju, in ga ujeli. Ampak moram reči, da se je znal dobro upirati," je povedal vojak. "Prav, pustite naju sama," je rekel nacistični vodja. "No, pa sva sama," je rekel Hitler, ko so vojaki odšli "in zdaj mi boš lepo pridno povedal, kje imate glavno bazo," je še dodal. "In zakaj bi to naredil? Izdal lastno vojsko?" je vprašal Matjaž. "Ker te lepo vljudno prosim," je odvrnil nacistični vodja in mu s cigareto naredil odtis na rami ter dejal: "Vem, da si trmast in vem, da posreduješ pomembne podatke, zato ti predlagam, pridruži se nam in postal boš bogat mož." "Tudi v sanjah ne bi tega naredil!!" je zavpil Matjaž, kateremu se je med pogovorom nekako uspelo osvoboditi in se je vrgel na vodjo in mu nekajkrat primazal na usta tak udarec, da je vodja omedlel. Nato je stekel čez letališče, ukradel letalo in kljub izstrelkom, ki so leteli mimo njega, pobegnil. Ko se je otresel še zadnjih zasledovalcev, je odletel proti domovini. Ko je pristal na domačem letališču, so najprej vanj merile puške, ker so vojaki mislili, da je Nmec. Nato so ga vojaki spoznali in zavpili: "Pridite sem, general Matjaž je tu!" In začelo se je slavje. Matjaž je povedal maršalu koordinate nemške baze in rekel tehnikom, da po slavju pogledajo nemško letalo in pošljejo podatke o njem ter koordinate glavne baze Rusom. Ko so Rusi dobili podatke, so najprej naredili letala in od takrat slovijo po dobrih letalih ne samo zaradi podatkov, ki so jih dobili, ampak tudi zato, ker so dobri matematiki.

Nato so leta 1945 napadli glavno bazo in vodja je sprevidel, da so premagani, in je naredil samomor. Nemci so se predali, saj niso mogli nadaljevati brez vodje. Dan kasneje so vrgli atomski bombi na Hirošimo in Nagasaki in predali so se še Japonci, saj so si rekli: "Zdaj je pa dovolj. Bolje da se predamo, če ne nam bodo uničili državo."

Tako se je zaključila 2. svetovna vojna in zmagali so po zaslugi ene osebe: generala Matjaža.

General Matjaž je srečno živel do konca svojih dni kot junak in živi še danes, menda mirno spi pod Peco.

David Bernik Kljenak, 7. b

KRALJ MATJAŽ NA OBISKU PRI NAS

Prejšnji teden sem se z mamico in očijem odpravila na enodnevni izlet na Koroško. Tja smo se peljali z avtom, seveda. Najprej smo si šli pogledat rudnik svinca in cinka v Mežici, nato pa smo si pogledali še pokrajinski muzej v Slovenj Gradcu. Po obeh ogledih smo bili vsi lačni, zato smo šli v gostilno Vili v Slovenj Gradcu. Ko smo se dobro najedli, smo si seveda šli ogledat še znamenitega kralja Matjaža, da »vidimo, kolikokrat se je njegova brada že ovila okoli mize.«

Ko smo prišli tja, je bilo vse videti zelo zapuščeno. Potem pa, ko smo šli malo bolj v notranjost, smo se vsi zelo začudili, ko smo zagledali kralja Matjaža, ki nas je celo pozdravil. Nato smo se vsi smejali, saj smo mislili, da gre le za animacijo. Kar naenkrat pa reče kralj Matjaž: "Kaj pa je tako smešno?" Mi se še enkrat začnemo smejati, saj nismo mogli verjeti, da je to tako napredna animacija, da ti celo odgovarja nazaj. Zatem kralj reče: "Današnji ljudje pa niso več tako prijazni kot včasih." Kar naenkrat vsi obstanemo in se slučajno spomnimo, da bi pa to mogoče bil pravi kralj Matjaž. Potem pa se prva opogumim in ga vprašam: "Gospod, pa ste vi pravi kralj Matjaž?" Gospod mi odgovori: "Seveda sem, kaj drugega pa bi bil. "Nato pridem do njega in ga vprašam, če ga lahko narahlo pocukam za brado, da vidim, če je res pravi. On mi dovoli. Zatem ga malo pocukam za brado, brada ostane gor, potem ga še malo pocukam za brado, brada ostane gor. Nato obstanem in ga še enkrat vprašam, če je on ta pravi in on mi odgovori, da je. Zatem se iz šoka začnemo pogovarjati z njim in čisto pozabimo, zakaj smo prej obstali. Na koncu ga povabimo še na večerjo in on se strinja. Ko pridemo nazaj do avta, nas on vpraša: "Kaj pa je to?" Jaz mu odgovorim: "To je prevozno sredstvo, ki mu pravimo avto. "Najprej je trajalo nekaj časa, da se privadi, potem pa je že počasi dojel. Med potjo, ko smo se vozili, me je še vprašal, kaj je kakšna stvar, ki jo je videl skozi okno (npr. televizor, ki ga je videl v nekem baru ...).

Ko smo prišli k nam domov, se je začudil, kje živim, in me vprašal: "Ja, kje pa ti sploh živiš? Ali ne živiš v gradu na podeželju?" "Temu bivališču se reče večstanovanjska hiša ali pa enostavno blok in tudi v tem času ne živimo več v gradovih, razen kakšna kraljica ali kralj v drugih državah," sem mu odgovorila. "Aha, pa so v vseh državah kralji in kraljice?" Jaz sem mu dejala: "Ne, samo v dveh ali treh državah. Ponavadi so v državah predsedniki vlade in države, ne pa kralji in kraljice." Po tem pogovoru sva se usedla za mizo in čakala starše, da pripravijo večerjo. Kar nekaj časa sva sedela v molku, saj je bilo drug drugemu nerodno, ampak kar kmalu prekinem molk z vprašanjem: "Kako pa ste pristali v jami pod Peco?" Kralj Matjaž je začel govoriti: "Ko sem bil majhen, je moj oče bil zelo dober in bogat kralj, tako zelo sem ga občudoval, da sem mu hotel biti podoben, ampak umrl je zelo mlad, tako da sem zelo kmalu začel vladati in po njem sem podedoval vse njegovo imetje, saj je moja mama umrla že pred njim. Vsi so govorili, kako dober kralj sem, saj sem se tudi trudil biti in to tako, da sem dal vsakemu revežu malo kruha ali pa zlata. Potem pa so me čez čas napadli drugi kralji, ker sem bil zelo bogat in so mi zavidali. Ko me je eden njihovih vojakov skoraj prijel, se mi je odprla jama in sem lahko pobegnul vanjo, ostalo pa že veš po pripovedki." "Hvala, da ste mi zaupali svojo življenjsko zgodbo," sem se mu zahvalila.

Potem smo pojedli večerjo in ker je bilo pozno, je kralj Matjaž prespal pri nas, naslednje jutro pa ga je moj oči odpeljal nazaj na Koroško.

Eva Brvar, 7. b

KRALJ MATJAŽ

»Ufff, moja glava. Kot bi mi Turk tolkel po njej. In če ni to malo čudno, dam svoj meč ... O, počakaj malo, to pa ni čisto nič čudno. Počasi se spomnim, zakaj sem tu, na, pa sem ob meč ... Komu sem ga pa dal? Jooooj, kakšen star norec sem. Kaj se je pa pravzaprav resnično zgodilo? Nikogar ne morem vprašati o podrobnostih, zdaj vsi spijo ... Ježešna!!! Kaj pa je to? A, Hitra Podkev, saj sem vedel, da si ti. Se spomniš, zakaj sva tu? Jaa, resno? Neee, hecaš se, a ne? Ne? Čakaj, čakaj, ne povej mi, saj se spomnim ... Aha, poslušaj, takole je bilo, če bo pa narobe, me popravi, saj veš, da mi spomin peša ...»

Bil sem čisto miren v gradu in popolnoma pravično vladal, ko vidim, da se grajska mačka zvija. Nekam čudno zvija. Šesti čut jo je pikal, vedela je, da bo nekaj. »Aha,« sem si rekel, »spet bo nevihta.« Sem že hotel na sprehod, preden se ulije, pa mi pot prestreže nekam zelen vitez Kropar iz daljne Ljubljane in me takole ogovori: »Oj, Matjaž, pravični kralj ogrski, prišel sem jih posvarit, Turki napadajo, sedaj so že v hosti, v slabem tednu bodo pri njih. V beli Ljubljani je vse pomrlo. Cesarju so otroke vzeli, ženo ubili, njega trpinčili, a Lajenik ga je rešil. Čast in slava mu. A sedaj ga ni več.« Trdno sem obstal in se zazrl v njegovo razpraskano lice. Nato sva tiho. Tiho preždiva minuto, nato odjezdi.

Odgodrnjam k pisarju, naj pošlje nekoga v vas po vojsko hlapcev, nekdo pa naj obvesti prebivalce v gradu. Nato se odpravim še v klet in preverim zaloge hrane. Zloščim svoj meč in oklep in se odpravim k tebi, Hitra Podkev. Ti to novico sprejmeš, ne da bi mignila. Ob tebi sem pomislil: »USPELO NAM BO.« Potem preživim dva dni v silni napetosti. Nekateri so pobegnili, večina pa jih pravi, da imajo še čas in da ko sovrag pride, potlej pojdejo. Tako čakam tretji dan na obzidju in vidim, kako v silnem galopu prihaja k nam majhen debel poni, na sebi pa nosi mladega stražarja, ki se od strahu maje kot puding naše prejšnje kuharice.

Dobro vem, kaj to pomeni. Na straži je videl Turke. Prišli so prej, kot smo pričakovali. Njihovi konji imajo moči za tri naše. Au, Hitra, no, pa kaj ti je?... No, a lahko nadaljujem? Hvala. Torej, zavladal je popoln preplah, le malo hlapcev je šlo z mano na konje, ostali so padli, preden si lahko trenil. Po kakšni uri groznega, krvavega boja tako pride nekaj Turkov do mene in še dveh hlapcev. Borili smo se, a bili so močnejši. Tedaj si začela teči, tekla si ko nora, a oni za nama.

Hlapca sta se tudi majala za nama in že sem želel zavpiti, naj pazita in da bosta počivala potem, ko sem opazil, da tečeš naravnost proti Peci. Kobilica hoče sebe in mene umoriti častne smrti, da Turki ne bi obesili moje glave na zid. Pripravim se že, da bom umrl hitro, zmolim en očenaš, ko se Peca ODPRE, hitro zmolim še en očenaš, čisto tako za vsak slučaj ... In potem ... Tema. Sem že mrtev? Ko so se moje oči privadile na temo, pa sem opazil, da nisem sam. Ob meni je bilo še na sto drugih vojakov in njihovih konj. Zaprt sem bil pod Peco! A za to je bil kriv bog. Rekel je: »Dobrega kralja ne bom pustil umreti, raje ga rešim, in me je zaprl sem. A čez minuto ugotovi: »Kaj nam bo zaprt pod Peco, ne, ne, takole naredim: ko se njegova brada sedemkrat ovije okoli mize, bo prišel spet pomagat svoji domovini. A do takrat moram narediti nekaj, da se ne bo pozabilo, da spi pod Peco.« In tako je bog vrisal moj obraz v steno in se ga lahko še danes vidi.

Moja brada se še ni sedemkrat ovila okoli mize. Naaa, tole pripovedovanje me je naredilo zaspanega. Ko se naslednjič zbudim, bo mogoče moja brada že sedemkrat ovita okoli mize. Pa lahko noč!

Ajda Rudolf, 7. b

SREČANJE S KRALJEM MATJAŽEM

Bil sem še majhen, ko sem se zanimal za rudnike. Najverjetneje zato, ker v njih vozijo vlakci. Jaz pa sem nor na vlake. Takrat tudi še nisem vedel, kakšne nevarnosti pretijo delavcem v rudniku. Biti knap se mi je torej zdelo nadvse imenitno, zato sem tu pa tam prepričal starše, da me peljejo v kakšen rudnik. Ta dan je bil tudi eden izmed tistih, ko so mi ugodili. Z eno razliko. Namreč tistega dneva ne bom nikoli pozabil.

Odpravili smo se v rudnik pod Peco. Že ko smo se bližali, sem v gori zagledal obris glave. Takrat nisem vedel veliko o njeni zgodbi. Niti me ni zanimala, saj sem komaj čakal, da se odpravimo v globine podzemlja. Vožnja z vlakom je bila precej neudobna; ves čas nas je premetavalo in rukalo pa še temno kot v rogu. Kmalu prispemo do tunela z veliko vlage. Meglica je bila tako gosta, da bi si jo skoraj lahko pospravil v žep. Sicer sem razumel, da je to nemogoče, a v temi me tako ali tako nihče od sopotnikov ne bi videl. Tako spustim držalo in začnem kriliti po zraku. Takrat pa se ravnina proge spremeni v ovinek. Zazibljem se proti vratom in padem iz vagona.

Sama sreča, da je bil ta tunel tako širok, sicer bi me čakala gotova smrt. Vlak je šel prehitro in kmalu tudi šumov ni bilo več. V trdi temi me kmalu postane strah, ko se spomnim svetilke na glavi. Malo sem bil še omotičen, ko zagledam tire. Nikakršno presenečenje v rovu za vlak. Toda nisem vedel, da ne gledam pravih. Na žalost ali srečo jim sledim, rekoč sam sebi, da me pripeljejo do civilizacije. Hodim in hodim, ko ugotovim, da sem si ob padcu nabral nekaj ran. Zaradi mraza tega nisem prej začutil. Malo se razgledam, ko postane tunel spet ozek. V daljavi se sliši samo kapljanje vode, zrak postane še bolj hladen in zadušljiv. Začuden opazim, da postajajo tirnice vedno bolj umazane in zarjavele. Bile so v stanju, ki zadostuje vlaku, da iztiri.

Takrat pomislim, da sledim napačnim tirnicam. Toda bilo je prepozno. Za mano je bilo že preveč ovinkov, da bi se vrnil. Ob progah se pojavijo starinska orodja, iztirjeni vozički in nekaj kosti. Tolažil sem se s tem, da sem blizu predela, kjer prikazujejo, kako se je kopalo včasih. Mislim sem, da so ostali nekje blizu, zato zakličem na pomoč. Nič se ni zgodilo. Še enkrat zakličem glasneje in deset metrov za mano se zruši strop. Ves paničen stečem naprej. Toda tu je bilo konec vrtine. Tisti hip me spreletijo vse neizgovorljive misli. Ko se sprehodim nazaj do podrtega stropa, zagledam rampo za nalaganje materiala. Takrat se pojavi iskrica upanja za rešitev. Splezal sem do luknje in se povzpел po kupu kamenja, ki je tam ostal. Toda prišel sem do tako ozke luknje, da sem se komaj splazil mimo. Videti je bilo, da je bila namerno zadelana. Komaj se potegnem naprej, ko se kamenje vsuje in padem v veliko dvorano. Nek kamen je padel na naglavno svetilko in jo razbil. Znašel sem se v precej neljubi situaciji.

Torej tema, vlaga, dodobra sem si spraskal roke in brez zemljevida. Po hitrem razgledu vidim svečo na mizi in zraven nje stol. Na stolu pa nihče drug kakor kralj Matjaž. V soju sveče se je videla njegova krona, zaprte oči in dolga brada, ovita okoli mize. Za njim pa četa vojakov, ki so prav tako spali. Nihče se ni niti premaknil. Bilo je prav zastrašujoče gledati neme obraze, podobne lutkam. Nisem vedel, ali naj verjamem svojim očem ali ne. Sprehodil sem se naprej po dvorani in zagledal lino. Podobno tistim, skozi katere so v gradovih streljali. Skozi lino se mi odpre razgled na pobočje gore. Tam, kjer so zaman poskušali uloviti ogrskega kralja, je raslo drevje in grmičevje. Le redko kdo bi pomislil, da je pod Peco skrivališče, če bi nanj sploh kdo mislil. Toda moral sem se soočiti z dejstvom, da če mi uspe priti ven, mi tako ali tako nihče ne bi verjel, da sem videl odrešitelja naroda. Še enkrat sem pogledal kralja Matjaža. Nepremično si je podpiral glavo in spal dalje. Spraševal sem se, kaj se mora zgoditi, da se zbudi.

Tudi mene je začela loviti utrujenost. Legel sem na tla in zaprl oči. Še preden sem zaspal, je začel nekdo kričati. Sprva nisem razumel kaj, toda čez čas je postal glas vedno razločnejši. Dokler nisem razumel: »Zbudi se, zbudi se!« je govoril glas. Nato sem zagledal mamo, ki stoji ob moji postelji in pravi, da moram v šolo. In moja pustolovščina se je končala. Žal mi je samo, da sem pozabil prešteti, kolikokrat se mu je brada že ovila okrog mize. Roke pa so me res bolele, ker sem verjetno tako močno sanjal. In res, tistega dne ne bom nikoli pozabil.

Janž Zupin, 7. b

SREČANJE S KRALJEM MATJAŽEM

Nekega dne mi je mami rekla: »Kaja, v soboto gremo s tvojo sestrično Ano na Peco.«

»Kam?« sem jo vprašala. Mami je odgovorila: »Kaja, to je najvišja gora na Koroškem in zdi se mi, da je pravi čas, da gremo spet kam na izlet.«

»Komaj čakam,« sem ji odgovorila.

Tako smo se v soboto zgodaj zjutraj res odpravili na Peco. Pot smo začeli v kraju Rečice in do Pece smo imeli dobri dve uri hoje. Ko smo prišli na vrh, se nam je razprostrl zelo lep razgled. Na vrhu je bil tudi daljnogled, skozi katerega sem pogledala in videla Rečice. Nekaj pa se mi je zdelo čudno, mislila sem, da imam privide, zato raje nisem nič rekla. Ko pa je skozi daljnogled pogledala tudi Ana, se mi je zdelo, da je tudi ona videla to, kar sem videla jaz. Ko so se starši odmaknili, sem jo vprašala: »Si tudi ti videla tisto skalo?«

Ana me je pogledala: »Misliš tisto skalo, iz katere se svetlika.« »Ja,« sem ji odgovorila.

»Pa kaj je tisto?« me je vprašala. »Ne vem,« sem ji odgovorila. »Kaj ko bi si jo, ko prideva dol, bolje ogledali?« »Super ideja,« se je strinjala Ana. »Ampak če bodo starši izvedeli za to, bodo gotovo rekli, da si samo izmišljujeva,« je še dodala.

»Ja, to pa imaš prav,« sem ji pritrdila.

Nato pa sem se nečesa spomnila: »Kaj ko bi staršem rekli, da naj gredo še malo naokoli, midve pa bi ta čas lahko raziskali to čudno skalo.« »Ja, odlična ideja,« mi je odvmila Ana.

In res, ko smo prišli s Pece nazaj v Rečice, sva si izmislili, da bi si radi odpočili in se malo igrali na igralih, starši pa naj gredo še malo naokoli. Mami se na začetku ni takoj strinjala in je rekla: »Poglejta kako lep dan je, zakaj ne gresta zraven, se bosta že odpočili vmes.« A je oči hitro dodal, da nama malo počitka ne bo nič škodilo.

Ko sta mami in oči odšla, sva se res odpravili k tisti skali, a na njej ni bilo videti

nič posebnega. Pogledali sva jo še od strani, od zadaj, vsak delček, pa še vedno nič. Nato pa me je Ana potegnila za rokav in rekla: »Poglej, tukaj se skala ruši.«

Skušali sva odkrušiti delček skale in skala se je kar naenkrat začela premikati.

Pokazala so se nekakšna vrata.

Začuden sva se vsaka zase spraševali, ali naj vstopiva ali naj ostaneva tam, kjer sva. In šli sva v jamo, ki je bila osvetljena. Na koncu jame se je videla še ena soba, a nisva mogli razločiti, kaj je v njej. Šli sva naprej v drugo sobo, pa ni bilo nič.

Začuden sva gledali, ali je še kje kakšna pot naprej in zagledali še en rov. Ko sva prišli do konca, sva obstali pred vrati, ki so bila zaklenjena. Potrkali sva, pa ni bilo nič.

Ko pa sva poslušali bolj pozorno, sva zaslišali smrčanje! Še enkrat sva potrkali, a tokrat močneje in naenkrat se je zaslišalo, kako se nekdo premika in kar nekaj časa je minilo, preden nama je prišel odpret vrata. Ko sva videli obraz tega možaka, se je nama začelo svitati, kdo je to. Tako sem vprašala možaka: »Ali ste vi kralj Matjaž, nekdanji ogrski kralj?«

Odgovoril mi je: »Ja, seveda, kaj pa se je zgodilo z mano?« Zdi se mi, da ste spali,« je odgovorila Ana. S Pece sva videli, kako se svetlika skala.«

»Ali je potem pripovedka o vas resnična?« »Kakšna pripovedka?« jo je vprašal kralj Matjaž. »Da se vam je med bojem odprla ta skala in vas rešila pred smrtjo,« je odgovorila Ana. »Ja, to drži,« je rekel kralj Matjaž in nama povedal še nekaj stvari, o katerih nisva imeli pojma. Povedal nama je, kako so ga vitezi uročili, da bo spal toliko let, dokler se mu brada ne ovije sedemkrat okrog mize in da je pravi čudež, da sva prišli k njemu.

Poslovili sva se in vprašali, ali bo ostal kar v jami. Odgovoril nama je, da bo in da je bolje, če o tem srečanju nikomur ne govoriva. Ko sva prišli iz jame, se je res kar sama zaprla.

Staršem o tem srečanju nisva nikoli ničesar povedali, vse je ostalo skrito do danes, zato bodite tiho tudi vi in če boste šli kdaj na Peco, mogoče srečate kralja Matjaža tudi vi.

Kaja Miglič Pirkmaier, 7. b

BASEN

PES IN MAČKA

Pred davnimi časi je v gorskem višavju obstajala vas, v kateri so živeli psi in mačke v sožitju. To se govori v gorskih kočah, ko se premraženi planinci grejejo ob krušnih pečeh. Ni še dokazano, da bi ta vas res obstajala, a kroži neka pripoved o tem, kaj se je tam godilo.

V vasi je bilo običajno mrzlo jutro. Na eni polovici vasi so živeli psi. Vsak v svoji uti. Počasi eden za drugim so se zbudili in začeli hoditi po opravkih. Nekateri na zajtrk, drugi kdove kam v hribe in tretji na tržnico. Na že omenjeni drugi polovici pa so si dan ustvarjale mačke. Tudi one so si mirno ustvarjale jutro. To vas je delil visok in debel zid. Na splošno je znano, da se mačke in psi ne marajo. Oboji so namreč odkrili to vas in s kompromisom zgradili zid, da ne bi bilo nadaljnjih nevšečnosti. Toda izven vasi ni bilo več zidu ali druge vrste preprek. Takrat se niso zdele potrebne. Pravzaprav na srečo.

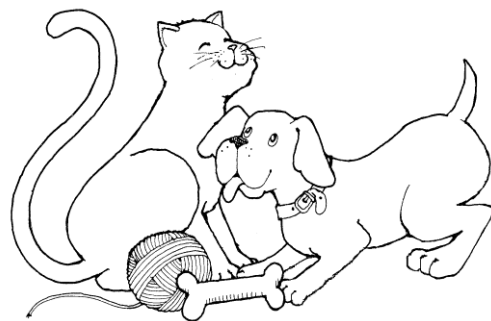
Nekega popoldneva se je pes vračal v vas, utrujen, premražen in zasnežen. Gorovja veljajo za nevarne vode, ampak izkušen pes je poti poznal bolje kot svojo uto. Po gorah je naredil več sto kilometrov in si mislil: Kaj se mi lahko zgodi? Na žalost pa je njegova utrujenost prinesla tudi nepazljivost. Ko je tako gazil po prelazih gor in dol, ni opazil razpoke, ki se je bohotila pred njim. Ker je zemljo teptal dlje kakor katera koli mačka v vasi, je bil že malo slaboviden. Nesreča tudi tokrat ni počivala in pes stopi v razpoko. »AAUU!« zatuli pes v gore. Prestrašen ugotovi, da ima zlomljeno taco. Da ne bi izpadel kot slabič pred ostalimi psi, takoj poskuša ohromljeno taco potegniti na plano. Prehuda je bila ugotovitev, da ne more povleči tace ven. Takrat pa pride mimo mlajši in spretnjši pes ter ga vpraša: »Pozdravljen, dedek, potrebuješ pomoč?« Starejšemu psu se zdi izpod časti, zato odvrne: »Seveda ne, dragi mladenič, le odpočiti se moram. Ti kar pojdi, do večera bom doma.« In mlajši pes je odšel. »Joj prejoj, le kako sem lahko odklonil pomoč! Zdaj lahko tukaj kar umrem!« si je mislil pes. Zatulil je v zrak in se sesedel.

Ampak ta njegov pozdrav je slišala mačka. V temi je dobro videla in takoj zagledala poškodovanega psa. Prišla je do njega: »Pozdravljen, sovaščan. Vidim, da se ti je nekaj hudega pripetilo! Daj, podaj mi taco, da ti pomagam!« Pes je videl, da nima izbire in s skupnimi močmi je bil pes rešen. Prijazna mačka ga povleče do njegove polovice vasi. Tam so ga zaskrbljeni svojci že čakali.

Bili so tako veseli, da zid podrejo in srečno živijo do konca svojih dni. Žal se to v nižjih predelih še ni zgodilo in se psi ter mačke ne marajo.

Prijatelja spoznaš v nesreči.

Janž Zupin, 7. b

IZ ŠOLSКИH KLOPI TAKO ALI DRUGAČE

ANGLEŠKI POLKULTURNI DAN: BRITANSKA HRANA

V ponedeljek prejšnji teden nam je gospa Vladka povedala, da bomo imeli v torek angleški polkulturni dan.

Prvi dve uri smo imeli po urniku. Potem nam je učiteljica za angleščino gospa Nives Syed Mihelič razdelila listke. Tisti, ki smo dobili rdeče, smo odšli v razred 5. a, tisti, ki so dobili zelenega, pa so ostali v našem razredu. Nato nam je učiteljica razdelila učne liste za tri ure. Prvo uro smo se pogovarjali o britanski tradicionalni hrani oziroma o jedeh in gledali recept za jabolčni drobljenec.

Četrto uro smo si ogledali še en recept za jabolčni drobljenec. Ogledali smo si tudi oddajo »Jamie Oliver 24kitchen«. Na oddaji smo videli kako se pripravi tradicionalni britanski zajtrk. Ko je bila jed končana, jo je Jamie dal na krožnike in skupaj s svojimi prijatelji

šel gledat nogometno tekmo. Po zvokih, ki so jih spuščali, sem mislil, da so pijani. Naredili smo še zadnji del učnega načrta in imeli malo podaljšan odmor (tega se ni nihče branil).

Peto uro pa nas je čakalo zelo prijetno presenečenje. Učiteljica nam je doma naredila jabolčni drobljenec, v šoli nam je pripravila tudi čaj z mlekom. Jaz sem se ga najprej branil, potem pa sem ga poskusil. Bil je božanski. In ker v

Britaniji vsi pijejo z dvignjenimi mezinčki, sem poskusil tudi »pametni« jaz. In seveda se je »gospodu pametnemu« spet zgodila nesreča. Polil sem se in do konca pouka nisem sedel na stolu, ampak na tleh, ker bi drugače zmočil stol. No toliko o perfektnem delu.

Dan je minil hitro. Čeprav sem moker sedel na tleh, mi je bilo zelo všeč.

Aljaž Ocvirk, 5. b

V 3. B

V 3. b je zelo lepo. Učiteljici Natalija Rožnik in Tina Žvab dovolita veliko stvari. Včasih gremo na igrišče ali pa v računalnico in igramo igre. Včasih pa imamo igralni dan.

Katja Pestelj, 3. b

NOVA UČITELJICA GOSPODINJSTVA, GOSPA KARIN STARC

V četrtek, 8. 11. 2012, smo dobili novo učiteljico gospodinjstva. Dobili smo jo, ker je naša prejšnja učiteljica zbolela in je bila odsotna že dva meseca. Zato nas je tisti čas gospodinjstvo poučevala naša razredničarka Vladka Mladenović. Nove učiteljice gospodinjstva sem se že zelo veselila, po drugi strani pa sem si želela, da bi se gospa Sonja Vidrih, naša prejšnja učiteljica, vrnila. In končno je napočil dolgo pričakovani dan: Četrtek! Ko sem prišla v šolo, smo imeli najprej dve uri naravoslovja. Prvo uro je k nam prišla študentka in eno uro smo imeli pouk z njo. Potem je sledila ura angleščine, nato pa slovenščine. In končno GOSPODINJSTVO!

S Titi sva tekli po stopnicah v tretje nadstropje, kjer smo imeli gospodinjstvo. Pogovarjali sva se, kakšno si predstavljava novo učiteljico. Titi si je predstavljala starejšo, s svetlimi lasmi, manjše postave, bolj okroglo in z očali. Jaz pa sem mislila, da je mlada, visoka in suha, s svetlimi lasmi, z očali in rjavimi očmi. A ko sva stopili v razred, sva videli, da je učiteljica srednjih let, da ima črne lase in rjave oči, je suha in visoka ter nima očal. Učiteljici je ime Kaja Starc, je zelo prijazna in takoj mi je postala všeč. Prva ura je bila zelo zanimiva. Gospa Kaja jo je vodila zelo dobro, tako da je bilo vse zanimivo. Na koncu ure sva se s Titi pogovarjali in ugotovili, da se nova učiteljica obema zdi simpatična. Mislim, da so novo učiteljico lepo sprejeli vsi v našem razredu. Ker mi je gospodinjstvo postalo tako zanimivo, že vsa navdušena komaj čakam na naslednjo uro.

Hana Julija Kališnik, 5. b

NAJBOLJ SMRDEČE PREVERJANJE ANGLEŠČINE

Imeli naj bi preverjanje angleščine, a je postalo najbolj smrdeče preverjanje angleščine. Začelo pa se je takole. Čakali smo pred učilnico št. 22. Ko je prišla učiteljica Nives Syed Mihelič in nam odprla vrata, smo vstopili in se posedli. Razdelila nam je preverjanje in nam pojasnila navodila. Ko je končala s pojasnili, smo pričeli z reševanjem preverjanja. Meni se preverjanje ni zdelo težko.

Kar naenkrat pa je nekaj zelo zasmrdelo. Pri sošolčevem stolu je bila majhna lužica, iz katere je smrdelo. Gospa Syed je odprla okna in vse nas je začelo zebsti, najbolj pa nas ob oknih.

Potem smo nekaj časa ugotavljali, kdo je to naredil, saj ni nihče ni želel priznati. Kasneje je bila ta skrivnost le razrešena.

Ker ure še ni bilo konec, smo nadaljevali z reševanjem preverjanja. In končno je zazvonil zvonec in ure je bilo konec. Preverjanje smo oddali ter odšli iz učilnice.

Ko smo bili v razredu z našo razredničarko gospo Vladko Mladenović, je vstopila ravnateljica, ki nas je okregala. Mi pa smo nadaljevali pogovor z gospo Vladko.

Jaz tega ne bi naredila, sploh pa ne med preverjanjem, saj nam preverjanje le koristi, a očitno tega mnenja niso vsi.

Zala Blatnik, 5. b

PRVI DAN POUKA Z GOSPO VLADKO MLADENOVIC

V petek, 2. septembra 2011, sem se napotil po stopnicah osnovne šole Ledina v razred, kjer naj bi se srečali z našo novo razredničarko, gospo Vladko Mladenović. Priznam, da me je bilo kar malo strah, saj sem slišal govorice, da je gospa Vladka najbolj stroga učiteljica na šoli.

Ko sem prispel v razred, sem takoj ugotovil, da vse strašljive govorice ne držijo. Že po prvi uri sem ugotovil, da je gospa Vladka prijazna učiteljica. Spoznavali smo se s šolskimi pravili in imeli na urniku samo matematiko. V peti šolski uri se nam je pridružila gospa Marija Nemanič, ki nam je pojasnila, kako bo potekalo organizirano podaljšano bivanje. Ravno, ko smo vse izvedeli, je zazvonil zvonec za konec pete šolske ure. Bil sem zelo vesel, saj nismo dobili nič domače naloge. Dan je bil zanimiv in kljub mojemu strahu prav nič grozen.

Gospa Vladka se mi zdi prav v redu učiteljica, vendar vem, da lahko postane zelo stroga, če si učenci preveč dovolimo.

Rok Štular, 5. b

MOJE MNENJE O IZMENJAVI UČENCEV OŠ LEDINA S FRANCOSKIMI UČENCI

Ko so Francozi prišli v Ljubljano, sem svojo Francozinjo Aurore takoj prepoznala in stekla k njej. Že takrat sem spoznala, da imajo Francozi navado se pozdravljati s poljubčki na lice. Potem sva se odpravili k meni domov in po malici na ogled Ljubljane. Nad našim mestom je bila zelo navdušena, prav tako nad vsemi ekskurzijami oziroma mesti, ki smo jih med časom izmenjave obiskali skupaj s šolo. Aurore so bile zelo všeč tudi nekatere slovenske jedi: goveja juha, blejska kremna rezina ... Ko je bil čas odhoda na Taboru, je bila zelo žalostna in je tudi jokala. Ko so se odpravili na avtobus in odpeljali, je meni in moji mami mahala, zraven pa je jokala. Tudi jaz sem bila žalostna zaradi njenega odhoda, saj sva se super razumeli in zabavali. Komaj že čakam, da se naslednje leto jaz odpravim k njej v Francijo, da spoznam to državo in pa da zopet vidim Aurore.

Ana Špiletič, 7. a

IZDELAVA MASK S STARŠI ZA ZMAJEV KARNEVAL 2013 v 3. b

Z učiteljicama, Natalijo in Tino, smo se odločili, da bomo sodelovali na Zmajevem karnevalu. Izdelava mask je bila precej zapletena. Najprej smo v razred povabili starše. Z njimi smo na velike balone lepili papir. Naredili smo prvo in drugo plast. Nato smo pri likovni vzgoji naredili še tretjo in četrto plast, nato pa še peto in šesto. Osnove za naše maske so bile končane. Pustili smo jih sušiti. Na naslednjo delavnico smo povabili gospoda Mitjo iz Lutkovnega gledališča Ljubljana in starše. Skupaj smo izrezali luknje za oči, naredili obroče iz pene in jih prilepili v krogle. S papirno kašo smo dodali kraterje, obroče ... Kasneje smo maske še živopisano pobarvali in polakirali. Dodali smo še vesolje iz starih črnih zaves, zvezde pa smo naredili iz stiroporastih krogel. Planeti so nam super uspeli. Ledinsko osončje pa je bilo zelo zanimivo.

Karneval po ljubljanskih ulicah je zelo lepo uspel.

Martin Konič, 3. b

MOJ RAZRED

Moj razred. Naj pojasnim. V tem razredu nisem ravno od prvega razreda, ampak od petega, ko sem prišla na to šolo. Takoj mi je bilo všeč. Sploh sošolci. Vsi so me toplo sprejeli, glede na to, da sem se že teden prej preden sem prišla na šolo močno sekirala, misleč, da jim ne bom všeč. A smo se takoj vsi razumeli. Na srečo. Pa naj vam opišem na kratko naš razred. Vsi se razumemo in redko pride do prepиров. Celoten razred sestavlja 22 učencev. Veliko jih je pametnih, nekaj zabavnih, nekaj tistih, ki se radi družijo ter radi pomagajo. Med pametne definitivno sodi Nejc. Je zelo dobra oseba in ogromno ve o kemiji, matematiki, fiziki in ostalih predmetih, ki meni sploh niso jasni. Tudi Peter je izredno pameten in vedno pripravljen na pouk. Takoj priskoči na pomoč, če ga prosiš. Jaro, Gal in Timon sodijo med tiste, "ta zabavne". Brez njih se verjetno sploh ne bi smejali med urami. Anže je ponos našega razreda. Je odličen plavalec in sošolec. Tudi Teo je super, čeprav redko govori, a je vseeno zelo prijazen. Tit je zelo v redu. Rad fotografira, kar je super. Da ne pozabim na punce. Nikolina je vedno nasmejana ter vesela, težko jo je kadar koli videti žalostno. Nina je zelo prijazna oseba. Je ena redkih oseb, ki me lahko preseneti vsak dan. Zala je naša pametna punca. Res je super. Vedno pomaga, veliko ve o vsem in prav tako je ona razlog, da sem delno začela razumevati kemijo. Hvala ti Zala! Imamo tudi dvojčici. Evo in Urško. Zelo sta prijazni, zabavni, veseli. Zanimivo je, da si sploh nista podobni. Prav tako ju redko kdaj vidim, da bi se prepirali. Kar je super, glede na to, da se jaz s svojo sestrico prepiram ves čas. Sara je izjemno nadarjena za pisanje spisov in podobnega. Pia prav tako blesti v šoli. Zdi se mi res super. Živa je vedno nasmejana. Vedno te zna nasmejati ali pa spraviti v boljšo voljo. Iris se mi tudi zdi super. Rada pomaga in se zabava. Jana je izredno v redu oseba. Vedno pomaga in mi dela družbo. Rada se šali in se "zafrkava", a jo imamo vsi radi. Agnesa in Launora sta letos novi v našem razredu, a se počasi vključujeta. Zdita se mi zelo prijazni in dobri osebi. Vseeno smo vsi na svoj način posebni, prav tako imam vse rada.

Če še nisem omenila, naj vam povem, da smo svetovni (pravzaprav šolski) rekorderji v številu opravičenih ur. V enem polletju smo jih namreč nabrali več kot 1000. Trenutno tekmuje s Tino Maze in poskušamo do konca šolskega leta osvojiti vsaj 2000 opravičenih ur, medtem ko ona zbira točke na smučarskih tekmovanjih. Tudi neopravičenih ur imamo ... kar veliko, a vseeno. Sicer pa mislim, da se vsi super razumemo in rada sem del tega razreda.

Iza Hul, 8. a

OBISK NA POP TV

Super je, če deževno petkovo popoldne preživiš na POP TV-ju. In jaz sem ga. Z gledališkim klubom smo se odpeljali na POP TV. Tam sem, če povem po pravici, že ob prihodu imela oči na pecljih. Pa še srečo smo imeli, saj je ravno ob našem prihodu intervju končeval slovenski raper Zlatko. Ko pa že govorim o sreči, tudi slikal se je z nami. Nekaj njegovih intervjujev sem že prebrala in sedaj sem se prepričala tudi v živo, da energijo kar seva, čeprav je z nami spregovoril le nekaj besed.

Nato smo se z gospo, ki je zaposlena na POP TV-ju, odpravili v studio 24ur. Tam smo si ogledali računalnike in naprave, s katerimi je mogoče »delati« oddajo 24ur. Videli smo tudi Darjo Zgonc, ki je prav v tistem trenutku snemala prispevek. Moram priznati, da se mi je cel studio zdel veliko večji, ko sem ga videla samo po televiziji, kot je v resnici. Naslednji postanek je bil studio, kjer snemajo oddajo Svet, ki jo oddajajo na Kanalu A. Če se mi je zdel prejšnji studio majhen, je bil ta še manjši. Zraven pa je zanimiva zelena soba, v kateri so pred časom snemali oddajo Vreme. Za to so povedali, da so si napovedovalci vremena zapičili bucike v steno, da so vedeli, kam morajo pokazati za Ljubljano, Maribor, Koper itd., saj tega niso imeli narisane na steni, temveč to prikažejo kot zemljevid le na televiziji. Nato smo odšli v studio, kjer snemajo volilna soočenja in soočenja za oddajo Gostilna išče šefa ter najverjetneje tudi ostale oddaje, ki zahtevajo publiko, saj ima omenjeni studio oder in del za gledalce. Ta je seveda večji. Nazadnje smo odšli nazaj pred izhod, kjer so nam podelili majhno pozornost: žogice z napisom Minuta do zmage.

Ta dan je bil zame nova, prijetna izkušnja, saj nikoli prej nisem bila na POP TV-ju. Zelo mi je bilo všeč, saj sem izvedela in videla veliko novega. Hvaležna sem za to izkušnjo, bilo je poučno in res si želim, da bi tak ali podoben »izlet« še kdaj ponovili.

Tara Stermšek, 9. a

POHOD NA GOLOVEC

Danes smo imeli športni dan – dan za zdravje. Z razredom smo se odpravili na Golovec. Na poti smo iskali znake, ki so nas vodili do različnih postaj. Na vsaki postaji smo opravili kakšno zanimivo nalogo.

Moja najljubša postaja je bila tam, kjer smo se lovili z rutkami. Učiteljica me je izbrala za lovca, ki mora pobrati sošolcem čim več rutk. Sošolci so morali pred mano bežati, rutke pa so imeli zatakne za pasom. V tej igri sem uspel dobiti 16 rutk. Ta igra mi je bila zelo všeč, ker rad tečem in se lovim.

Na Golovcu sem preživel lep dan. Tudi sošolci so zelo uživali v skupnem druženju. Za dobro voljo nas vseh pa je poskrbelo tudi sonce.

Tibor Anželj, 4. b

SMUČARSKA SKAKALNICA

Oči Miha mi velikokrat pripoveduje zgodbe iz mladosti. Na Logu pri Brezovici je šest prijateljev izvajalo smučarske skoke. V gozdu so naredili skakalnico, na kateri so skakali. Teh šest fantov je imelo najbolj nore ideje, kot npr. lovljenje polhov, plezanje čez ograjo k sosedi, različne igre z vžigalicami. Miha Merlak(moj oči),njegov brat Janez Merlak (moj stric),njun dober prijatelj Lorin Möscha, njegov brat Janez in soseda Marko Kos ter Blaž Potokar so se nekega zimskega dne odpravili na smučarske skoke. In tako so vpili: »Juuuhej! Huraaa!!! Kako je to zabavno!!!« In potem je bil spet na vrsti Lorin. Zajel je sapo in se pognal. Bil je najdaljši skok. Kar naenkrat pa so Lorinu noge počasi lezle narazen. Vsi so vpili: »Pazi, Looooriin, drevo!!!« Lorin jih je slišal, a bilo je prepozno. Nato so vsi zamižali. In BUUUM! Pogledali so in opazili, da se Lorin joka. Jokal je in jokal. Moj oči Miha je takoj stekel k njegovi mami in ji vse povedal. Hitro se je usedla v avto in zapeljala po potki v gozd. Fantje so medtem Lorina položili na hlod in ga nesli do potke. Mihova mama je Lorina takoj peljala do bolnišnice. Kmalu so tja prišli tudi Lorinovi starši in vse skupaj rešili.

Lorin si je zlomil nogo in 10-letni dečki so se iz tega veliko naučili. Za nauk zgodbe pa povprašajte kar gospoda Lorina.

Karin Merlak, 7. a

ALI VESTE ...

Ali ste vedeli, da ima Bela hiša 6 podzemnih nadstropij?

Ali ste vedeli, da ima Bela hiša pod Washingtonom poseben Metro sistem?

Ali veste, de se je dalo Belo hišo 15. marca 2013 obiskati?

Ali veste, da ima Bela hiša Wab came?

Ali veste, da ima Bela hiša čebelarja?

Ali veste, da je z administracijo Obame Bela hiša postala bolj odprta?

Peter Kenda, 6. b

INTERVJUJI

MEDGENERACIJSKO POVEZOVANJE

Učenci 8. b in 2. b so med seboj prijatelji. Skupaj so preživel tudi ure oddelčne skupnosti in naredili kratke intervjuje.

INTERVJU Z UČENCEM ROKOM S. LEVSTKOM

Kako preživljaš prosti čas?

Igram na računalniku, gledam televizijo in se igram v svoji sobi. Ob petkih grem na trening sabljanja.

Ali si že kaj potoval po drugih državah?

S teto in z mami sem bil na Hrvaškem.

Kje si praznoval novo leto?

Pri babici.

Ali rad poješ? Kaj?

Rad pojem pesem: *Ptička se je usedla gor na drobno vejico.*

Z Rokom se je pogovarjal Tilen Zupanc, 8. b.

Kaj delaš med počitnicami?

Pogosto grem v Atlantis ali pa na rojstni dan k prijateljem.

Ali se greš sankat v zimskih časih?

Ne grem se pogosto, vendar včasih le grem.

Ali se učiš veliko?

Učim se veliko in včeraj, 29. 1. 2013, sem delal knjigo o strpnosti in miru.

Ali imaš kakšno domačo žival?

Imam enega kužka pri babici ter pri mami.

INTERVJU Z ANO MAROŠA

Kaj delaš v prostem času?

Igram se s kockami, včasih pa rada gledam tudi televizijo. Z dedkom se največkrat igrava družabne igre, z babico pa riševa in slikava ali pa se ukvarjava z domačo živaljo.

Kaj najraje delaš pri sorodnikih?

Obiščem svojo domačo žival – mačka in se igram družabne igre. Rada tudi rišem.

Kateri dogodek ti je najbolj ostal v spominu?

Potovanje v London in obisk znamenitosti London Eye.

In tvoja najlepša destinacija na morju?

V spomin se mi je najbolj vtisnil obisk Savudrije.

Katero potovanje ti je bilo najbolj všeč?

Najbolj sem si zapomnila potovanje v Pariz.

In kaj najraje delaš v prostem času?

Najraje se učim.

Kaj ste počeli v Parizu?

Nastanili smo se v lepem hotelu in si v enem tednu ogledali celotno mesto.

Kaj pa te je v Londonu še navdušilo?

V Londonu mi je bilo zelo všeč, ko smo obiskali živalski vrt.

Z Ano se je pogovarjal Jan Gobec, 8. b.

POMEMBNO JE, DA DELAŠ TISTO, KAR IMAŠ RAD

ANŽE FERŠ ERŽEN – IZJEMEN PLAVALLEC S 84 MEDALJAMI

V mariborskem bazenu Pristan je v času od 8. do 10. 2. 2013 potekalo zimsko državno prvenstvo v plavanju za dečke (rojeni 1999 in 2000) in deklice (rojene 2001 in 2002). Nastopilo je 520 plavalcev iz 21 slovenskih klubov. Tekmovanje je potekalo tri dni z dopoldanskimi predtekmovanji in s popoldanskimi finali 16 najboljših. Tekmovanje pomeni zaključek zimskega dela sezone oz. sezone v 25 metrskih

bazenih. Na tem tekmovanju se je **Anže Ferš Eržen**, učenec 8. a razreda, izvrstno izkazal. Že prvi dan tekmovanja je osvojil dve drugi mesti, in sicer na 200 prsno in 200 mešano. Naslednji dan si je na 100 delfin priplaval tretje mesto, na 400 mešano pa drugo mesto. Najboljši med vsemi je bil zadnji dan tekmovanja, ko je na 100 prsno osvojil zlato odličje, ki ga je dopolnil še s 3. mestom – 200 delfin.

V vseh nastopih je Anže zelo izboljšal svoje osebne rekorde. S svojimi nastopi je bil zadovoljen, čeprav mu je za še boljše rezultate zmanjkalo tudi malo športne sreče.

Kako bi se nam na kratko predstavil?

Sem Anže, star sem 14 let, hodim v 8. a razred.

Koliko časa že treniraš plavanje?

Začel sem v drugem razredu, to je približno 6 let.

Koliko medalj si že osvojil in katero si osvojil nazadnje?

Na vseh tekmovanjih sem do zdaj osvojil 84 medalj. Zadnjo sem dobil na zimskem državnem prvenstvu in sicer za zmago v štafeti 4 x 100 metrov mešano. Plaval sem delfin.

Katera medalja ti največ pomeni?

Največ mi pomeni letošnja zmaga na 100 prsno.

Kolikokrat na teden treniraš ter po koliko časa?

Treniram vsak dan po približno dve uri (1,5 ure vode in 30 minut telovadba), ob sredah in petkih pa imam še dodatno uro telovadbe.

V kateri plavalni disciplini si najboljši in v kateri najslabši?

Najbolje mi gre 100 prsno, 200 prsno in 100 delfin. Najslabše plavam prosto (kravel) in hrbtno.

Kaj te je navdihnilo za ta šport?

Za ta šport sem se navdušil v poletni plavalni šoli po končanem prvem razredu. Tako sem ostal tudi v zimski plavalni šoli.

Koliko prostega časa ti ostane in kako ga porabiš?

V svoj prosti čas štejem tudi čas, ki ga preživim s prijatelji na bazenu. Ostalega prostega časa pa mi ostane malo, recimo eno uro na dan.

Ali si uspešen v šoli?

V šoli mi gre zaenkrat zelo dobro.

Ali imaš status športnika? Ti pomaga?

Imam status. Zelo mi pomaga, ker si lahko izberem datum za spraševanje. Se zgodi, da imamo vsak vikend tekmo in takrat se je zelo težko učiti. Pisnih testov ne spreminjam.

Kako usklajuješ šolo in treninge?

Zaenkrat mi dobro uspeva, včasih pa si zaželim kakšen dodaten dan, ki bi bil prost.

Te starši podpirajo pri plavanju?

Starši me podpirajo. Zelo mi pomagajo pri šoli in plavanju.

Ali te prijatelji podpirajo na tekmah?

V klubu se dobro razumemo in se podpiramo v dobrem in slabem.

Kaj delaš v prostem času? Kako preživljaš počitnice?

V prostem času po navadi počivam. Počitnice so velikokrat namenjene treningom in pripravam na tekmovanje. V času »pravih počitnic« – meseca avgusta pa se zabavam po svoje.

Kdo je tvoj vzornik?

Nimam posebnega junaka, vendar je Michael Phelps vzornik in junak vseh plavalcev.

Kaj bi sporočil Ledincem?

Ni pomembno, če ti ne uspe. Pomembno je, da delaš tisto, kar imaš rad.

Vprašanja je pripravila Iza Hul, 8. a.

SLOVENCİ STE SVETOV LJANI – Intervju s člani družine Kapeluck

*V letošnjem letu so se štirje otroci iz družine Kapeluck vpisali na OŠ Ledina. V Slovenijo je družina prišla septembra 2012. Pred njihovo vrnitvijo v ZDA smo tri člane družine, **Cravensa, Branwella in Elizo**, povprašali o njihovih izkušnjah v Sloveniji in na OŠ Ledina. Kratak intervju z njimi so opravili Nika Breclj, Peter Kenda in Hana Kovač in iz 6. b razreda.*

Hana: Koliko časa ste že v Sloveniji?

Cravens: Od 7. septembra.

Peter: Kakšna se vam zdi Slovenija?

Eliza: Je majhna dežela, vendar ste Slovenci svetovljani.

Branwell: Se strinjam.

Hana: Katere znamenitosti ste si že ogledali?

Eliza: Škocjanske jame in Postojnsko jamo.

Cravens: Različna mesta in predvsem veliko gradov.

Peter: Ste obiskali tudi kakšno jezero?

Branwell: Bili smo na Bledu.

Peter: Kakšna je Slovenija v primerjavi z Južno Karolino?

Branwell: Pri nas je bolj vroče in precej bolj vlažno.

Eliza: Južna Karolina ima tudi več ljudi, 4 ali 5 milijonov.

Cravens: Pri nas ni veliko hribov, so bolj nižinski predeli. Živimo v Charlestonu, ob morju.

Branwell: ... in surfamo.

Učiteljica: Ste obiskali tudi druge kraje izven Slovenije, odkar ste tukaj?

Cravens: Obiskali smo Francijo, Italijo, Madžarsko in Poljsko. Čez približno tri tedne pa nameravamo obiskati še Dublin in London.

Nika: Radi bi vas povprašali še o OŠ Ledina. Kakšne so razlike med vašo in tukajšnjo šolo?

Branwell: Na naši šoli nam ni potrebno nositi copat. (smeh)

Cranwell: Vsak mora imeti tekom dneva kosilo. Lahko si ga prinese od doma ali pa si ga kupi v šolski kuhinji.

Eliza: Ker je Charleston večje mesto v primerjavi z Ljubljano in je bolj prostran, ne hodimo v šolo peš, ampak z avtom.

Peter: Ali obstaja šolski avtobus?

Cravens: Obstaja, vendar ga ne uporabljamo.

Hana: Ali imate dneve dejavnosti, npr. športne dneve?

Eliza: Imamo.

Cravens: Takrat imamo organizirane različne športne igre, npr. igre z vodnimi baloni.

Eliza: Imamo tudi npr. *pie (pi) day*, ki je posvečen različnim matematičnim aktivnostim, povezanim s številom pi, ob tem pa veselo grizljamo okusne pite.

Cravens: Potem imamo še različne 'znanstvene sejme'.

Peter: Kaj pa vam je všeč na naši šoli?

Cravens: Tukaj hodite na večdnevne tabore.

Branwell: Pri nas učenci hodijo samo na dnevne izlete. Meni je bila zelo všeč šola v naravi na Kopah. Učil sem se bordanja, nikjer ni bilo staršev, sneg mi sicer ni bil najbolj všeč, ampak večerna zabava je bila pa super.

Cravens: Tudi jaz se veselim tabora.

Eliza: Meni je všeč, da prej končate s poukom.

Učiteljica: Verjetno začnete kasneje in imate daljše odmore.

Eliza: Ne, šolo imamo ponavadi do 3. 30, vendar ne z daljšimi odmori.

Nika: Kaj, po vašem mnenju, bi lahko izboljšali na naši šoli?

Branwell: Učitelji so preveč glasni v razredu, podobno tudi učenci. Pri nas nismo tako glasni. Če imate cel dan čistilke, zakaj nosite copate? Pri nas jih ne nosimo.

Cravens: Razen nekaterih šol ...

Peter: Kakšno je vaše mnenje o odnosu učitelj – učenec na naši šoli?

Branwell: Učitelji so precej bolj strogi v ZDA.

Eliza: Če bi npr. kdo od učencev povedal neprimerno šalo, se učitelj v ZDA ne bi smejal. Učenec bi za kazen dobil 'tihu kosilo' ali prepoved igranja na igrišču z ostalimi.

Učiteljica: Kaj je 'tihu kosilo'?

Branwell: Učenec je ločen od drugih v času kosila.

Cravens: Lahko se ga tudi zadrži po pouku.

Učiteljica: Torej menite, da je sistem kaznovanja v ZDA strožji?

Vsi: DA!

Peter: Katere popoldanske dejavnosti nudi vaša šola?

Cravens: Predvsem šport: košarko, nogomet.

Branwell: V mestu obstaja športni center, kjer se lahko ukvarjaš s športom. Šola sama ne organizira posebnih aktivnosti. Če se želiš npr. športno udeleževati, greš v športni center po šoli.

Učiteljica: Kako pa potekajo vaše učne ure?

Branwell: Niso časovno planirane. Imamo npr. matematiko, kosilo, nato drugo polovico matematike.

Eliza: V nižjih razredih je samo ena učiteljica, zato je pouk bolj fleksibilen. Pomembno je samo, da se obdela določena snov.

Nika: Pa še nekaj besed o vašem prostem času. Kaj radi počnete?

Branwell: Najraje grem k prijateljem domov.

Eliza: Tudi jaz najraje preživljam čas s prijatelji, vendar zunaj.

Cravens: Jaz pa rad igram računalniške igrice in se igram z našima dvema psičkoma.

Peter: Hvala za vaš čas in lepe počitnice vam želimo!

Na podlagi zvočnega posnetka je zapisal Peter Kenda, 6. a.

Prevedla je Tanja Trpin Mandelj, učiteljica angleščine.

GOSPA BILJANA ČULIBRK, NOVA UČITELJICA ŠPORTNE VZGOJE

Leta minevajo in tako se je upokojila dolgoletna učiteljica športne vzgoje gospa Žana Ude. Njeno mesto je nasledila gospa Biljana Čulibrk. Gospa Biljana je športnica v pravem pomenu besede, saj je vrsto let profesionalno igrala roket.

Zakaj ste se odločili, da boste postali učiteljica športne vzgoje na osnovni šoli?

Za to sem se odločila, ker me ta poklic veseli in ker rada delam z otroki.

Kaj ste si želeli postati, ko ste bili majhni?

Glede na to, da sem že od malih nog vpeta v šport, sem vsekakor v njem želela ostati. Drugih želja nisem imela, pomembna je bila samo žoga.

Kako je potekalo Vaše izobraževanje? Kateri je bil Vaš najljubši predmet, katerega pa niste marali?

Po končani osnovni šoli in gimnaziji sem se vpisala na Fakulteto za šport in jo zaključila leta 2008. Najljubši predmet je bil vsekakor športna vzgoja, tistih, ki jih pa nisem marala, pa je bilo kar precej ☺.

Kateri je Vaš najljubši spomin iz osnovnošolskih klopi?

Spominov je ogromno, v osnovni šoli sem zelo uživala. Najlepši spomini so vsekakor vezani na odmore in pa na šolska športna tekmovanja.

Ali vam je bila vseč športna vzgoja, ko ste bili majhni?

Šport me spremlja že od malih nog, tako da ja.

Izvedeli smo, da ste igrali roket. Kako je potekala Vaša športna kariera? Kdo Vas je za roket sploh navdušil?

Z roketom sem se pričela ukvarjati že v drugem razredu osnovne šole. Začela sem v domačem kraju Celju, potem nadaljevala v Žalcu in zadnjih šest let igrala v Ljubljani. Navdušil me je trener, ki je roket predstavljal na naši šoli.

Pri katerih klubih ste igrali in kateri so bili vaši najodmevnejši rezultati?

Kot sem že zgoraj omenila, igrala sem v RK Celje, RK Žalec, RK Krim in RK Olimpija. Med najodmevnejše rezultate si štejem večkratne naslove državnih prvakinj in nastop na sredozemskih igrah s člansko reprezentanco.

Kateri šport si najraje ogledate v živo in katerega prenosa nikoli ne spustite po TV?

Težko bi se odločila samo za en šport, spremljam jih veliko. Sigurno pa ne zamudim pomembnih slovenskih klubskih in reprezentančnih rokometnih nastopov.

Kdo je Vaš športni vzornik?

Glede na to, da nisem več profesionalna športnica, vzornika nimam. Je pa ogromno športnikov, od katerih sem se veliko naučila.

Zakaj ste prenehali igrati rokomet?

Z igranjem sem prenehala, saj je bilo preprosto dovolj. Začele so se odpirati druge poti.

Kakšni se vam zdimo učenci osnovne šole Ledina?

Učenci ste super.

Kateri šport najraje poučujete?

Vsekakor so to športi z žogo.

Kako se počutite na naši šoli?

Glede na to, da sem na šoli zelo kratek čas, lahko rečem, da so prvi vtisi zelo dobri.

Kaj najraje počnete v prostem času?

Prosti čas najraje preživljam v družbi svojih najbližjih in v družbi dobrih prijateljev, seveda pa brez športa ne gre.

Vprašanja je pripravila Karin Merlak, 7. a.

INTERVJU Z GOSPO NATALIJO LAMPIČ

Gospa Natalija Lampič je učiteljica zgodovine in nemščine. Prav vsako zgodovinsko dejstvo zna predstaviti na način, da v nas učencih zbudi veliko zanimanje za raziskovanje. Odločila sem se, da z njo napravim intervju.

Ste od nekdaj želeli postati učiteljica zgodovine?

Zgodovino in nemščino sem si želela poučevati že od nekdaj. Kot tretješolka sem začela slediti svoji želji, ki se je očitno rodila pod srečno zvezdo.

Kje ste se šolali in preživljali otroštvo?

Prvi razred sem obiskovala v Šentvidu. Zaradi selitve na Črnuče, pa so se mi odprla vrata črnuške osnovne šole, ki je v tistem času ponujala obilico kakovostnih obšolskih dejavnosti.

Za katero gimnazijo – srednjo šolo ste se odločili in zakaj?

Odločila sem se za Gimnazijo Poljane, ki je odprla klasični ali latinski razred ter v okviru usmerjenega izobraževanja smer bibliotekarstvo.

Kdo je bil pobudnik za Vašo zgodovinsko pot?

Pobudnikov za mojo pot je bilo veliko. Menim, da je odločitev pogojena z vrednotami, ki jih je vzpostavila domača, predvsem materina vzgoja.

Kje vse ste že poučevali?

Poučevati sem začela na jezikovnih šolah. Žal je bila tudi za večino jezikovnih šol gospodarska kriza nepremagljiva. Svojo delovno obveznost sem rada dopolnjevala s poučevanjem na Srednji ekonomski šoli in gimnaziji v Ljubljani ter na mednarodni šoli QSI v Ljubljani, pa v osnovni šoli v Savskem naselju in še kod. Žal sem morala nezanesljivo pedagoško službovanje prekiniti zaradi otrok in se zaposliti v avstrijskem

gradbenem koncernu, kar pa je bila dobrodošla življenjska izkušnja. Zelo stvarna.

Česa iz otroštva se najbolj spominjate?

Na ure zgodovine v osnovni šoli imam lepe spomine na priprave na tekmovanje. Takrat smo si vzeli čas za poglobljene pogovore in terensko delo. Pri pouku pa je bilo dostikrat precej živahno.

Se še spomnite svoje prve učne ure?

Kakšna se Vam je zdel?

Svojo prvo pedagoško uro sem opravila na jezikovni šoli. Učenci so bili zelo motivirani za učenje, zato je ura potekala sproščeno in učinkovito.

Kje Vam je bolj všeč, tukaj ali na srednji šoli?

Z gotovostjo lahko rečem, da cenim življenjsko priložnost in lahko poučujem na OŠ Ledina. Ledinski učitelji se namreč zavestno trudijo ostajati dober sogovornik učencu in staršu ter ostajati v koraku s časom ali celo kanček pred njim v svojem poklicu.

Koliko časa že poučujete?

Mislím, da okoli 20 let.

Kaj bi počeli, če ne bi bili učiteljica?

Preizkusila sem se v gospodarstvu. Domnevam, da bi morala začeti znova prav na tem področju, ki me kot pedagoga ni ravno izpolnjevalo.

Kakšni so se Vam zdeli učenci na začetku?

Učenci vseh generacij so vedno zanimivi. Na vsakem začetku si želim prvenstveno le medsebojno spoštovanje.

Ste že kdaj želeli odnehati?

Ne. Nikoli ni bilo tako kritično. Saj vemo, da se vse življenje učimo. In nenazadnje: Kjer je volja, tam je pot.

Vam je všeč na Ledini?

Želim si, da ne le meni.

Kaj Vam je na Ledini najbolj všeč?

Najbolj mi je všeč, da ostajamo dovezetni za učenje. Tudi drug od drugega.

Ste bili zadovoljni z letošnjo ekipo za zgodovinsko tekmovanje?

Na ekipo vedoželjnih in ustvarjalnih zgodovinarjev sem zelo ponosna, kakor so gotovo tudi starši, ki jih spodbujajo po svojih močeh. Malo manj pa s sistemom tekmovanja, saj le-ta podpira množičnost prijav. Čar tekmovanja prinaša s seboj tudi čeri. Kljub temu pa smo imeli v zadnjih treh letih srečo s tekmovalko, ki je osvojila zlato priznanje in drugo mesto v državi. Občudujem pa tudi letošnji Aleksejev dosežek – srebrno priznanje na državnem tekmovanju. Gradivo, ki ga prejmejo učenci, je dovolj zanimivo, a navadno služi študentom, ne učencem. V prihodnje bomo morali zagotovo nekaj energije vložiti tudi v strategijo tekmovanja, saj je ta sestavni del vseh vrst dirk.

Se radi udeležujete Unesco in drugih zgodovinskih projektov? Zakaj?

Nad Unescovimi in zgodovinskimi projekti sem navdušena. Tu je prostor za ustvarjalni izraz in raziskovalno žilico. Bolj kot blišč izdelkov pa je pomembno, da se tu začuti trud za pristne medsebojne odnose.

Vprašanja je pripravila Pia Kokelj, 8. a.

»ZAME JE NAJBOLJŠA UČITELJICA NA SVETU GOSPA LJUBICA KOSMAČ«

*Intervju z gospo **Dašo Lamut Prosen**, urednico Jutranjega programa na RTV Slovenija in tudi mojo vzornico*

Pa začniva. Ste si od nekdaj želeli delati na televiziji?

Že ko sem bila majhna, sem se rada igrala voditeljico, drugače pa sem si vedno bolj želela pisati članke, biti pisateljica, pisati pri časopisu, recimo kot novinarka.

In kaj sploh predstavlja Vaš poklic in kako navadno poteka vaš dan?

Kot urednica odobrim vse teme, vsi pridejo k meni po pomoč in nasvete, pregledam oddaje in jih razporedim. V bistvu sem odgovorna za to, da gre vse, kar se predvaja, v redu. Dobro je, če pridem v službo že ob sedmih, če me karkoli potrebujejo. Naše pravo delo pa se začne šele po deseti uri, torej po koncu oddaje. Takrat pridejo novinarji ter voditelji oddaje in potem jim pomagam, skupaj pregledamo teme za naslednjih nekaj dni. Potem odpisujem e-sporočila gledalcem, skupaj pa urejamo spletno stran, odgovarjamo na klice gledalcev, objavljamo sporočila stikom z javnostjo, se ukvarjamo z marketingom ...

Kaj pa Vam je pri tem delu najzanimivejše?

V bistvu to, da je vse dokaj nepredvidljivo, da je vsak dan nek adrenalin, da nikoli ni dolgčas.

Kateri poklic pa bi izbrali, če se ne bi odločili za tega?

Verjetno bi bila pisateljica, saj želim tam nekje čez pet let napisati svojo knjigo.

Ste imeli kakšnega vzornika med novinarji? Je vplival na Vašo izbiro poklica?

V bistvu moram reči, da prav med novinarji ne. Sem pa bila vedno navdušena nad Mišo Molk, saj sem jo kot majhna tudi rada igrala. Prav med novinarji pa ne.

Zdaj pa še malo o jutranjem programu. Kako izbirate goste? Kakšen je sploh potek?

Torej, najprej izberemo temo, ki je za ta čas aktualna, na primer priprava avtomobila na zimo, ogrevanje, da je vsaj malo aktualna. Potem se izbere gosta na podlagi teme in inštitucije. Naša oddaja je mozaična, kar pomeni, da obdelamo ogromno tem, ampak za kratek čas, tako da gledalci, ki jih določena tema ne zanima, ne odidejo takoj, ampak ostanejo pred televizijo in počakajo na naslednjo temo. Ljubljanski studio pa si program deli tudi z mariborskim in s koprskim. Ne sicer vsak dan, ampak dvakrat na teden s koprskim, dvakrat pa z mariborskim. Ob ponedeljkih pa vse pripravimo sami.

Po nekaj vprašanjih o Vaši službi pa preskočimo še na Vaš prosti čas. Slišala sem, da ste tudi Vi Ledinka. Nam lahko zaupate kakšen prijeten spomin?

Zame je najboljša učiteljica na svetu gospa Ljubica Kosmač. Naučila me je vse stvari, ki so mi potem še na fakulteti prišle prav, od vejic naprej. Igrali smo različne gledališke igre iz berila in imela je čisto inovativen pristop za tisti čas. Sicer ne vem, kako je sedaj, ampak takrat je z nami tudi ustanovila dramski krožek, kjer smo igrali različne vloge. Bilo je izredno zanimivo. Moram pa povedati, da vse znanje, ki sem ga dobila za slovenščino, sem uporabila tudi kasneje, na primer pri izpitu iz vejic na fakulteti. Vsega se spomnim, kar me je naučila.

Kakšni so Vaši hobiji oziroma kaj radi počnete po službi, če najdete kaj časa?

Navadno zelo pozno popoldne hodim domov, ampak potem pregledam še elektronska sporočila, vedno me še kličejo novinarji, vedno so kakšna vprašanja in problemi do večera. Drugače pa se med vikendi vedno zelo rada pripravljam na to, da bi skuhala kaj kompliciranega. Vedno pa si želim vzeti tudi čas za knjigo, čeprav ga potem redko kdaj najdem. Navadno malo pred spanjem, da se malo umirim.

Zdaj pa še dve vprašanji, ki bi bolj zanimali zadnjo triletko. Kakšen avtomobil vozite in kakšna je Vaša želja?

Vozim Peugeot 407 – športni karavan, kar sicer navadno ni značilno za žensko, ampak mi je bil avtomobil vedno všeč po obliki. In zaenkrat sem z njim kar zadovoljna. Imela pa bi tudi kakšnega drugega, na primer terenca, enkrat v daljni prihodnosti.

Kaj pa telefon in želja?

Telefon imam tudi dovolj nov. Tako, da je čisto v redu, ker se že na tem komaj znajdem. Zdaj imam Samsung Galaxy II.

Za konec: Ali imate kakšen moto ali sporočilo bralcem?

Jaz v bistvu nikoli nisem rekla ne in sem vedno delala. In mislim, da se moraš potruditi, da kam prideš – brez bližnjic in ovinkov.

Najlepša hvala za pogovor.

Intervju je pripravila Pia Kokelj, 8. a.

OD OSNOVNE ŠOLE DO DRŽAVNEGA ZBORA

Intervju z Barbaro Medved Špiletič, moja mam

Kakšni so tvoji spomini na otroštvo?

Na otroštvo me vežejo zelo lepi spomini. Kljub temu, da smo bili doma bolj skromni in nismo bili bogata družina, smo se zelo dobro razumeli. Bilo nas je pet otrok, od tega so bili štirje brati. To, da sem bila edina punca, ni vplivalo na moj položaj v družini. Z brati sem imela dober odnos.

Kako si v svojem otroštvu preživljala prosti čas?

Prosti čas sem si zapolnila s številnimi obšolskimi dejavnostmi. Hodila sem namreč na različne športne dejavnosti, k tabornikom, nekaj časa sem celo igrala klavir. Zvečer pa sem, tako kot še danes, če seveda utegnem, prebrala kakšno knjigo.

Kako je potekalo tvoje šolanje in katere izobraževalne ustanove si obiskovala?

Hodila sem na OŠ Franca Kranjca v Celju. Ker me je zelo zanimalo družboslovje, zlasti jeziki, sem po končani osnovni šoli odšla na Gimnazijo Celje, ki je imela največ poudarka prav na jezikih. Fakulteto sem obiskovala v Ljubljani, in sicer Filozofsko fakulteto, kjer sem opravila študij francoščine in angleščine. Na obdobje šolanja me vežejo večinoma dobri spomini, saj je bilo to obdobje zelo uspešno in se mi ni bilo težko učiti.

Kako si spoznala moža in si ustvarila družino?

Svojega moža sem spoznala na delovnem mestu, to je v Državnem zboru RS. Že prej sem ga videvala na televiziji (v tistem obdobju je bil namreč poslanec), nekaj časa pozneje pa sem z njim delno tudi poslovno sodelovala. Poročila sva se leta 1998, leta 1999 sva dobila prvega otroka – tebe Rok Jana, leto pozneje, leta 2000 pa še drugega otroka Ano Jano.

Kje vse si bila zaposlena in kako so ti bile posamezne zaposlitve všeč?

Po študiju sem najprej poučevala tuje jezike na več srednjih šolah, pozneje pa sem se zaposlila v Državnem zboru RS, kjer imam službo še danes. Bolj sem zadovoljna z delom v DZ, je pa res, da sem imela že veliko število pozicij, od katerih mi je bila najbolj všeč pozicija šefice kabineta predsednika DZ (ki je bila do sedaj tudi najvišja). S svojimi dosežki na do sedaj opravljeni poklicni poti sem zadovoljna.

Kakšni so tvoji načrti ter želje za prihodnost?

Predvsem si želim še naprej potovati, tako kot sem to počela v določenem življenjskem obdobju. Rada bi tudi dokončala prenovo vikenda (hiše in okolice) ter obiskala še kakšno izobraževanje v tujini, če bi se le dalo v sklopu že omenjenih potovanj.

Intervju je pripravil Rok Jan Špiletič, 8. b.

ŠTUDIRAJTE IN UČITE SE, KAJTI VSE VAM LAHKO VZAMEJO, LE ZNANJA NE

Intervju z gospo Viko Potočnik, direktorico Pionirskega doma

5. 4. 2013 smo se z gledališkim klubom odpravili v Mladinsko gledališče na 11. Otroški festival Gledaliških sanj, ki ga prireja Pionirski dom. Po zelo dobro odigrani predstavi nas je pohvalila tudi gospa Vika Potočnik, direktorica Pionirskega doma, ki pa jo poznavam. Odločili sva se, da z njo narediva intervju.

Kako je potekalo Vaše otroštvo?

Majhna vasica, kraj mojega rojstva, je bila polna otroške radoživosti in veselja. Prleška gričevnata pokrajina, polna izzivov in priložnosti. Če smo želeli, da nam zemlja dobro obrodi, smo jo morali dobro poznati in negovati. Če je udarila toča in nam vzela pridelek, smo si morali tako doma kot v vasi vzajemno pomagati in gojiti solidarnost. Če smo želeli igrati nogomet, smo naskrivaj vzeli očetovo nogavico, jo napolnili z žagovino in tekma se je začela. Ko sta mama in oče prinesla iz mesta pomaranče in banane, so bile te prava atrakcija. Razrezala sta jih na pet delov, toliko kot nas je bilo otrok. Kot najmlajša v družini sem velikokrat razumela, ko je mama rekla »ne moremo kupiti«, ker sem dala denar za šolanje bratov in sester. Zato me vse moje življenje spremlja večkrat ponovljena misel staršev »Študirajte in učite se, kajti vse vam lahko vzamejo, le znanja ne«. Življenje očeta učitelja slovenskega in nemškega jezika ter mame, ki je za nas skrbela in pridno obdelovala njive, da so lepo rodile, zagotovo ni bilo lahko.

Kaj ste si želeli postati kot deklica?

Že kot majhno deklico me je zanimalo veliko stvari. Kljub temu, da sem veliko pomagala tako mami in očetu ter sosedom pri delu na polju, sem se redno udeleževala številnih dejavnosti, ki so bile organizirane na moji osnovni šoli. Še posebej sem uživala pri gimnastiki ter pri vajah na gredi. Tukaj se je najverjetneje rodila izjemna želja, da bi obiskovala baletno šolo in postala baletna plesalka. Zato sem kot petletna deklica prvič odšla od doma z željo, da grem v Ljubljano na baletno šolo. Na srečo sta za menoj na avtobusno postajo prišla mama in oče in me prepričala, da se vrnem domov. Še danes tli v meni ta neuresničena želja, ki pa jo potešim ob obiskovanju baletnih predstav. Kot posebno doživetje se spomnim obiska Bolšoj teatra v Moskvi.

Kaj je vplivalo na izbiro Vašega poklica?

Lepa vzgoja mojih staršev, še posebej vživljanje in skrb za tiste, ki so revni, je vzrok, da sem se kljub drugačni želji mame in očeta odločila, da končam srednjo Zdravstveno šolo v Mariboru. S študijem sem po njuni želji nadaljevala na pedagoškem področju. Tako sem se v času študija specialne pedagogike in pedagogike aktivno vključevala v različne družbene skupine in organizacije, kjer smo oblikovali predloge za spremembe sistemov, predvsem na družbeno ekonomskem področju dela in življenja študentov ter mladih. Delo v študentski organizaciji, ZSMS, v Zveznem zboru zvezne skupščine ter Državnem zboru Slovenije je bilo zelo burno, saj je takrat Slovenija doživljala velike pritiske in spremembe, ki so peljale Slovenijo na samostojno pot in v lastno državo. Ves ta čas sem bila aktivna v številnih nevladnih organizacijah, še posebej v Zvezi prijateljev mladine, ki je izvajala številne projekte za otroke in mlade. Lahko rečem, da sem mama otroških parlamentov, ki se

organizirajo še danes. Številna znanja in izkušnje danes uporabljam tudi pri vodenju in delu Pionirskega doma in v Zvezi združenih borcev za ohranjanje vrednot NOB, kjer delujem prostovoljno. Sodelujem tudi v nevladnih organizacijah, kjer organiziram številne aktivnosti za pomoč otrokom iz socialno ogroženih družin in otrokom s posebnimi potrebami. Moj poklic ni bil samo eden, bilo jih je bilo veliko. Vedno pa je bil prežet z dejanji in željo, da vplivam na spremembe z vsem svojim znanjem in izkušnjami.

Kako poteka delo direktorice v Pionirskem domu?

V Pionirskem domu, kjer so otroci in mladi, je vedno lepo. Številni programi tako na jezikovno-kulturnem kot kulturno-umetniškem področju, ki jih izvajamo za mlade, zahtevajo od vseh nas, da smo aktualni, inovativni in znamo prislunhiti pobudam in predlogom vseh udeležencev. Vesela in ponosna sem na vsakega posameznika, na njihove izdelke, pesmi, film, na gledališko predstavo, na napredovanje v znanju tujih jezikov itd. Vsak otrok in mladostnik mi predstavlja velik izziv, saj si v Pionirskem domu želimo vsakemu posamezniku omogočiti, da razvije vse svoje kreativne potenciale. Delavnik, ki poteka od jutra, včasih tudi pozno v noč, je zame vsakič poseben izziv in novo pričakovanje.

Kakšne spomine imate na čase, ko ste bili županja?

Bilo je dinamično in zanimivo. Takrat je bila uvedena devetletka za osnovne šole, prenoviti in dozidati je bilo potrebno veliko osnovnih šol v Ljubljani, kar smo kljub pomanjkanju sredstev izvedli zelo dobro. Oživiljali smo mestno jedro, vsako soboto smo imeli na stopnišču Mestne hiše glasbeni nastop zbora ene izmed osnovnih šol. Spisek narejenega bi bil dolg, nekaj pa je takšnih, ki so vidni tudi danes in vplivajo na kakovost življenja v našem lepem mestu, od centralne čistilne naprave, gradnje stanovanj, obnove Mestnega muzeja, gradnje kolesarskih stez, vlečnice na grad, odprtje ambulante za brezdomce, nakupa zemljišča za stadion v Stožicah do gradnje prvega zavetišča za živali na Gmajnicah. Seveda pa so slabi spomini že zbledeli in ostali samo lepi, kot je lepa naša Ljubljana.

Ali radi potujete in kam?

Včasih se počutim kot vagabund. Ko so delavniki naporni, moram pobegniti vsaj na nabrežja Ljubljane, najraje pa ob naša lepa jezera, največkrat na sprehod ob Cerkniško jezero. Videla in obiskala sem veliko držav sveta, seveda pa je bilo zame posebno doživetje obisk Kitajske. Tukaj se srečujeta tradicija in izjemna razvojna moč ljudi. Delo v *Ustanovi SKUPAJ*, kjer sem se ukvarjala s psihosocialno pomočjo otrokom, prizadetim od vojnih grozot, terorističnih napadov in naravnih katastrof, je v meni pustilo posebne in neizbrisane sledi. Izkušnje na teh območjih in grozotne posledice, ki so jih pustile vojna dejanja na mladih, me opominjajo in vodijo pri delu, da storim vse in ozaveščam vse, da moramo ustvariti drugačen svet.

Kaj delate v prostem času?

Če ga le kaj ostane, pobegnem v kiparske delavnice, doma pa rada vzamem v roke čopič in na platno napackam del sebe.

Kakšno glasbo radi poslušate?

Po duši sem rokerica. Moja glasbena skupina so The Rolling Stones, domača pa Big foot mama. Zadnje dni pa uživam v glasbi, ki so jo posneli glasbeniki, ki obiskujejo glasbene delavnice v Pionirskem domu. Skupina Blooming me je s pesmijo Polja zelo navdušila.

Kakšne knjige radi berete?

Včasih berem kar tri knjige hkrati in celo različne žanre. Sedaj so ob moji postelji Feri Lainšček, Slavoj Žižek in Esad Babačič. Seveda je tukaj veliko strokovne literature od razvoja genetike do prebiranja zanimivih arhivov Pionirske doma, ki letos praznuje 50 let delovanja. Prof. dr. Janez Bogataj je v svojem prispevku za našo spominsko knjigo zapisal: *Ustanova Pionirski dom je namreč s svojimi odličnimi programi močno vplivala na moj razvoj in usmerjenost.* Super, lahko zapišem in si zaželim, da je tako tudi danes.

Kakšne filme radi gledate?

Priznam, da sem tukaj v zaostanku in mi kakšen novejši film tudi pobegne. Rada imam evropski film, še posebej poljski, francoski. Seveda imamo dobre filme tudi mi. Filme Damjana Kozoleta, Marka Naberšnika pogledam tudi večkrat.

Ali se vam zdi, da se otroci dovolj zanimajo za kulturo?

Menim, da starejši površno gledamo in ocenjujemo današnjo mlado generacijo. Menim, da številna področja, kjer delujete, mladi kažejo sliko, ki vam je lahko v ponos. Ljubljana v primerjavi z drugimi kraji v Sloveniji

ponuja številne možnosti in priložnosti za sooblikovanje in aktivno udeležbo na kulturnem področju. Te priložnosti nudi s številnimi festivali (gledališki, raziskovalni, filmski, pevski in plesni) tudi Pionirski dom. Zelo sem bila vesela, ko sem videla predstavo učenek in učencev vaše šole, ki so s predstavo pokazali aktualno temo medgeneracijskega življenja.

Vemo, da imate hčerko Ano. Kaj mislite, na kaj morajo biti starši najbolj pozorni pri vzgoji?

Ko je bila majhna, je bilo pomembno, da imava dogovorjena pravila in naloge, ki jih izpolnjujeva. Priznam, da sem kar stroga oziroma dosledna mama, saj je to narekovalo moje včasih tudi zelo naporno delo. Menim, da se je obrestovalo. Danes je Ana moja najboljša kritičarka in prijateljica. Ob vsem tem se imava zelo radi in veliko se smejiva.

V Pionirskem domu ponujate nešteto izzivov za mlade. Kaj lahko svetujete mladim, da počnemo v prostem času?

Bodite in ostanite vedoželjni in zanimajte se za čim več dejavnosti. Vedno poslušajte in prisluhnite sebi in izberite tisto, kar vas bogati, vznemirja in usmerja k iskanju dobrih rešitev za čas in prostor, v katerem živite. Nasvete odraslih vzemite kot prijazen napotek, kot smerokaz na poti, ki jo izbirate sami.

Vprašanja sta pripravili Ajda Rudolf in Eva Brvar, 7. b.

HUMOR IMAM V SEBI

Miha Hočevar je slovenski filmski režiser in scenarist. Njegov film *Gremo mi po svoje* je postal najbolj gledani slovenski film po osamosvojitvi. Za ta dosežek je Hočevar prejel tudi viktorja za posebne dosežke. Režiral je filme *Jebi ga*, *Distorzija*, *Zakaj jih nisem vseh postrelil*, *Gremo mi po svoje* ... Sedaj končuje drugi del filma *Gremo mi po svoje*, ki bo izšel septembra 2013. Režira tudi kratke filme in reklame. Ker ga poznam, sem se odločil, da ga povprašam o njegovem delu.

Veliko Vaših kratkih filmov je humorističnih in nemih. Zakaj ste se odločili tako snemati kratke filme?

Humor imam, zgleda, v sebi, vedno sem se že kot otrok znašel v situacijah, da sem druge zabaval in če so bili kakšni skeči, sem po navadi jaz nastopal. To imam najbrž po očetu in tudi drugače je vsa družina bolj za hece in kakor koli se obračam, tudi če poskušam biti resen, mi po navadi spodleti že v prvi fazi, tako da se zdaj tega ne branim več in sem raje zabaven. Vidim, da se tudi gledalci dobro odzivajo na humor, da s humorjem lahko marsikaj tudi poveš v podtonu. Kratki filmi brez besed so naša odločitev kot študentov. Ko smo se začeli udeleževati mednarodnih festivalov, je bilo podnaslavljanje (oziroma podnaslavljanje takrat ni še bilo mogoče) finančno nemogoče izvesti, zato smo filme simultano prevajali. Gledalci so imeli slušalke, kar ubije vsak dialog. Takrat smo se študenti na akademiji odločili delati brez dialoga. Pa tudi velik izziv je brez dialoga povedati zgodbo. Z besedami je najlažje: bla, bla, bla, adijo. S sliko pa je malce težje.

Preden ste začeli snemati filme, ste večinoma snemali reklame in kratke filme. Ali to vpliva na Vaše filme?

Jah, to podobno vpliva na filme kot sprehod čez Tivoli, vsaka stvar vpliva na človeka, tako da tukaj se ne da ločevati, kaj je zdaj usodno vplivalo na neke moje poteze kasneje. Ampak jasno, reklame so bile predvsem zaradi preživetja, pa tudi zabavno se mi je zdelo v taki kratki, še krajši obliki kot kratki film, se pravi v 30 s, 1 min nekaj povedati o nekem izdelku ali storitvi. Žal to pogosto počneš pod diktatorstvom, saj ti naročnik naroči, kaj bi rad, da se vidi, ampak včasih ti pustijo proste roke in takrat si lahko dosti zabaven. Tako, vemo, da so reklame lahko tudi zabavne, kako pa je to vplivalo na moje kasnejše filme – najbrž sem se nekaj naučil. Recimo izpiliš določene tehnične postopke, poznaš ekipe, dobro se znajdeš na snemanju, nimaš treme ... Snemanje je zelo hektična faza in zelo odvisna od marsikaterih vplivov.

V filmu *Distorzija* je disciplina učencev prikazana precej drugače kot je disciplina v šolah danes, film pa tudi ni tako star, da bi veljal za prejšnjo generacijo. Kaj mislite o tem?

Po mojem je odvisno od šole in od učencev. Imaš bolj disciplinirane učence in manj disciplinirane učence in bolj ali manj stroge učitelje. Ne vem, ali se vam je zdela disciplina preveč ohlapna ali preveč trda.

Zakaj mislite, da je toliko kritikov proti Vašim filmom, pa vseeno uspejo v dvoranah?

Toliko jih spet ni. Tistih par kritikov, ki jih mi imamo, pa še tem lahko le z rezervo rečemo kritiki, ker so drugače filmski publicisti ali pa kar takšni, ki pišejo svoja mnenja. Pa saj je vedno tako. Tudi proti Kekcu so bile, ko je nastal v svojem času, zelo porazne kritike, pa ga vseeno še danes gledajo otroci. To bi morali njih vprašati. Uspeh se večinoma ne naslanja na mnenja kritikov.

Večinoma delate filme z otroki (*Jebi ga*, *Distorzija*, *Gremlino po svoje* ...). Delo z otroki velja za zelo naporno. Kako je delati z njimi in zakaj Vas to delo veseli? Kako je tudi delati za otroško in mladinsko publiko?

Prvič, v filmu *Jebi ga* so bili vsi odrasli, trije otroci so se sicer pojavili, vendar so bili vsi krepko čez 20. Tako, da

ta naj ne bi veljal za delo z otroki. Ostali filmi pa ja. *Na planincih* in v *Gremlino po svoje* so bili otroci na pragu pubertete. V *Distorziji* so bili na višku pubertete. V drugem delu *Gremlino po svoje* pa je zelo mešano, od 8 do 18, tako da je še bolj pestro. Že na akademiji sem naredil film z otroki: *Zakaj jih nisem vseh postrelil*, ki se tudi dogaja v šoli. Vsi so rekli, da imam dober občutek, tudi meni se je dobro zdelo, zlahka sem se z njimi. Zlahka se spustim v svet mladostnikov. Ni se mi treba zelo pretvarjati. To pa počnem uspešno, po mojem zato, ker otrok niti najmanj ne podcenjujem. Ne pri delu z njimi ne pri temu, kaj govorim, se pravi ne v scenarističnem smislu. Jaz delam, tako kot se meni zdi, šale naredim take, kot so

meni smešne in če bo kdo razumel, bo, če ne pa nič hudega.

Po čem ste se zgledovali v filmu *Gremlino po svoje*?

Ideja je prišla, ko sem iskal ideje za naslednji film, se pravi, to je bilo nekje leta 2004, ko se je začelo. Sem pač gruntal, kaj bi bilo zanimivo. Nisem hotel spet snemati v mestu, ampak sem hotel iti v naravo, na odprto. In potem mi je kapnila ideja, da sem bil tabornik, to je super, to je tudi neke vrste 'mikro kozmos', iz katerega pride ogromno možnosti in idej za snemanje.

***Gremlino po svoje* ste morali snemati v gorah. Kakšna so bila Vaša pričakovanja možnih težav glede terena?**

Eno je, da tako velika filmska ekipa s tako veliko tehnike mora priti na snemalno mesto s prevozom, ni druge, ni mogoče, da bi vse znosili gor. Na dve ali tri lokacije, recimo, na Kanin smo se peljali z žičnico in potem hodili eno uro, ampak če bi bila vsaka lokacija taka, bi snemanje trajalo eno ali dve leti. Tega pa si finančno niti približno ne moremo privoščiti. To je bila ena težava, se pravi, najti lokacije lahkega dostopa. Potem je seveda vreme v hribih poleti absolutno hitro spremenljivo, ampak to smo vedeli in smo bili pač vedno pripravljeni na dež. Ko je deževalo, smo ekipe preprosto razpustili in smo se spet dobili čez več dni. Druge nevarnosti so bile: sonce, klopi ...

Intervju je pripravil Rostja Močnik, 8. b.

OTROCI SVETA SMO SI PODOBNI

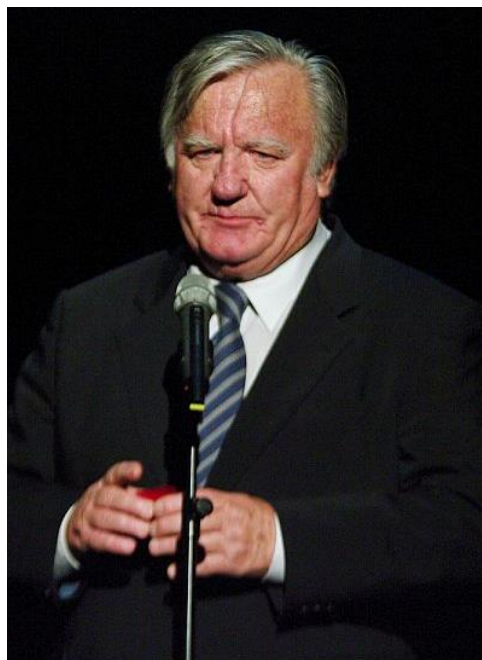
Pogovor s pisateljem Tonetom Partljičem

Kaj Vas je navdihnilo, da ste napisali to knjigo?

Ej, Tit, ko boš starejši, ti bodo zgodbe, stiske, srečne minute iz otroštva same prihajale na misel. Vprašaj mamico! Res pa je, da sem hotel svoji hčerki Mojci (ooojoj, že ona bo kmalu pri petdesetih), ko je bilo toliko stara, kot si zdaj ti, povedati kaj o svojem ateju, ki je bil v nemški vojski med drugo svetovno vojno, potem je pobegnil v sovjetsko Rdečo armado, povedati, kako smo ga doma čakali, kako je bilo takrat v šoli, pa se ji je to zdelo kot »zgodovina, nakladanje, spomini starca«.

Meni pa je bilo žal, da bi se vse pozabilo in sem začel pisati te črtice tudi z mislijo, *mogoče pa jo bo kdaj kasneje zanimalo*. In jo je, zdaj zanima že celo vnukinjo Urško. Črtice sem pisal kakih sedem let, potem sem videl, da jih je dovolj in sem jih povezal v knjigo *Hotel sem prijeli sonce*. To je očitno moja najuspešnejša knjiga, saj sem zanjo dobil Levstikovo nagrado in ponatisnili so jo že šestkrat.

Saj si opazil, da je nekaj motivov enakih kot v "mojem" filmu *Moj sta, socialistični kulak?*

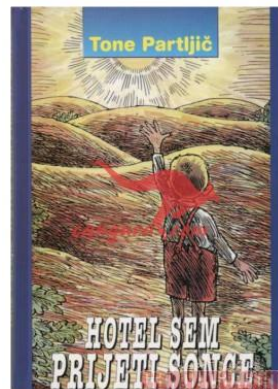

Ali ste izbirali zgodbe iz otroštva, ki so se Vam posebno vtisnile v spomin?

Ja, saj sem že zgoraj malo odgovoril. Potem so mi prišle v spomin še druge zgodbe in sem napisal še eno podobno knjigo *Slišal sem, kako trava raste*.

Kako je bilo odraščati takrat in kako lahko primerjate svoje izkušnje z izkušnjami današnjih otrok?

Nič se ne da primerjati. Rodil sem se leta 1940, ko se je začela svetovna vojna. Upam, da ti še nisi izkusil vojnih strahot in tudi upam, da jih nikoli ne boš. Bili smo večkrat zelo lačni. Bili smo prestrašeni. Radio smo dobili, ko mi je bilo deset let. V šolo smo hodili bosih ... Toda, toda, toda, dragi Tit ... Kakor vi danes, smo bili nagajivi, smo se kdaj zlagali, smo sanjali o deklicah, smo se potepali, skrivali svoje stiske ... Smo lovili ribe, se važili v šoli ... Cankar je napisal: *Vsaka mladost je*

polna sreče in mladostnega smeha! In tako je generacijo za generacijo. Vedno je kje kak deček, ki bi rad prijel sonce (torej srečo, deklico, uspeh ...) in potem spozna, da ni mogoče prijati sonca ... Otroci sveta smo si (bili) podobni, veš!

Kakšne so bile vrednote v družbi in kako je družina vplivala na vaš pogled na svet?

Ja, imel sem srečo, naša družina je bilo zelo zelo povezana. Ata se je jezil na komunizem, krivice, šefe, politiko – samo doma v domači kuhinji. Tu si je vse upal. Otroci smo *laufali* domov povedat, če smo dobili petko ali štirko. Vedeli smo za skrivnosti drug drugega ... Družina je bila prva vrednota. Danes so družine drugačne, ljudje lahko živijo brez zakonske zveze, lahko sta le mamica in sin cela družina; še več, saj si že gotovo slišal, da živita skupaj na primer tudi dva moška ... Res je vse drugače. Vrednote pa so iste – ne smeš izdati prijateljev, žaliti mame, krasti ... Danes nekateri odrasli mislijo, da lahko na premeten način kradejo državi in delavcem. To je svinjarija in že imamo tudi zato krizo.

Ja, nekoč je bila vrednota, če si bil sit in si imel dvojne hlače, danes pa so vrednote čisto nekaj drugega ... Nisem veren, ne hodim v cerkev, a deset božjih zapovedi, ki jih je baje Bog sporočil Mojzesu, pa zagotovo še drži ...

Zakaj ste se odločili, da boste učitelj?

Starša sta se spoznala kot hlapec in dekla. Nista imela šol. Njuna obsesija je bila, da bosta šolala otroke. To je bilo v socializmu veliko lažje kot danes. Njima se je zdelo, da je biti učitelj – imeti državno plačo, stanovanje, biti tudi pomembnejši na vasi – največ, kar lahko doseže kak človek. Želela sta, da bi mi to dosegli in sta me silila na učiteljske. In je tudi sestra učiteljica. Jaz si že takrat nisem preveč želel ... Sem sanjaril, da bom mornar (brat je bil!), igralec, pisatelj ... Nekaj tega se mi je uresničilo. V moji *žlahti* je več kot deset učiteljev. Ta poklic zelo spoštujem. Še danes vem ime svoje prve učiteljice ... Četudi se učenci vedno nekaj jezite na učitelje, sem prepričan, da vsaj ti nekatere spoštuješ, ali ne? Pozdravi svojo učiteljico slovenščine, boš?

Živel, zelo lepo pozdravi mamico in me povabi na poroko, ko se boš poročil.

Tone

Intervju je pripravil Tit Gomez Grgić, 9. a.

POPOTNI DNEVNIK

POTOVANJE V ŽEPNO DRŽAVICO SAN MARINO

Za prvomajske počitnice smo se z družino odpravili v najstarejšo državo na svetu, v žepno državico San Marino.

San Marino je država s prečudovito naravo, na kateri so, kot v pravljici, čudoviti gradovi, obdani z obzidjem. V zavetju obzidja pa stoji mestece, polno trgovinic in turistov. Neverjetno, kamor koli seže oko, povsod so majhne trgovine. Ulice so ozke in se vzpenjajo ali spuščajo. V San Marinu mi je nepozaben vtis pustil obisk muzeja vampirjev in volkodlakov.

V tem družinskem potovanju sem neskončno uživala. Svetujem vam, da si jo ogledate tudi vi.

Karin Merlak, 7. a

POTOVANJE PO EGIPTU

Ko sem izvedela, da bomo odšli čez poletne počitnice v Egipt, sem bila seveda navdušena, saj še nikoli nisem bila tam. Bivali smo hotelu, ki je imel največji aqua park v celem Egiptu.

Naslednji dan smo odšli v Kairo. Vožnja je trajala približno dvanajst ur in ves čas mi je bilo slabo. Nato pa smo končno prišli in naš trud je bil poplačan. Videli smo piramide, sfingo, grobnice, jahali smo kamele. Na koncu so nas popeljali po puščavi, kjer smo se lahko sprehajali.

Ko smo vse poslikali, smo odšli v parfumerijo. Parfumerija je bila ogromna. Nekaj dni kasneje smo odšli v Luxor. Z manjšo ladjo smo se peljali po reki Nil. Seveda samo po odprtem delu, ki je bil zagrajen zaradi krokodilov. Ko smo prepluli čez celo širino reke Nil, nas je na drugi strani čakalo kosilo v restavraciji.

Potovanje mi je bilo zelo všeč.

Tara Lemajić, 8. b

VSE POTI VODIJO V RIM

Jesenske počitnice sem z družino in s prijatelji preživela v Rimu. Pot nas je najprej vodila mimo slikovitega mesta Firenze, kjer smo si ogledali pravo zakladnico znamenitosti. Polni novih doživetij smo se naslednji dan odpravili v Rim. Večno mesto

nas je pričakalo v vsej svoji lepoti. Raziskovanje smo začeli na znamenitih Španskih stopnicah. Koliko ljudi! Srečo smo skušali ujeti ob vodnjaku Fontana Di Trevi. Pravijo, da moraš vanj vreči denar, da se kasneje zagotovo še vrneš v Rim. Ogled mesta smo nadaljevali z dvonadstropnim turističnim avtobusom, ki nas je popeljal do Koloseja. Ob poti so nas spremljali ostanki starega Rima. Za hip se mi je zazdelo, da se nahajam v antičnem Rimu. Naslednji dan smo odšli v Vatikan,

najmanjšo neodvisno državico na svetu. Ogledali smo si baziliko svetega Petra. Sreče, da bi videla papeža, nisem doživela. Ker pravijo, da vse poti vodijo v Rim, verjamem, da si bom mesto še kdaj ogledala. Prav za to sem vrgla tudi kovanec.

Iza Šilc, 9. a

NOVO LETO V DUBAJU

Novoletne počitnice sem skupaj z očetom preživel v dragem hotelu v Dubaju. Hitro pa sem ugotovil, da se za razkošjem lahko skrivata beda in izkoriščanje.

Domačini so v Dubaju privilegirana manjšina, ki dela zgolj v visoko plačanih državnih službah – med svojim obiskom sploh nisem prišel v stik z njimi. Šoferji taksijev, osebje v hotelu, natarjarji in prodajalci, vsi so tujci. Toda najbolj izkoriščanih tujcev obiskovalci sploh ne vidijo. To so delavci iz revnih azijskih držav, ki v hudi vročini gradijo hiše in ceste. So skoraj sužnji. Živijo v slabih pogojih v zaprtih področjih v predmestju in sploh nimajo prostega dostopa v bogato središče. Vzamejo jim potne liste, tako da sploh ne morejo oditi domov, če to hočejo. So zelo skromno plačani in ogromno jih umre v nesrečah na delu.

Dubaj sem tako zapustil z mešanimi občutki. Tam sem užival v razkošju in videl mnoge zanimivosti, ogromne nakupovalne centre, snežno smučišče v puščavi in najvišjo stavbo na svetu. Hkrati pa sem spoznal, da je Dubaj zaprt raj za bogataše, kjer zgubiš stik z resničnostjo.

Tim Salecl Žižek, 8. b

POTOVANJE V AMSTERDAM

Z družino smo se za poletne počitnice namesto na morje odpravili v Amsterdam. Sprva se mi je zdelo nesmiselno, da gremo za poletne počitnice v muzeje namesto v slano vodo, a kaj kmalu mi je ta sprememba postala zelo všeč.

Za začetek morate razumeti, da nikakor nisem jutranji tip, zato je bilo zame bujenje ob štirih zjutraj hud udarec. Ker zelo težko zaspim nazaj in ker voženj v avtu ne maram preveč, sem že ob petih zjutraj vsem okoli sebe pošteno najedala živce.

Po trinajstih urah smo prispeli do našega malega najetega stanovanja. Nismo se odpočili, ampak se kar takoj s tramvajem odpravili proti glavnemu trgu Damu in si privoščili večerjo. Ko se je spustila tema, smo se vrnili v naše malo stanovanje in potonili v spanec.

Ste že bili kdaj popikani od komarjev? Pa ne mislim le popikani, ampak res POPIKANI? Verjetno ja. Ampak, da bi vas pičil v veko? Prav to se je zgodilo meni. Preostanek dneva sem svojo veko skrivala za sončnimi očali in zaveso las.

Tukaj pa se vse skupaj začne spajati v zaokroženo celoto, ki je zgrajena iz nepozabnih spominov. Za začetek smo se peljali po kanalih Amsterdama z malo ladjico in poslušali o Amsterdamu. Če želite videti in spoznati Amsterdam, morate po kanalih. Veste, koliko ljudi dejansko ŽIVI na kanalih? Ali koliko Amsterdama je vidnega iz te male ladjice?

Kanali so ena večjih znamenitostih mesta. Poleg muzeja Madame Tussauds. Madame Tussauds je muzej voščenih lutk – res super muzej. Vse zgleda resnično. Celo tako resnično, da se zabriše meja med lutkami in živimi ljudmi. Zato sem ves čas gledala okoli in čakala, če bo morda kdo oživel.

Naslednji dan smo si ogledali arheološki muzej in muzej slikarjev. Vrhunec tega dne pa je bil zagotovo večer – šli smo na razprodan koncert U2. Za tiste, ki se sprašujete, kaj to je, jih preprosto po googlajte. Igrali so, mi pa smo stali in peli. Bil je moj prvi velik koncert. In zagotovo bi šla še enkrat. Bilo je enkratno.

Tretji dan so starši v celoti posvetili sestrici in meni. Ste že slišali za Nemo? Absolutno najboljši muzej, kar jih obstaja. Če povsod drugod velja pravilo »tiho, samo glej«, velja tu »Preizkusi in dotakni se vsega«. Namenjen je predvsem otrokom. Ima tudi oddelek za najstnike, kjer sem se tudi sama zadrževala. Kdo pa ne mara tistega super plesa na plošči? Potem smo šli v mesto, ki smo ga zdaj že bolje obvladali. Proti koncu dneva smo na mamino željo odšli še v muzej tulipanov. Sploh si ne morete zamisliti, koliko vrst tulipanov obstaja! Obiskali smo tudi tržnico, kjer smo kupili pravi nizozemski sir in cokoljaste copate.

Četrty dan smo poimenovali dan muzejev. Muzej Ane Frank ima vse stene popisane s stranmi iz njenega dnevnika. Ker obožujem knjige, mi je je morala mami zapise prevajati v slovenščino. Za nagrado sem dobila knjigo o njenem življenju. Sledil je obisk muzeja o Van Goghu. Njegove slike so mi bile všeč, razen temačnejših. Nad kraljevim muzejem gospoda Rembrandta nisem bila preveč navdušena. Veliko raje sem bila na vrtu pred muzejem, kjer smo morali zaradi nerazumljive želje mojih staršev, da bi videli nočno stražo, čakati debelo uro. Ta dan smo odkrili malo restavracijo s palačinkami vseh vrst: s slanimi in sladkimi – NJAM!

Peti dan – dan za živalski vrt! Komaj sem ga dočkala. Od nekdanj obožujem velike živalske vrtove. In da me ne boste imeli za nekoga, ki si ne zapomni nobenega podatka, naj vam povem, da ima ta ZOO več kot 1600 vrst živali.

In že se moj popotni dnevnik po Amsterdamu zaključuje. Le še pot domov in spoznanje, da je povsod zelo lepo, a doma najlepše.

Sara Caharijas, 8. a

MOJA PRVA – IN UPAM DA NE ZADNJA – POT PO AVSTRALIJI

Po kratkem postanku v Perthu sva se z očetom odpravila v Uluru (ali Ayers Rock), ogromno skalo sredi avstralske ravnine. Nič čudnega, da je Uluru sveto področje za domorodce – celotna pokrajina izžareva nekaj mističnega.

V Uluru sem pogrešal utrip velikega mesta, zato sem se prav razveselil, ko sva z očetom odletela v Sydney, največje mesto Avstralije, ki je kot mešanica Londona, New Yorka in San Francisca. Polno je zanimivosti, od Darling Harbourja do slavne operne hiše. V Sydneyu bi ostal do konca dni, toda čas je bil, da gremo naprej, v prestolnico

Canberro, kjer imajo nenavaden parlament, ki je nekako vgrajen v hrib in spominja na hiše hobitov iz Gospodarja prstanov. S tem hoče Avstralija poudariti skrb za okolje in povezanost ljudi z naravo.

Za konec sva z mamo odletela na sever Avstralije v Cairns, ki zelo spominja na Kalifornijo. Tukaj se je začel bolj pustolovski del potovanja: z ladjo smo se šli potapljati na Great Barrier Rief. Podvodni koralni grebeni so eno naravnih čudes sveta. Škoda, da jih vse bolj ogroža človekovo onesnaževanje.

Videl sem že veliko sveta, toda to je bilo najboljšo potovanje v mojem življenju. Če bi se moram kam preseliti iz Slovenije, bi se zagotovo v Avstralijo.

Tim Salecl Žižek, 8. b

POTOVANJE V DRUGO DOMOVINO

Zgodilo se je med poletnimi počitnicami leta 2011. Imel sem 13 let in nikoli še nisem potoval dlje od sosednje države, recimo Italije, Avstrije ali Madžarske ... Bilo je prvič, da sem se peljal z letalom in zdelo se mi je, da je bilo potovanje tja in nazaj daljše od bivanja tam, čeprav v resnici ni bilo. Pot nas je vodila najprej z avtom do Italije, od tam z letalom v Avstrijo, iz Avstrije pa končno v Libreville v Gabon.

Takoj, ko sem stopil z letala, sem začutil popolnoma drugačno ozračje, ne vem, ali se mi je samo zazdelo ali pa sem bil še vedno nekoliko »nepriseben« od samega poleta. A takoj, ko smo prispeli, sem se počutil kot doma, kot da sem tu živel, še preden sem sploh vedel, da Gabon obstaja. Sorodniki, ljudje, ki jih sploh nisem poznal, so me sprejeli, kot bi bil njihov otrok. Živeli smo kot vsi ostali, nobenih turističnih popustov, nobenih luksuznih hotelov in na nek čuden način nam je bilo tako bolje. Priznam, Gabon ni država za razvajene turiste. V njej je vsaj 1000 različnih vrst pajkov, kač, sršenov, ki samo čakajo, da te dobijo. Rečeno mi je bilo, naj se za njih sploh ne zmenim, a to je bilo za Ljubljancana, kot sem jaz, malo težje, kot bi si mislili.

Naš prvi začasni dom v Librevillu ni bil hotel s petimi zvezdicami. Stara hiša se je nahajala v »getu«, če temu lahko tako rečemo. Vsi, ki sem jih srečal, so me spraševali, če sem iz Maroka in vedno sem jim s ponosom odgovoril: »Ne nisem Maročan, Gabonec sem!« Nazaj mi ponavadi niso odgovorili, le nasmejali so se. V hiši, ki sem jo omenil prej, smo na srečo ostali samo tri dni. Midva z očetom sicer nisva imela težav, mojega mlajšega brata pa je nekaj »malenkosti« vseeno motilo, na primer: kopalnica z borim vedrom in s cevjo z mrzlo vodo, jezen bevsakajoč, napol shiran sosedov pes, postelje brez posteljnine, gigantski komarji ipd.

Ker je oče hotel, da vidiva vse lepote te države, smo šli četrty dan v librevillsko пристanišče, eno od mnogih (država namreč leži ob obali) in se s čolnom odpeljali do otoka Pongara. Že ko sem stopil iz čolna, sem prste pogreznil v fin pesek, ozrl sem se, nikogar nikjer ... Na otoku je živela le peščica ljudi. Otok je bil prelep, najlepši ... Cvetje, eksotične rastline, prelepa obala z občasnimi večmetrskimi valovi in 20 metrov stran že začetek tropskega gozda.

Na otoku smo preživelih cel teden, a ni nam bilo dolgčas. Z bratom sva raziskala celo obalo. Imeli smo namizni nogomet in ob večerih smo imeli zabavne turnirje. Premagal sem celotno osebje, katerega sicer ni bilo veliko. Po tem prelepem tednu smo se odpravili v narodni park Lope. Najbolj se spomnim potovanja s terenskim vozilom po naravi, podobno safariju. Običajno je pri safarijih pot načrtana in je potovanje zgolj turistično, v Gabonu pa te načrtane poti ni. Čuvaji tamkajšnje »nedotaknjene« narave so nas z očetom in mlajšim bratom Kanyjem povabili na tedenski pregled živali. Spotoma smo videli bizone, divje svinje, slone, opice, kuščarje in še več živali, ki so nas opazovale skozi listje ali vejevje. Še vedno se spomnim svojega prvega stika z veličastnimi sloni. Naleteli smo na čredo teh velikanov in čuvaji so se jim približali, da bi jih prešteli in videli, če imajo mladiče. Vse je šlo gladko, dokler se eden od čuvajev ni preveč približal čredi, mama slonica ga je opazila in ga v skrbi za mladiče skušala napasti, a paznik se ji je spretno odmaknil. Slonica pa je kar tekla naprej in na našo nesrečo naravnost proti nam. Hitro smo vsi splezali v prtljažnik poltovornjaka in komaj smo ji ušli. Priznam, da sem se pošteno ustrašil.

Po tednu, ki smo ga preživelih v parku Lope, smo se odpravili nazaj v glavno mesto Libreville, kjer se je odvila večdnevna poroka moje sorodnice Yannick. Priznam, ko so mi omenili poroko, si je še zdaleč nisem predstavljal tako. Bilo je veliko tradicionalnih obredov, recimo odkup žene, sojenje ženinu ...

V Gabonu sem se vedno počutil »kot eno z naravo«, s sabo nisem imel niti mobitela niti računalnika in za zabavo nisem imel drugega kot brcanje že tako raztrgane nogometne žoge in kopanja v morju.

Povsod so bile živali, komarji, opice, mačke, psi, celo po jedilni mizi so lezli polmetrski kuščarji, a na koncu me je to vse manj motilo.

Na potovanju sem zelo užival. Spoznal sem, da imam dve čudoviti domovini – Slovenijo in Gabon – in zaradi tega se čutim bogatejšega. Upam, da bom kmalu znova obiskal Gabon.

Tschimy Aliage Obenga, 9. a

TUDI KAR JE ZELO MAJHNO NA ZEMLJEVIDU, JE LAHKO NEKAJ NAJLEPŠEGA

Končno! Prišel je dan začetka našega potovanja. Prvi končni cilj je bil otok Boracay na Filipinih, ki ima eno najlepših peščenih plaž na svetu, drugi cilj pa otoka Bohol in Panglao. Let do otoka Cebu na Filipinih traja dobrih 20 ur z vmesnimi postanki. Kmalu po pristanku smo ugotovili, da življenje tu poteka drugače, kot smo ga navajeni doma.

Veliko zelenja, velike zgradbe in male lesene hiše, kjer ljudje živijo ali pa trgujejo, prometni kaos in nasmejani ljudje.

Na Cebuju smo prespali eno noč, saj smo naslednji dan imeli let na otok Boracay. S tem pa se je začelo naše 9-dnevno potepanje po otoku, ki ima 4 km dolgo plažo z belim peskom in velja za eno izmed najlepših plaž svetu. Otok smo prepotovali po notranjosti z enim izmed njihovih prevoznih sredstev – s triciklom, povzpeli smo se na najvišjo točko otoka Mount Luho, obpluli smo ga z jadnico in vmes občudovali ribe najrazličnejših barv in velikosti ter ob

večerih opazovali enega najlepših sončnih zahodov, saj se sonce skoraj pred očmi v nekaj sekundah potopi v morje, hkrati pa spoznali veliko prijaznih prebivalcev otoka.

Kar naenkrat je prišel dan, ko smo se morali posloviti od otoka in ljudi, ki smo jih v zadnjih dneh spoznali, in z letalom poleteli nazaj na otok Cebu. Od tu pa je bila pred nami še dveurna vožnja z ladjo na naš naslednji cilj, otoka Bohol in Panglao. Otoka sta povezana z mostom, vsak od njiju pa ima svoje posebnosti. Predvsem nista tako turistična kot otok Boracay in življenje tu je veliko bolj umirjeno. Ljudje so prijazni, vedno pripravljene pomagati tujcem, vseeno pa še vedno malo izgubljeni v stiku s tujimi ljudmi. Vegetacija je čudovita, ogromno je kokosovih palm, riževih polj, sladkornega trsa, banan. Ljudje prebivajo v malih lesenih hišah, skoraj vsaka hiša pa ima tudi nekaj domačih živali, ki se prosto sprehajajo po okolici.

Otroci hodijo v šole v uniformah in tam preživijo večji del dneva. Zelo priljubljen inštrument med otroki je kulintang. Zelo je podoben našemu gongu. Z dvema paličicama udarjaš po gongih, ki imajo na desni višje, na levi pa nižje tone in tako nastane pesem. Med starejšimi prebivalci pa je zelo priljubljena igra Sungka. To je najbolj poznana azijska igra, ki se jo največkrat igra ob večerih. Igra poteka tako, da kamenčke premikaš iz ene posode v drugo in na koncu zmaga tisti, ki ima v svoji posodi največ kamenčkov.

Na otoku Panglao smo obiskali botanični vrt, ki velja za enega največjih in najlepših na Filipinih, si ogledali pomorski muzej in srečali prvo Slovenko, ki se je prav tako potepala po otokih. Otok Bohol ima kar nekaj posebnosti, med katerimi so mali filipinski nartničarji. Skotijo se veliki kot naš palec na roki, ko pa odrastejo, zrastejo do največ 15 cm. Ko vidiš to malo živalco z veliki očmi, si preprosto zaželiš, da bi jo imel doma. Vendar so filipinski nartničarji zaščiteni in jih je prepovedano imeti za domačega ljubljenca.

Druga posebnost so čokoladni hribčki. Gre za 1268 hribčkov, ki so razporejeni na 50 kvadratnih kilometrih. Pokriti so z zeleno travo, ki pa se v sušnem obdobju spremeni v rjavo barvo, zato imajo tudi takšno ime.

Tretja posebnost je reka Lobok, ki jo obdaja tropski gozd, na koncu reke pa je majhen slap, na katerega so domačini zelo ponosni. Le kaj bi rekli, če bi videli naš slap Savica.

Na otokih Bohol in Panglao je najbolj znano prevozno sredstvo JEPPNY, ki je videti kot majhen kombi in je živo popisan. Javno prevozno sredstvo so avtobusi. Dvakrat na dan vozijo iz kraja v kraj in kar hitro se zgodi, da v avtobusu zmanjka prostora in si ga domačini poiščejo na strehi. Pa ne mislite, da je zato vožnja kaj bolj počasna. Električna napeljava, kaj bi bilo, če bi naši inšpektorji to videli, bi se verjetno zgrozili. Dva metra visok lesen steber, na njem pa najrazličnejše varovalke prepletene z različnimi kablji in žicami, med katerimi je marsikateri tudi raztrgan. S tem se zaključí moj kratek opis vtisov o Filipinih, ki ga sestavlja 7000 otokov, med katerimi je 2000 naseljenih. Mi smo obiskali 4 in upam, da se bomo še kdaj vrnili v to oddaljeno in nam malo poznano državo.

Manca Škulj, 7. a

Z DRUŽINO V LONDONU

Za jesenske počitnice smo z družino obiskali London. Mesto ponuja ogromno znamenitosti. Raziskovanje smo začeli z obiskom The Beatles Shop, ki leži zraven muzeja slavnega detektiva Sherlocka Holmesa.

Z naše postaje smo se odpeljali do postaje Westminster. Tam smo zagledali veličastni Big Ben, v daljavi pa London Eye. To velikansko kolo, ki je doživelo svoje odprtje leta 2000, je ena največjih turističnih znamenitosti v Londonu. Od tam smo odšli še do mosta Tower Bridge.

Naslednji dan smo odšli do še enega svetovno znanega trga po imenu Trafalgar Square, kjer stoji spomenik generala Nelsona, ki je Angleže 21. oktobra 1805 popeljal do zmage na pomorski bitki pri Trafalgarju. Potem smo odšli do trgovine z igračami po imenu Hamleys, ki je s svojimi petimi nadstropji največja angleška trgovina z igračami.

Tretji dan smo se odpravili do muzeja Madame Tussauds. Madame Tussaud je bila gospa, ki je okrog leta 1800, prav v bližini ulice Baker Street, prvič predstavila svoje lutke, ki pa takrat še niso bile znane.

Moral sem se slikati s Tomom Cruisom (in ugotovil, da sem že skoraj tako velik kot on), Danielom Craigom, pa s Johnnyjem Deepom ... Potem je sledila soba športnikov in obvezno slikanje z Usainom Boltom in Leom Messijem. Ronald in trenerja madridskega Reala, Joseja Mourinha, niti pogledal nisem. V naslednjo sobo sva šla samo midva z očetom, kajti sledila je sobana krikov. To je bila moja najljubša soba. Hodil si po temačnem hodniku. Spremljala te je srhljiva glasba. Seveda se razumemo, da si bil tam sam s spremljevalcem. Kar naenkrat te je za vogalom prestrašil živi človek s kleščami v roki. Medtem, ko si gledal obešenega človeka, kako drgeta v močvirju, te je izza hrbta prestrašila ženska preoblečena v Bloody Mary in tako naprej. Ko sva z očetom prišla ven, smo sedli še v »taxije« in se z njimi popeljali skozi zgodovino Londona, od časa velikega požara, kuge, mimo obdobja hipijev in Beatlov, do sedanjosti. Sledil je še ogled krajše risanke v 4D obliki. Muzej voščenih lutk je bil res super doživetje!

Naslednji dan smo odšli v muzej zgodovine narave. V njem smo videli obilo neverjetnih reči, kot so številna okostja najrazličnejših dinosavrov (nekateri so se celo premikali), in maketo sinjega kita v naravni velikosti.

Ob štirih sem se s starejšo sestro ter očetom odpravil proti Victoria station, kjer smo pričakovali najbolj vznemirljiv trenutek življenja. Sem vam pozabil povedati, kaj smo sploh čakali? Avtobus – a ne navaden avtobus! Avtobus, ki pelje naravnost v Harry Potter park, kjer so predstavljeni originalni rekviziti iz filmov o Harryju Potterju. Vse originalno, če se le vodička ni zlagala. Najprej smo si ogledali veliko dvorano, kjer so čarovniki ter učitelji jedli. Ha, a to je bil le začetek! Naslednja dvorana je bila soba, v

kateri so bile še druge sobe in predmeti, za katere si nikoli nisem mislil, da jih bom videl v živo. Odšli smo v zunanji del, kjer smo si ogledali leteči motor Hagrida, s katerim je slednji Harryja pripeljal do Rožmarinove ulice, pa seveda viteza ponočnjaka (avtobus, s katerim se Harry iz Rožmarinove ulice zapelje do Počenega kotla), in navsezadnje tudi samo hišo skopuške družine Dursley. Nato pa ... uaaa!!! Zagledal sem pravega jedca smrti. Bil je čisto kot pravi! Ogledali smo si še številne studie, nato pa še maketo čarovniške šole Bradavičarke. Ta maketa je bila približno desetkrat večja od mene!!! Ko smo prišli ven, smo odšli v trgovino Harryja Potterja in tam pokupili skoraj celo trgovino. Navsezadnje smo se odpravili proti avtobusu, ki nas je odpeljal do postaje Baker Street in od tam domov. Še zmeraj ne morem verjeti, da sem doživel kaj takega.

Četrty dan sem bil še malo pod vplivom prejšnjega popoldneva in obujal spomine. Vendar nisem imel kaj dosti časa za razmišljanje, kajti bil je nov dan in mi smo že hiteli na podzemno železnico, s katero smo se odpravili novim dogodivščinam naproti. Ko smo izstopili iz podzemne železnice, se je pred nami razprostrl veličasten grad. In to ne navaden grad, vendar pravi pravcati Tower of London. Mene je kar zmrazilo, ko sem ga zagledal, saj sem se spomnil vseh tistih zgodb o gradu, ki sem jih prebral v svojem priročniku. Potem smo se povzpeli na Tower Bridge in imeli od tam neverjeten razgled. Po zavitih ulicah smo se sprehodili do muzeja London Dungeon, ki ga žal nismo obiskali, saj sta moja mami in oče trdila, da zanj še nisem pripravljen. Sploh pa vam še nisem razložil, kaj je notri. Torej, najbolj krvavi prizori, ki prikazujejo viktorijanski London in še mnogo obdobij nazaj, kjer so izdajalce utapljali, kraljice ter kralje obglavljali in vohune razčetrverili. Seveda je muzej namenjen predvsem strašenju ljudi z živimi ljudmi. Prav ste slišali! Nato smo odšli v Green Park, kjer smo skupaj s tisoč glavo množico pred Buckinghamsko palačo čakali, da se kraljica z avtom odpelje v mesto. Nato smo spremljali streljanje salv iz topov ob prihodu indonezijskega predsednika, na kar smo odšli v Hide Park, tam pojedli ogromne mafine, ki smo jih kupili ob jezerski kavarni ter se odpravili proti domu.

London mi bo gotovo ostal za vedno v globokem spominu. Vsi si želimo, da bi ga ponovno obiskali, kajti še veliko je ostalo nevidenega ...

Peter Podgoršek, 7. a

ENERGETSKI NAPITKI

83 % anketiranih Ledincev je že poskusilo energetske napitke

Na Osnovni šoli Ledina smo med učenci 7., 8. in 9. razreda izvedli kratko anketo, s katero smo ugotovili, katere energetske napitke poznajo in ali se jih poslužujejo. Anketirali smo 41 učencev. 80 % anketirancev je odgovorilo, da je najbolj znana energetska pijača Red Bull, 17 % Monster, za 3 % pa je najbolj znan Shark. Ledinski učenci so dobri poznavalci energetskega napitkov, saj poznajo še Playboy, Burn, Isostar, Sexergy, Mad Croc, Izo Tonic in Fly. In kje lahko dobimo tovrstne napitke? 68 % anketiranih je odgovorilo, da v trgovini, 15 % da kjer koli, 10 % da na črpalki, 7 % pa da v drogeriji. Kar 83 % anketiranih učencev je že poskusilo energetske napitke.

Na vprašanje, kako pogosto uživajo energetske napitke, so odgovorili takole: 41 % jih ne uživa, 32 % jih uživa, kadar so v družbi s prijatelji, 12 % enkrat na teden, 15 % enkrat na mesec, nihče pa jih ne uživa vsak dan.

In kdo so po njihovem mnenju največji uporabniki? Na prvem mestu so najstniki (32 %), sledijo športniki (24 %), starši (15 %), vozniki (12 %) in ostali (študenti in tisti, ki premalo spijo ter tisti, ki nimajo energije – 17 %).

ENERGETSKI NAPITKI – KAJ PA SO TO?

Red Bull, Burn, Monster ...
ti dajo energijo,
a čez pet ur te ohromijo.
TOREJ!
Res brez veze jih je piti,
saj zdravje tvoje visi na niti.
Matic Zavadlal, 7. a

Če potrebuješ energijo,
vzemi čokolado!
Ne, to ni zdravo!
Raje uporabljaljaj mojo zvijačo
in spij energetske pijače.
Lahko se odpraviš na zabavo,
če le imaš energijo pravo.
Če pa energije ni,
Monster Energy te z njo napoji.
Ana Jana Špiletič, 7. a

Energetska pijača je pijača, ki da energijo. Pijem jo pred tekmo ali po njej. Kupim jo lahko kjerkoli v Mercatorju, na bencinskih črpalkah in še drugod. Poznam zelo veliko vrst teh pijač. Na primer: BURN, MONSTER, PLAYBOY, RED

BULL ... Ko pijem energetske pijače, se počutim, kot da imam veliko energije, potem pa ta občutek sčasoma pada.
Žan Kukovec, 9. a

Energetske pijače so strup v pločevinkah. Veliko ljudi umre zaradi njih. Na svetu je že veliko vrst pijač. Prav te pijače imajo veliko barvil in konzervansov (aditivov). Nikoli jih še nisem pila in jih tudi ne nameravam. Zdi se mi, da ljudje s tem zastrupljajo svoje telo.

Tara Stermšek, 9. a

Energetske napitke so večinoma namenjeni športnikom. Čeprav je šport zdrav, pa energetske

napitke niso zdravi. Red Bull se pogosto pije tudi na vožnji, da voznika zbudi, ker vsebuje

ogromno poživil (več kot kava). Enkrat sem poskusil Red Bull in zdaj vem, zakaj se reče, da ti da krila. Tako razen kokakole (ta tudi vsebuje

proteine), drugih energetskih napitkov ne pijem, ker to ni kul.

Dominik Ogrin, 7. a

Zame so zelo dobri. Najboljši je Red Bull. Ko sem s prijatelji, si ga kupim. Ko začnem gledati oddajo o posledicah pitja in vidim, da uničujejo jetra, se mi energetske pijače zagnusijo. Potem jih več tednov ne pijem.

Blaž Jošić, 7. a

Sam sem mnenja, da je večina napitkov popolnoma odveč in nepotrebnih. Moja starša sta odločno proti tem napitkom in tako že dolgo časa nisem zaužil nobenega. Red Bull, Izostar, Izosport, Monsters, Shark in mnoge druge pijače so dobesedno polne sladkorja in kofeina. Vsak človek, ki se dovolj giblje in je uravnoteženo hrano, nima nobene potrebe po takšnih pijačah. Edini napitek, ki ga pijem, je linija Herbalife H3O

pro, za katerega je znanstveno dokazano, da res pomaga športnikom. Tudi sam sem že kdaj popil kakšen Red Bull, a potem nisem imel več energije, temveč sem bil neskončno zaspan in bolela me je glava. Sam vam priporočam čim manj teh pijač in čim več gibanja na svežem zraku! Pijmo vodo.

Domen Pinter, 7. a

Poznam mnogo energetskih napitkov, kot na primer Red Bull, Monster, Isostar ... Energetski napitki naj bi ti v telo vlili več energije, a zdi se mi, da je to samo nategavščina. Ko bi si radi zaželeli kakšen energetski napitek, raje popijte kozarec vode, ki vas bo najbolj odžejala.

Petra Šajna, 7. a

Mislim, da energetski napitki niso zdravi, saj vsebujejo veliko škodljivih stvari. Jaz ne pijem energetskih napitkov, razen cedevite pomarančnega okusa. Mislim, da ljudje, predvsem mladi, pijejo te napitke zaradi njihovega zelo sladkega okusa in privlačne barve. Za to barvo se skrivajo umetne snovi, ki jih naše telo ob veliki količini ne prenese dobro.

Zarja Mörec, 7. a

Po mojem mnenju so energetske pijače popolnoma nepotrebne, saj ne potrebujemo dodatne energije. Moti me, da se to ponuja mladim, ker se ne zavedajo posledic, ki jih lahko pusti ena pločevinka. Mislim, da bi morali biti

mladi bolj ozaveščeni o posledicah, ker lahko vplivajo tudi na njihov razvoj. Sama ne pijem energetskih pijač.

Anais Karadža, 8. b

Sladkor, sladkor in same nezdrave sestavine. Če si žejen, kupiš Red Bull ali Monster energy, če si zaspan si kupiš Shark. Tako se dela to sedaj. Po mojem bi morali biti v trgovinah bolj pazljivi, komu prodajajo take pijače, saj sem videl že mnogo vrstnikov, ki držijo v rokah te pijače in se delajo »frajarje«.

Peter Podgoršek, 7. a

Energetski napitki so poživila, ki jih uporabljajo vrhunski plavalci, atleti in tudi drugi športniki. Kot na primer Red Bull, Monster, Powergate in še številne druge. Meni osebno se cedevita ne zdi poživilo, nekaterim se pa zdi. Prevelika količina energetskih pijač lahko povzroči tudi smrt, kar je

bilo dokazano tudi na truplih. Menim, da energetskih pijač ne potrebujemo za boljše rezultate, do odličnih rezultatov lahko pridemo s trudom.

Jan Ključevšek, 7. a

Energetske pijače so pijače, ki vsebujejo razna spodbujevala oziroma imajo učinek, da imaš več "energije", si bolj zbran, prebujen. Dandanes je na trgu ogromno energetskih pijač. Najbolj znane so: Red bull, Monster, lahko tudi kava. Sama še nikoli nisem poskusila energetskih pijač. Menim, da otroci ne bi smeli piti takih pijač, saj imajo tudi stranske učinke.

Zala Stopar, 8. a

Energetska pijača je pijača, ki ti vljuje energijo in te naredi budnega. Poznam pijače kot so: Monster energy, Red bull, mercator energy, spar energy drink. Nekajkrat sem že poskusil energijske pijače. Imel sem občutek, da sem prebujen, poln energije. Nekajkrat sem ga popil pred učenjem in celo boljše sem se učil. Pijača ti poveča količino sladkorja v krvi, zato se zbudiš in počutiš dobro.

Anže Ferš, 8. a

Poznam kar nekaj energetskih pijač, vendar jih sama ne pijem. Mislim, da jih ljudje uživajo zaradi okusa, popularnosti in zaradi samega delovanja. Večina mojih vrstnikov jih uživa v že skoraj neomejenih količinah.

Julia Bratuša, 7. a

To je pijača, ki ti da občutek energije. Po navadi jo popiješ, ko si zaspan, vendar jaz in moji prijatelji je ne pijemo, ker nimamo energije, ampak ker je dobrega okusa. To počnemo, kadar staršev ni zraven, zato ker oni ne dovolijo. Kadar se z očijem voziva ponoči, je on zmeraj zaspan in takrat jo popije, meni pa ne da niti požirka.

Marko Oblak, 7. a

Poznam Monster Energy. Enkrat, ko sem šel s prijatelji v trgovino, smo ga poskusili. Ko sem ga popil, sem se počutil čudno, sok je bil zelo sladek. Nekaj ur kasneje sem se začel tresti in energija v meni je vzkipela, takrat sem od energije kar skakljal. Ko pa sem odšel spat, nisem mogel zaspati. Prebedel sem celo noč in ko se je začelo jutro, sem postajal vse bolj utrujen. In takrat sem se naučil, da ti energetske pijače dajo energijo, hkrati pa ti jo odvzamejo.

Martin Grošelj, 7. a

Energetski napitki so v bistvu samo sladkor, umetna sladila, arome in voda. No, kdor je mislil, da imajo napitki sadne sokove, se moti. V nekaterih ljudeh ti napitki delujejo kot nikotin v cigaretih. Edina oseba, ki jo poznam, da si večkrat privoščiči Monster ali Red Bull, je moj učitelj za bobne.

Jure Žigon, 7. a

Energetski napitki so pijače, ki vsebujejo snovi, ki nam dajejo energijo – sladkor, magnezij, kalcij ... Seveda je odvisno, kakšne energijske napitke pijemo. Nekateri imajo dodanega tudi nekaj alkohola. Dobimo jih lahko v skoraj vsaki trgovini in na bencinski postaji ter na avtomatu. Poznamo več različnih vrst energetskih napitkov – Redbull, Bur ... Sama pogosto pijem Izo Tonic napitke, predvsem pred tekmami, ko zaradi treme, stresa in treniranja zgubim še 2x več energije kot ponavadi. Lahko rečem, da imam z energetskimi pijačami kar dobre izkušnje. Njihovi učinki niso drastični. Vsaj pri meni niso bili. Ko sem bila med treningi lačna, ampak za hrano nisem imela časa, sem popila en energetske napitek in sem se res malo bolje počutila. Dobila sem dovolj energije, da sem odplesala še 2-urni trening.

Gaja Filač, 9. a

To so pijače, ki ti dajejo energijo – tako vsaj nekateri mislimo. Te pijače vsebujejo kofein. Poznamo Redbull, Shark, Burn, Monster ... Pijem jih samo v družbi prijateljev. Potem se ne počutim nič posebnega. Te pijače lahko kupiš skoraj v vsaki trgovini. Mislim, da ni nobenih omejitev v starosti.

Fatime Islami, 9. a

Energijske pijače so nevarne, spravijo te v težave. Na videz so v redu, a otrokom zelo škodijo. Tega se sama zavedam, saj sem lani v šolo prinesla Redbull. Imela sem grozno izkušnjo in zato od takrat tega ne pijem.

Eva Julija Novak, 8. b

Moje mnenje o energetskih pijačah je deljeno. Energetskih napitkov, ki jih ponujajo v trgovini, ne maram. Res je, da jih še nisem nikoli poskusila, a sem slišala, da vsebujejo konzervanse, imajo mehurčke (ki jih ne maram), nepotrebna barvila in razne "E-je". V razredu smo naredili poskus. V kozarec kokakole smo

dali kurja jetra. Po enem tednu so bila vsa razcefrana in raztrgana. Energetske napitke, ki jih naredimo doma, rada pijem. To so stisnjeni napitki iz pomaranč, doma narejeni "frapeji" pa tudi limonada brez veliko sladkorja. Takih popijem veliko in vem, da so zdravi in dobri.

Rebeka Dobravec, 7. a

KAJ PA O ENERGETSKIH PIJAČAH MENIJO UČENCI NA RAZREDNI STOPNJI?

To je pijača, ki vsebuje veliko sladkorja in ti da več energije.

Tina Gutnik 5. b

Mislim, da je to pijača, ki naj bi te poživila.

Klara Strojani, 5. b

Energijske pijače je poživilo, ki ni zdravo za otroke.

Filia Beronike Korošec, 5. b

Energijska pijača je pijača za energijo. Naredil sem že en požirek energijske pijače.

Gaber Repovž, 5. a

Mladostniki na mesec popijejo približno 7 l energetskih pijač, morali pa bi 0 l. Jaz ne uživam energetskih pijač.

Andrej Risteski, 5. a

To je pijača, ki te po mojem mnenju uspava, saj vsebuje veliko kofeina.

Gita Kovačič, 5. b

Pijem fanto, vem pa, da so energijske pijače nezdrave za otroke in da razžirajo jetra.

Sara Bratuša, 5. a

Energijske pijače so fanta, kokakola, shark ... Energijske pijače nam škodujejo. Pijem jih le včasih.

Tea Debeljak, 5. a

Energijska pijača je pijača z veliko sladkorja in nekaj kofeina. Jaz ne uživam v energetskih pijačah.

Žan Skvarča, 5. a

Energijske pijače vsebujejo preveč sladkorja in so gazirane. Dajo ti energijo. Ni jih dobro piti.

Ana Škulj, 4. b

Energetske pijače so sladkane pijače, ki ti dajo energijo. Največkrat imajo mehurčke, da te spečejo v jezik. Če spiješ energetske pijače, se počutiš kot da imaš krila. Ko se razdivjaš, popiješ novo.

Marta Lajevc, 4. b

Energetska pijača je pijača, ki ima posebne dodatke, da nam poživijo telo. V prevelikih količinah lahko škoduje.

Miha Stonar, 4. b

**V vodi je zmešana sama energija,
včasih jo je toliko,
da te kar zvija.**

**Ko pa alkohol je zraven,
ki ubija,**

pa ima prste vmes tudi policija.

**Tudi med učenci se zgodi,
da kdo napitek ponudi ti.**

**A energy drink je mamilo,
ki ni zdravilo.**

Imenujejo se Red Bull

in če ga popiješ,

nisi več kul.

Jure Žigon, 7. a

RAZMIŠLJANJE O KAJENJU

Današnja ura slovenščine mi je bila všeč. Izvedela sem veliko novih podatkov, ki mi bodo v prihodnosti zelo koristile. Toliko zanimivih podatkov – a tako šokantnih. Ob nekaterih podatkih sem se kar zgrozila. Ste vedeli, da v povprečju v Sloveniji otroci prvič poskusijo cigarete pri enajstih letih in pol? Da na svetu umre dnevno zaradi cigaret več ljudi kot zaradi umorov, nesreč in samomorov skupaj? Cigareti ne škodujejo samo naši denarnici, pač pa tudi našemu zdravju. V enem cigaretu je sedemdeset rakotvornih snovi. Tu nam tako že samo ime pove, da te rakotvorne snovi povzročajo raka.

Tea Perme, 7. a

Danes smo imeli predavanje o kajenju. Najprej smo naštel snovi, ki so v eni cigareti. Prikazan je bil tudi podatek o politični moči cigaret; cimet je imel 3 neustrezne snovi in so ga prepovedali, cigarete pa jih imajo 72 in jih imajo še danes. Potem pa smo razmišljali o teoriji dobička, o ljudeh, ki začnejo kaditi, in tistih, ki zaradi kajenja umrejo. Izvedeli smo za letni strošek kajenja: 1095 evrov na

leto. Potlej smo iskali pozitivne in negativne stvari kajenja. Zanimivo je bilo, da podjetja, ki cigarete prodajajo, ne zaposlujejo kadilcev zaradi dvodnevnega zaostanka na leto. Razložil nam je, kako se Marlboro sploh zares ohranja. Nato nam je pokazal video. V njem je najprej kazalo snovi. Primer: ne vem kateri pesticid. Lažnivi so bili tudi upravniki podjetij, ki so obtožbe glede snovi, ki človeka zasvojijo, zanikali.

Zastrašujoče je bilo, kako so že čisto majhno majčko z napisom Marlboro naredili za dojenčka, da bi se razvijal s cigaretami. Na koncu so v filmu prikazane slike posledic cigaret. Primer: zastoj žil, strdek v možganih in pljuča. Seveda smo ponovili o raku.

Dominik Ogrin, 7. a

V četrtek, 22. 11. 2012, smo imeli pri uri slovenščine predavanje o kajenju oziroma tobačni industriji. Pouk je vodil srednješolec. Najprej smo začeli s snovmi v cigareti. In tako smo jih naštevali: nikotin, aceton, amonijak, ogljikov monoksid, ddt, svinec, plastika, nafta ... Skupaj smo ugotovili, da je v cigareti približno 4000 različnih snovi. Od tega podatka dalje je predavanje začelo postajati vse bolj in bolj zanimivo. Pogovarjali smo se, kako je v resnici kajenje škodljivo. Mene pa je najbolj pretresla novica, ko nam je srednješolec povedal, da v Sloveniji otrok poskusi cigareto, ko je star približno 11 let in pol. Meni se zdi to zelo grozovito, saj se nekateri sploh ne zavedajo, kako nezdravo je to. Povedal nam je, kje je kajenje najbolj razvito. In ne boste verjeli, v Afriki! Po kratki zgodbi pa smo razumeli zakaj. Na primer: en dan pride človek v nek kraj v Afriki in jim da zastonj cigarete. Potem se to spet ponovi čez teden in potem še čez en teden in potem ljudje postanejo odvisni. In četrty teden spet pride in kar naenkrat cigareti niso več zastonj, treba jih je plačati. In seveda, ker so ljudje postali zasvojeni, so kar kupovali in kupovali cigarete. Če se tega ne bi spomnili in ljudje ne bi postali odvisni od cigaret, potem bi lahko še najvplivnejša tobačna industrija propadla v samo 30-ih letih. Potem smo se poučili še o boleznih, o raku, ki je najpogostejša smrt tistih ljudi, ki kadijo. Menim, da kajenje ni v nobenem primeru zdravo. Jaz, osebno ne bom nikoli kadila.

Karin Merlak, 7. a

Danes smo imeli namesto slovenščine predavanje o kajenju. Gospod, ki je razlagal, nam je posredoval veliko uporabnih informacij.

Na sploh je kajenje škodljivo. Vsaka cigareta vsebuje več 4000 kemijskih snovi, ki nastanejo pri izgorevanju tobaka in nekatere so zelo strupene. Npr.: nikotin, ki zasvaja, katran, ki je dokazano rakotvoren, kar pomeni, da ravno zaradi katrana lahko dobiš raka, pa seveda strupeni plin amonijak, ki je brezbarven, ima prav neprijeten vonj, pridobivati pa so ga začeli v severni Afriki iz živalskih iztrebkov!

V svetovnem merilu je kajenje drugi največji vzrok smrtnosti na svetu. Trenutno je kajenje odgovorno za smrt enega od desetih odraslih (približno pet milijonov smrti letno). Poznamo pa tudi pozitivne učinke kajenja tobaka. Ena od vseh je, da zmanjša možnost za Alzheimerjevo bolezen. To je bolezen, ob kateri večkrat izgubiš spomin. Ta bolezen ponavadi prizadene ljudi, starejše od 65 let. Ta bolezen je za zdaj še neozdravljiva in spada v družino terminalnih bolezni. O škodljivosti tobaka pa je zapisal nekaj stavkov tudi Janez V. Valvasor v svojem delu Slava vojvodinje Kranjske. Zapisal je:

»Da bi pa zbudil pravi strah pred kavo, tobakom in čajem, dodaja (doktor Franciscus de Coppinis) mandat, v katerem je angleški kralj svojim podložnikom prepovedal uživanje tobaka na suho – ki pa vseeno izsušuje – in nazadnje končuje to poglavje z opozorilom, naj po navodilu Seneke ne oponašamo strasti živali, sopotnic, ki slabotno bleketaje hitijo na klanje in naj ne hitimo v smrt tudi mi. Saj smo, drugače kot te, opremljeni s človeško pametjo, ta pa s svojo ostrino, s katero je nas, Evropejce, opremila božja modrost, daleč presega znanje Barbarov in Amerikancev.«

V Sloveniji smo uvedli spremembo zakona o omejevanju uporabe tobačnih izdelkov. Spremembe zakona prinašajo uvedbo popolne prepovedi kajenja v vseh zaprtih delovnih in javnih prostorih ter zvišanje starostne meje za nakup tobačnih izdelkov iz dosedanjih 15 let na 18 let.

Kako prenehati s kajenjem?

Znanstveniki priporočajo veliko količine čiste vode in veliko vitamina C. Pa tudi metin čaj bo pomagal. Kajenje lahko na začetku nadomesti žvečilni gumi ali bučna semena in podobno. Med opuščanjem kajenja ni dobro uporabljati nikotinskih obližev.

Peter Podgoršek, 7. a

TEST: KAKO HITRO SE VDAŠ?

Pred tabo je test o tvoji vztrajnosti. Si vztrajen ali raje hitro vržeš puško v koruzo?

1. Za domačo nalogo si dobil zelo težko nalogo.

- a) Ker veš, da te bo učiteljica razumela, je ne narediš.
- b) Vseeno poskušaš, dokler ti ne uspe.
- c) Najprej narediš vse ostale naloge, potem pa se lotiš še te.

2. Svojemu dobremu prijatelju posodiš denar, ampak on ti ga ne želi vrniti.

Kaj narediš?

- a) Nehaš se pogovarjati s prijateljem.
- b) Pozabiš, da si mu posodil denar.
- c) Spodobno vprašaš prijatelja, ali je možno, da ti denar vrne.

3. V trgovini zagledaš obleke, ki so ti zelo všeč, a so zelo drage. Kaj narediš v tem trenutku?

- a) Si zelo jezna in poskusiš pozabiti na to.
- b) Kupiš nekaj podobnega tej obleki, a cenejše.
- c) Od takrat naprej varčuješ denar in si s tem denarjem kupiš te obleke.

4. Poznaš osebo, s katero želiš iti na zabavo. Ampak veš, da bo ta oseba tam še z veliko prijatelji. Kaj storiš?

- a) Pozabiš na to osebo.
- b) Poskušaš najti drugo osebo, s katero bi odšel/-la na zabavo.
- c) Vprašaš to osebo, če želi iti s tabo na zabavo in potem vidiš, kaj se bo zgodilo.

5. Želiš biti v tekmovalni skupini, ki bi tekmovala za tvojo šolo, ampak te tvoj učitelj ne želi imeti v tej skupini. Kaj bi storil/-a v tem primeru?

- a) Odločiš se, da ne boš več treniral/-a nobenega športa.

- b) Izbereš drugi šport in poskusiš priti v tekmovalno skupino.
- c) Bolj vadiš in vprašaš učitelja, zakaj te ne sprejme v tekmovalno skupino.

Za vsak obkrožen a) odgovor si prištej 0 točk.

Za vsak obkrožen b) odgovor si prištej 1 točko.

Za vsak obkrožen c) odgovor si prištej 2 točki.

0–3 točke: Daj no! Če ne poskusiš, ne boš nikoli dobil, kar si želiš.

4–7 točke: Malo bolj se potrudi dobiti stvari, ki si jih želiš.

8–10 točk: Vztrajnost se ti bo v življenju obrestovala. Ne odnehaš tako hitro.

Čestitam!

Test pripravila: Karin Merlak, 7. a

KO ZADIŠI IZ LEDINSKE PEČICE ...

BANANINI MUFFINI

SESTAVINE:

25 dag zmečkanih banan

12.5 dag stopljenega ali zmehčanega surovega masla

1 jajce

1 vanilijev sladkor

20 dag bele moko

10 dag rjavega ali belega sladkorja

2 žlički pecilnega praška (1 vrečka)

1 žlička jedilne sode (ne dam)

POSTOPEK:

V eni posodi zmešamo banane, maslo in jajce. V drugi posodi pa zmešamo: moko, vanilijev sladkor, sladkor, pecilni prašek in sodo. Vse sestavine kasneje zmešamo skupaj v eni posodi. Pečico segrejemo na 200 stopinj. Model dobro premažemo z maslom in kasneje v model vlijemo testo in pečemo 25 minut. Maffine postrežemo vroče. Pa dober tek!

Recept pripravila: Maša Škufca, 9. b

HACHAPURI

Predstavila vam bom jed Hachapuri oziroma po slovensko Hačapuri. To je slastna gruzijska jed, ki izgleda kot polnjena palačinka s sirom.

Sestavine za testo (3 Hachapuriji):

1 jajce
2 in pol jogurtovega lončka moke
ščepec soli
ščepec sladkorja
1/2 lončka navadnega jogurta
1 vrečka kvasa v prahu
kozarec vode

Nadev:

različni siri (mladi, kozji, pizza)
jajce
malo soli

Priprava:

V posodo stresemo moko. V moki naredimo luknjico za stepeno jajce. Potem dodamo kvas v prahu in polovico lončka navadnega jogurta. Za tem dodamo testu ščepec soli in sladkorja. Testo začnemo mešati in mu počasi dodajamo vodo. Ko je testo zgneteno še z rokami, mora počivati približno 30 minut na sobni temperaturi v posodi, ki je pokrita s kuhinjsko krpo.

Med vzhajanjem testa pa imamo čas za nadev.

V posodo damo različne sire in jih pomešamo z jajcem. Potem dodamo še kakšen ščepec soli.

Ko mine pol ure, testo razdelimo na tri dele. Vsak del malo povaljamo, da dobimo krog. Na sredino položimo pest ali dve sira in začnemo zavijati. To pa naredimo tako, da z vsake strani testo malo raztegnemo in ga obrnemo na vrhnjo stran tako, da prekrijemo ves sir. Potem še malo stisnemo skupaj, da ni kje kakšne luknjice. Hachapuri potem malo potlačimo.

Ponev namažemo z maslom in pustimo, da se maslo na vroči ponvi stopi. Potem v ponev položimo hachapuri in ga pečemo kot palačinko. Na vsaki strani mora biti dovolj zapečeno. Potem hachapuri premažemo na eni strani z maslom, ga narežemo in postrežemo.

Nadev je lahko tudi drugačen. Značilen gruzijski je sirov ali fižolov, lahko pa je tudi mesni.

Recept je pripravila: Karin Merlak, 7. a

CUPCAKES (IZ BELE ČOKOLADE)

Sestavine:

100 g bele čokolade
250 ml sladke smetane
žlica masla
12 g želatine fix

Priprava:

Razlomljeno čokolado in maslo prelijemo s skoraj vrelo smetano. Občasno mešamo, da se hitreje ohladi. Nato vanjo vmešamo želatino fix. Spet občasno mešamo in opazujemo, kdaj se začne zgoščevati. Traja približno eno uro. Ko se nam zdi primerne gostote, jo nadevamo v vrečko za dekoriranje in okrasimo kolačke.

Recept je pripravila: Julia Bratuša, 7. a

JABOLČNA CROSTATATA

SESTAVINE:

500 g listnatega testa
1 kg jabolk
3 rumenjaki
2 vanilijeva sladkorja
500 ml sladke smetane
cimet
300 g marelične marmelade
2 žlici ruma

POSTOPEK:

Razvaljano listnato testo položimo v pomaščen pekač. Rahlo privzdignemo robove testa.

Jabolka olupimo ter razrežemo na tanke krlje. Le-te zložimo na testo.

Z mešalnikom zmešamo sladko smetano, rumenjake ter vaniljev sladkor. Maso prelijemo preko jabolk ter po občutku posipamo s cimetom. Vse skupaj pečemo približno 40 minut na 180 stopinj.

V posodici segrejemo marmelado ter rum. Po 40 minutah vzamemo crostato iz pečice, prelijemo z vročo marmelado ter pečemo še dobrih 5 minut.

Recept sta pripravili: Karin Merlak in Ana Jana Špiletič, 7. a

ŽELIMO VAM DOBER TEK!

